

uzay serisi

10

M. ST. CLAIR

UZAYDAN GELEN AJAN

çeviri

REHA PINAR

UZAYDAN
GELEN AJAN

MARGARET ST. CLAIR

Çeviri
Reha PINAR

OKAT YAYINEVİ

1.

Don, Fyon'da geçen zamanın elle tutulabilecek kadar belirli olduğunu hissediyordu. Zaman, sanki palmiye ağaçlarının geniş yapraklarından tembel tembel süzülüp, hurma ağaçlarının dökülmüş sarı ve pembe yapraklarından meydana gelmiş gevşek havuzlarda toplanıyormuş gibi görünüyordu.

Fyon'un üzerinde her gün esen meltem rüzgârlarının ılık ve tazeliği insanın içine rahatlık veriyordu. Palmiye ağaçlarının uzun gövdeleri, sanki zamanın akışını önlemek istermiş gibi rüzgârın esiş yönünün aksine doğru yatmıştı. Plajın ılık pembe kumları kadife kadar yumuşaktı. Hafif dalgalar pembe kumların üstüne kadar çıkıyor, sonra geri süzülerek kumlar üzerinde değişik şekiller meydana getiriyordu.

Fyon'u ağaçlandıran botanistler hiç bir masraftan kaçınmamışlardı. Ağaçların altında vanilya orkidelerinin yatakları vardı. Yapraklarının en hafif kıpırdayışı bile, havaya mis gibi vanilya kokusu yayıyordu. Her tarafta renk renk sardunya çiçekleri dikilmişti. Leylâk ağaçları, rüzgâra uyarak nazlı nazlı sallanırken havayı leylak kokusuyla dalgalandırıyordu. Güneş, palmiye ağaçlarının yapraklarından süzülüp kumları ısıtıyordu. Her taraf pırıl pırıl yanıyordu. Çok değişik renkli çiçekler her tarafı kaplıyordu. Fyon'un günleri birbirinin eşiydi. Her geçen gün, bir öncekinden farklı değildi.

Don, zaman zaman Fyon'un yalnız eğlence için yapılmış sentetik bir gezegen olduğunu unutuyordu.

Fyon, başarılı bir yapıt sayılmazdı, çünkü Fyon'u yapanlar, bu kadar çaba harcarlarken toplumun zevklerini göz önüne almamışlardı. Görünüşe göre çok fazla su, çok az değişiklik vardı. Uzay gemileri çok ender olarak uğruyordu. Bunun için de çok az ziyaretçisi vardı. Fyon'un yağışlarını,

rüzgârlarını ve denizdeki dalgaları yapan makineler, durdukları zaman daha masraflı olacakları için çalıştırılmıyordu.

O sabah Don Haig, isteksiz bir tavırla uyandı. Ayak bileklerinde ve dirseklerinde sancı vardı. Kadife gibi yumuşak kum, omuzunu acıtıyordu. Göğsünde ve karnında ağrılar vardı. Geçirdiği gün, cevap vermek zorunda kalmak istemediği bir soruydu. İnleyerek yan tarafına döndü ve tekrar uyumaya çalıştı. Fakat üşümüştü ve titriyordu. Hatta, tenine dokunan ılık kumlar bile vücuduna soğuk geliyordu. Nihayet, yattığı yerden doğruldu.

Başının üstünde çatı gibi duran oluklu saç levhaya başını çarpmamaya çalıştı. Esnedi, titredi, yine esnedi. Bir kadeh içki olsa, bütün ağrılarının geçeceğini biliyordu. Fakat haftalardan beri ağzına içki koymamıştı. Gözlerini kırpıştırıp, güneşin ışıklarına ayarladı ve ininden sürünerek çıktı.

Gün oldukça ilerlemişti. Palmiye ağaçlarının gölgesine bakılacak olursa, öğleye yakın olmalıydı. Zakkum ağaçlarından birinde bir kuş tiz çığlıklar atmaya başladı. Don, dudaklarını yaladı ve titredi. Keşke kendisi de bir kuş olup palmiye ağaçlarının üstünde uçsaydı. Ağır ağır soyunmaya başladı.

Kolsuz fanilasını ve beyaz pantolonunu kumların üstüne muntazam olarak serdi. İncecik, sıska vücudundan utanacağı kimse yoktu. Dalgaların kaynaştığı suya girdi. Suyun serinliğinin ayak bileklerindeki sancıyı arttırmamasını umuyordu.

Denizden çıktığı zaman kendisini çok daha iyi hissetti. Elbiselerini yerden aldı ve sıcak kumların üzerinde, belirli bir yere kadar çıplak olarak yürüdü. Sonra döndü ve karaya doğru ilerledi. Elli metre kadar yürüdükten sonra taze bir su kaynağına geldi. Buz gibi su kaynaktan çıkıyor ve ağaçların altına doğru akıyordu.

Don Haig, kana kana içti. Soğuk suyu avuç avuç vücuduna çarparak denizin tuzlu suyunun vücudunda bıraktığı tuz tabakasını yıkadı. Güneş altında tuzla pişmek istemiyordu. Susuzluğunu gidermek için biraz daha içti.

Birden midesi bulandı ve kustu. Midesinden sudan başka bir şey çıkmıyordu. Bulantısı geçtikten sonra kendisini daha iyi hissetti.

Tekrar kumsala doğru yürüdü. Ilık rüzgâr vücudunu kurutunca giyindi. Acıkmış olduğunu hayretle hissetti. Yiyecek mi? Hayır, belki bir fincan sıcak kahve bulabilirdi. Tabiî, ondan sonra da içki isteyecekti.

Tabiî, içki bulması kolay olmayacaktı. Dağınık, kahverengi saçlarını arkaya doğru yatırdı, kaşlarını çattı ve yüzüne ciddî bir ifade vermeye çalıştı. Fyon, toplum görevlerin dışında kalan bir yer olduğu için, Don, yiyip içtiklerinin parasını ödemek zorundaydı. Bu sabah kimden ödünç para isteyebilirdi? Kunitz'den mi?

Geçen defa Kunitz'den borç istediği zaman, adam bağırmış çağırmış ve Allahın cezası bir sarhoş olduğunu haykıra haykıra söylemişti. Don, dirseğinin iç tarafındaki kırmızı doğum işaretine baktı ve bir kahkaha attı. Gerçekten de hayatta hiç bir işe yaramayan, serserinin biri olduğunu kabul ediyordu. Hatta, kendi kendisinin başına bile belâydı.

Bir dakikalık tereddütten sonra plajda dolaşarak bir şeyler bulup bulamayacağını düşündü. Evvelce, kumsalda dolaşırken iki kere bazı şeyler bulmuştu. Bir keresinde çok güzel, pembe renkli bir istiridye kabuğu bulmuştu. Çok ender rastlanan bu kabuğu turistin birine ucuz fiyatla satmıştı. Bir keresinde de düşürülmüş, değerli bir kol saati bulmuştu.

Ayaklarını sürüyerek kumsalda dolaşmaya başladı. Bir bahçenin önünden geçerken, robot bahçıvanın, bahçedeki ayrık otlarını temizlediğini gördü. Robotu parçalayıp, hassas makinelerini satmayı düşündü. Faydasız olacaktı, çünkü, sonunda hapsedilir, psikoterapi uygulanır ve mutlu olduğu telkin edilerek serbest bırakıldı.

Geri dönmeye karar verinceye kadar yarım daire şeklinde uzanan kumsalda ağır ağır bir buçuk kilometre kadar yürüdü. Nihayet, yine Kunitz'ten mi para istemek zorunda kalacaktı? Bir zamanlar Kunitz'in

kendisini sevdiğini biliyordu. Don, para istemek için Kunitz'ten başka birinin bulunmasını temenni ediyordu.

Uzun dalgalar pembe kumların üzerine hışımla çıktı, sonra peşinde inci tanelerini andıran küçük küçük köpükler bırakarak hışırtıyla çekildi. Don, manzaranın güzelliğine hayrandı, ama içki ihtiyacı daha ağır basıyordu. Birden karar vererek döndü ve Kunitz'in evine giden patikayı tutmak üzere bir adım attı. Sonra kaşlarını çatarak durdu. Denizin hemen yüzeyinde bir şey mi görmüştü? İçini çekerek gördüğü şeyin ne olduğunu anlamak üzere kıyıya yürüdü.

Buluşunu daha sonra düşündüğü zaman, suya girerken paçalarını sıvamamış olduğunu ve dizlerine kadar ıslandığını hatırlardı.

Gördüğünü zannettiği şeyin ne olduğunu anlayabilmesi için dalgaların tamamen çekilmesini beklemek zorundaydı. Dalgalar çekilince eğildi ve gördüğü şeyi parmaklarının ucuyla tuttu. Küçük ve yusyuvarlak olarak gördüğü şey yarısına kadar kuma gömülmüştü. Parmaklarıyla kumu eşeleyip onu çıkartırken bileği acıdı.

Bulduğu şeyi kumların içinden çıkardı. Titreyen parmaklarıyla üstündeki kumları temizledi. Bu şey... bu şey...

Bacakları titriyordu. Geri geri kumsala döndü ve birden kıç üstü oturdu. Daha kumları tamamen temizlemeden bulduğu şeyin ne olduğunu anlamıştı.

Bebek, el büyüklüğünden fazla değildi. Altına benzeyen garip bir maddeden yapılmıştı. Parmaklarının altında hissettiği teni, canlıymış gibi serin serindi. Don, anlatılamayacak kadar büyük bir zevkle bulduğu bebeğe baktı, Bebek, hayatında gördüğü şeylerin en güzeliydi.

Bebek, küçük, çıplak, güzel bir kadındı. Büyük bir sanat eseriydi. Çanlı bir vücutta bile böylesine düzgünlük tasavvur edilemezdi. Nefes alabilen, canlı bir kadında, böylesine güzel göğüsler ve kalçalar bulunamazdı. Büyük bir sevinçle bebeği avuçlarının içine aldı. Bebek kadının yüzünde üzüntülü bir anlatım ve yanaklarında minik gözyaşı tanecikleri vardı.

Don, tereddüt etti. Nihayet, bu bebek kadını suların içinden çıkarmıştı. Göz yaşı sandığı damlacıkların su serpintileri olması mümkündü. Çok dikkatle hareket ederek gömleğinin ucunu pantolonundan çıkardı ve bebek kadının yanaklarındaki damlacıkları kuruladı. Gömleğinin ucunu çektiği zaman gözyaşlarının tekrar belirdiğini hayretle gördü.

Parmak uçlarını pantolonuna sürterek kuruttu. Sonra parmağının ucunu bebek kadının yanağına dokundurdu. Dilinin ucuyla parmağını yokladı. Eyet, parmak ucunda tuz tadı vardı. Göz yaşının tadına benzeyen tuz tadı...

Şaşkınlıkla baktı. Bebek kadın bir doğa harikasıydı.

Bebeğe:

— Sen, dedi Sen...

Sözünü tamamlamadan sustu. Çünkü, bebek, kelimelerle anlatılamayacak kadar güzel, şahane bir şeydi.

Nereden gelmişti? Nasıl bir özelliği vardı? Ama, gerçekte önemli değildi. Don Haig, bu bebek kadını kumların içinden çıkardığından beri hayatının tamamen değişmiş olduğunu hissediyordu. Üşüyordu. Kemiklerine kadar buz kesmişti. Sanki yarı ölü, yarı canlıydı. Oysa şimdi, canlanmış, içini bilmediği bir güç doldurmuştu.

Bebeği elinden bırakmadan uzun süre kumda oturdu. Sonra ağır ağır ayağa kalktı. Bebek kadını. Kunitz’e götürmeye karar vermişti.

2.

Kunitz, bir evde yaşıyordu. Ev tek odalı olduğu halde, sınıf ayrımı derhal göze çarpıyordu. Don Haig, üzerini örttüğü bir kovukta yaşıyordu. Bu kavuğu elleriyle kumların içinde açmıştı.

Birçok bakımlardan Don'dan daha çok saygı görüyordu. İçki içiyordu, ama Don gibi sürekli içmiyordu. Ayrıca içtiği zaman Don gibi rom değil, Phlomis içiyordu. Biraz parası vardı. Okumasını biliyordu. Küçük bir şehir olan Baade'deki küçük barda Don, barmenin ondan saygıyla söz ettiğini duymuştu. Barmen de diğer insanlar gibi ancak izotipleri seyredebiliyordu. Don, barmene, kendisinin de okuyabildiğini söylemişti, ama okunacak kitap olmadığı için bunu ispatlayamamış ve barmeni inandıramamıştı.

Öğle olmak üzereydi. Duku ağaçlarının, uzun gölgeleri ağır ağır küçülüyordu. Kunitz, bu saatte muhakkak ki kalkmış olacaktı.

Kunitz'in kapısının önünde duran Don, kapıyı önce yavaş, sonra hızlı hızlı vurdu. Cevap alamadı. Tekrar vurdu. Yine cevap yoktu. Bu kez, kapıyı yumruklamaya başladı.

Dördüncü vuruşunda, Kunitz, başını camsız, bambu çerçeveli pencereden uzatıp baktı. Şaşırmış görünüyordu.

— Ne oluyor yahu? Oh, sen ha, Don? Sana artık borç vermeyeceğimi söylemiştim. Defol.

— Para istemiyorum.

Don'un bu sözü hayret uyandırıcıydı.

— Bana bak, Kunitz, seninle konuşmak istiyorum. Gör... görmek isteyeceğin bir şey var.

Kunitz, gözlerini devire devire Don'a baktı. Dudaklarının üstündeki kırlaşmaya yüz tutmuş bıyıklarını sıvazladı, sonra homurdandı.

— Pekâlâ. Eğer, beni kandırmak için bir numara yapıyorsan, sana kanıp borç vermeyeceğimi bilmelisin.

— Borç meselesiyle çeneni yorma. Biliyorum.

Kunitz, kapıya çıktı. Rengi soluk, mavi bir pantolon giyiyordu ve ayaklarında terlikler vardı. Gömlek giymemişti. Don'dan on, on beş yaş daha büyük olduğu için vücudu yağ bağlamaya yüz tutmuştu. Uykudan henüz kalkmış olduğu gözlerini uğuşturmasından belliydi.

Don, odaya girmek üzereyken Kunitz, ters bir sesle:

— Pantolonundaki kumları temizle, dedi. Yerlerin kum içinde kalmasını istemem.

Don, itiraz etmeden eğildi ve paçalarındaki kumları temizledi. Elindeki bebeği sıkmamaya çalışıyordu. Kunitz'e çaktırmadan bebek kadını pantolonunun cebine soktu.

Kunitz, biraz daha dostça:

— Ne o, Don? dedi. Lumbago mu? Yoksa yine artirit mi?

— Hiç biri. Ben...

Odanın serinliğine girmişlerdi.

— Eh, otur bakalım. Söyle, bana göstermek istediğin nedir?

Don, yüksek arkalıklı rahat bir koltuğa oturdu. Nasıl başlayacağını kestirmesi zordu. Sanki konuşması, garip bir güç tarafından önlenmek isteniyordu. Cebindeki bebeğin ılıklığını hisseder gibi oldu. Bir, iki kere gırtlağını temizledi. Kunitz, dikkatle bakıyordu.

— Haydi, dedi.

— Ben... Şey... Ben...

— Oh, birer kadeh bir şey içelim. Phlomis içer misin? Başka içki de yok zaten. Phlomis içiyorsun, değil mi, Don?

— Tabiî. Ne olursa içerim.

Kunitz, iki kadeh çıkardı ve bambudan yapılmış küçük bardan büyük Phlomis şişesini aldı. Bozulmuş yatağı sağ tarafta kalıyordu.

Yatağın üzerine oturup kadehini Don'a doğru kaldırdı. Yüksek sesle:

— Da Skrie! dedi. Merih'lilerin sözü.

Don:

— Da Skrie! diye cevap verdi.

İçkisini yudumladı. İçki çok tatlıydı. Gırtlağından doğru yağ gibi boş midesine kaydığını hissetti.

Kunitz, bir kere daha sordu:

— Söyle bakalım nedir?

Öfkelenmekte olduğunu ima etmek istermiş gibi kaşlarını çattı.

Don, tereddüt etti. Ya şimdi, ya da hiç bir zaman, diye düşündü. İsteksizliğini yenerek bebek kadını cebinden çıkardı. Sonra, büyük bir dikkatle, Kunitz'in önündeki küçük masanın üstüne bıraktı.

Kunitz'in gözleri irileşti. Don, adamın renginin biraz solduğunu düşündü.

Uzun süren sessizlikten sonra, Kunitz:

— Don, dedi. Ne bulduğunu biliyor musun?

— Pek... pek emin değilim.

— Bunun ne kadar değerli olduğunu biliyor musun?

— Değerli olabileceğini sanıyorum.

— Nereden buldun? Çalmamış olduğunu sanıyorum.

— Hayır, çalmadım. Kumsalda, yarısına kadar kumlara gömülmüştü.

Kunitz, kırlaşmış kaşlarını kaldırıp Don'a baktı.

— Kumsalda mı? Yani, bu bebeği kumsalda mı buldun? Vulcanın ağlayan bebeklerinden birini kumsalda mı buldun?

— Buldum. O bebeklerden biri olduğundan emin değilim. Çocukluk çağlarından beri duyarım. Pek hatırlayamıyorum, ya neyse. Bunun sadece bir hikâye olduğunu düşünürdüm.

Kunitz, homurdandı.

— Hayır. Hikâye olmadığını şimdi gözlerinle görüyorsun. Böyle bir bebek vardı. Bulduğun bebeğin onun ikizi olması... yani New York'taki müzedeki bebeğin eşi olması her zaman mümkün. Her dört ya da beş yılda bir sergilerler. Bebeği her zaman göstermek istemezler, çünkü, insanlara huzursuzluk verir.

— Demek oluyor ki bebek değerli.

Don, bu sorusunun yersiz olduğunu biliyordu. Bu konuyu tartışmak istememesine şaşıyordu. Önce, bebeği göstermek istememiş, şimdi de bebek hakkında konuşmak istemiyordu.

— Evet New York'taki müzede bir bebek var. Aldebaran'ın bu tarafından başka yerlere henüz gidemedik. Bütün söylentilere rağmen kimse müzedeki bebeğin bir eşi olabileceğini düşünmüyordu.

Don, içkisini bitirdi.

— Vulcan kim?

— Vulcan'ın kendisi mi? Sanatçı, mütahassıs. Güneş sistemimizin ucundaki madenî, yapma bir gezegende oturur. Söylediklerine göre...

Kunitz, gülümseyerek devam etti.

—... bronzdan yapılmış iki köpeğiyle beraber yaşıyormuş, o köpekler canlılarından çok daha hassas, yırtıcıymış. Atelyesindeki ışığı, güzel kadın vücutlarından temin ediyormuş. Bu kadın bebekler gerektiği zaman ışık temin ediyormuş. Parlaklık, görüyorsun ya, yalnız ışık geçiren kollarından geliyor. Vulcan ölümsüzdür...

Don, sözü kesti.

— Tanrı mı?

— Oooo, hayır, hiç sanmam.

Kunitz, içki şişesini aldı ve kadehleri doldurdu.

— Harika şeyler yapabilir, fakat hayatı uzun olduğu için kendisi için harikalar yaratamaz. Bütün günlerini akla hayale gelmez şeyler yaparak geçirir. Yani, kumsalda bulduğun şu küçük kadın gibi, canlılıkla cansızlığın arasındaki sınır içinde, harika şeyler yapar. Merih'liler ona «Hayatın ve yarı hayatın efendisi» derler. Ah, sahi, söylemeyi unuttuğum bir atasözü var, «Bebek kadınların gözyaşları kesildiği zaman dünya değişecektir.»

— Hımmm! Söylentilerin doğru olduğunu sanıyor musun, Kunitz?

Yaşlı adam omuz silkti.

— Ner'den bilirim. Muhakkak ki pek akla yakın... görünmüyor. Diğer taraftan, insan elinden çıkması mümkün olmayan birkaç şeyi kendim de görmüştüm. Harika şeylerdi gördüklerim. İşte bu sabah senin bulduğun ağlayan bebek de bu harikalardan biri.

Konuştukları sürece Don, gözlerini bebekten ayıramamıştı. Başparmağı ile işaret parmakları arasına aldığı bebeği usulca avucuna koydu.

— Kunitz, bebeğin ağlamasının sebebi ne olabilir dersin?

— Yani, nasıl bir mekanizma... O, anladım. Neden ağlıyor. Eh, saçma bir düşünce olduğunu söyleyebilirim...

Kunitz, kıkır kıkır güldü.

— ...Bebeğe baktığım zaman onun en kötü şeyler için ağladığını düşünüyorum. Bencilikten olacak. Hem canımı sıkıyor hem de beni rahatlatıyor. New York'taki bebeğin insanlara huzursuzluk vermiş olduğunu söylemiştim. Bir dakika, bebeği bana ver.

Don, istemeyerek bebeği Kunitz'e verdi. Yaşlı adam, bebeği dikkatle inceledi.

— Biliyor musun, bebeğin tam olmadığını sanıyorum, dedi.

— Ne demek istiyorsun? Hayatımda böylesine güzel şey görmemiştim.

— Evet, ama bebeğin omuzunun üstüne bak.

Parmağıyla gösterdi.

— Şu yontulmamış yerleri görüyor musun? Sanki oradan kesilip bir parça alınmış, ya da gerekli parça yerine konmamış. Kaba noktalar bel altından omuz kesimlerine kadar yükseliyor. Görüyor musun, Don?

Don Haig, içkisini yudumladı.

— Evet. Öyle sanıyorum ki...

— Devam et. Ne?

— Sadece bir fikir. Fakat, belki de bebeğin kanatları vardı.

— Kanat mı?

Kunitz, önce şaşırmış göründü, sonra memnunluğunu gizlemedi.

— Evet, bu işaretlere uyacaktı. Hımmm... Haklı olduğuna yemin bile edebilirim.

İki erkek de sustu. Dog Haig içkisini bitirdi. Kunitz, önce tavana sonra yere baktı. Gırtlağını temizledi.

Hafif bir sesle:

— Evvelce kanatlarının olduğunu düşünüyorum, dedi.

Don, Kunitz'e baktı. Yaslı adam, oldukça ciddî görünüyordu. Sarhoş olmadığı da muhakkaktı.

— İlkel kanatlar, biliyorsun. Çok yerinde ve iyi olurdu..

— Çok ilginç.

— Evet, öyle sanıyorum. Bana bak, Don, bu bebek kadını ne yapmayı düşünüyorsun?

— Her halde satacağım.

Aslında, bebeği satmak niyetinde değildi.

— Söylediklerine bakılırsa, oldukça çok para edecek. Hayatımın sonuna kadar içecek bulabilirim.

— İçki içtiğin takdirde mutlu olacağını mı sanıyorsun?

— Öyle sanıyorum.

Bir kere daha sessizlik oldu. Don, midesinin bulanmak üzere olduğunu hissediyordu. Zaten Phlomis gibi tatlı içkileri hiç sevmezdi.

Kunitz:

— Beni ilgilendirmez, Don, dedi. Fakat sentetik çocukluğu neden istemiyorsun? Sana... yararlı olabilirdi.

— Denedim. Bilmiyor musun? Hem zaman hem de kuvvet kaybı oluyor. İnanamıyorum. Psikoterapist fısıldayıp durur ve seni kandırmaya çalışır. Hiç bir söyledikleri gerçek değil.

— Evet, fazla sentetik. Başkalarının da böyle söylediklerini duymuştum. Kimi zaman, dünyadaki her şeyin sentetik olduğunu düşünürüm. Ama çocukluğun gerçekten de zor mu geçti, Don?

— Bilmiyorum. Yani, hatırlayamıyorum demek istedim. Doktorları şaşırtan da bu oldu. Söylediğine göre, bilerek zihnimi perdeliyormuşum. Kendisine yardımcı olabilmem için bir saat uğraştı. Fakat, gerçekten de hatırlayamıyordum. İster inan ister inanma ama, çocukluk anılarım on dört yaşımdan geriye gitmiyor. On dört yaşımdan önce, sadece büyük bir oda hatırlıyorum. Fakat bu sadece tahayyül, gerçek değil.

Kunitz, bir ıslık çaldı.

— Çok garip.

— Garip olduğunu ben de biliyorum. On dört yaşına kadar bir enstitüdeydim. Hiç değilse, kayıtlar böyle gösteriyor. Ama, bunun doğruluğunu bana kabul ettiremezsin.

Bir dakika düşündükten sonra, Kunitz:

— Aynı sıkıntıyı ben de geçirmiştim, dedi. Ben de çocukluğumu açıkça hatırlayamıyorum.

— Unutmak acı mı oluyor?

— Acı olmak mı? Hayır, hiç de değil. Fakat hemen hemen bütün çocukluğum, yani üç yaşından sonrası Merih'te geçmiş. Pireksiya.

— Ha, evet, duymuştum. Bir çeşit hastalık. Fakat benim zamanımda böyle bir hastalık yoktu.

— Olacaktı. Fakat, o zamanların nasıl olduğunu tahmin edemezsin, Haig.

Sanki çok garip ve komik bir şey hatırlamış gibi kendi kendisine gülmeye başladı.

— Pireksiya hastalığına yakalanan kimse, kendisini sarhoş gibi hisseder. Tabiî, bu sarhoşluk hastalıktan ötürüdür. Önceleri dünyalılar bu hastalığa önem vermediler. Hastalık artıp ölümler çoğalınca milletin gözü açıldı. İleri vakalarda insan acı çeker, aklını kaybedebilir, en önemlisi de vücudun kızarması. Pireksiya hastalığı insanın her şeyi iyi karşılamasını sağlıyor. O günlerde hayat çok sakindi. Kimsenin bir şeyi umursadığı yoktu. Kaza, hemen hemen hiç yok gibiydi, çünkü herkes yarı sarhoş gibiydi ve her şeyi ağırdan almalarına sebep oluyordu. Bugüne göre çok daha değişik bir devredeydik. İnsanların yaptıklarından bir örnek verebilirim. Tam iki yıl süreyle bütün insanlar günde iki saat erken yatıp, iki saat geç kalkıyorlardı.

— Bak bu hoşuma gitti.

— Evet, oldukça rahat bir hayattı. Eğer hastalık ölümle sonuçlanmasaydı, bütün insanlar yarı sarhoş gezmekten hoşlanacaklardı. Zaten bu nedenle, gerçekten kanatlarımın olup olmadığından emin değilim. İşte, hayat böylesine bulanıktı.

Don:

— Rüya gördüğünü mü sanıyordun? diye sordu.

Sonra, gözlerini boş bardağına dikti. Phlomis pek iyi bir içki sayılmamakla beraber, hiç yokluktan iyiydi.

— Olabilir. Bak söyleyeyim, Haig. Bu mesele hakkında yıllardan beri konuşmuyordum. Senin küçük kadının beni şaşırtıyor olmalı. Hatırladığım kadarıyla, Beş yaşındayken kanatlarım filizlenmeye başlamıştı. Önce, kürek kemiklerimin üstünde birer şiş halindeydi. Annem bunu görüyor, fakat üzülmüyordu. Nihayet beni bir grup doktora gösterdi. Bunu çok iyi hatırlıyorum. Doktorun ne söylediğini bilmiyorum, eğer bir şey söylediyse tabiî. Doktorun bekleme odasında televizyonda kukla seyrettiğimi hatırlıyorum, ama ondan sonrası benim için karanlık. Doktor anneme kanat büyütmekte olduğumu söylemiş olmalı, çünkü, başıma gelenleri biliyorum. Bütün arkadaşlarıma kanat büyütmekte olduğumu söyleyerek övünüyordum. Ne düşündüklerini bilmiyorum. Sonra, yanımızdaki eve küçük bir kız taşındı. İsmi Loris'ti. İsmini hatırladığımdan çok eminim. Yarı kan Merih'li güzel bir kızdı, kıza karşı büyük tutkum vardı. Bütün kış süresince. beraber oynadık. Biliyorsun, Haig, böyle şeyler sürekli değildir. Canlı bir, iki şey hatırlıyorum, ama gerisi tamamen karanlıkta kalıyor. O kış süresince beraber oynadık sanıyorum.

Kunitz, derin bir nefes alarak konuşmasına devam etti.

— Başlıca oyunumuz Mutlu Köstebek ve Serbest-Uçuş'tu sanıyorum. Sonra, bir gün bahar geldi, Loris'in sırtında ince bir elbise vardı, ben de açık yakalı bir gömlek giyiyordum. Sırtımdaki yumruları gördü. Bana sormuş olmalı ve ben de ona kanat büyütmekte olduğumu söylemiş olmalıyım. Bana şöyle söylediğini hatırlıyorum: Sadece cha-drze. Ne saçma! Gerçek kanatların olmayacak. Akla yakın değil. Merih'lilerin daima gerçekçilikten söz ettiğini bilirsin.

Haig, sordu:

— Cha-drze'nin anlamı nedir?

— Merih dilinde «Perilere özgü» demek. Her neyse, ondan sonra kanat yerlerinden ameliyat olarak kurtuldum.

— Yani, sana inanmadığı için mi ameliyat oldun?

— Evet...

Kunitz, omuz silkti.

— Buna ampütasyon diyebilirsin. Ya sebep, Loris'in fazlaca kuşkusuydu, ya da... Mamafih, ben sebebin hep Loris olduğunu düşünürdüm. Bana inanmaması duygularımı yaralamış olabilirdi. Eğer gidip anneme sorsaydım ve annem, Loris'in haklı olduğunu söyleseydi, yumruları nasıl olsa yine aldırırdım. Yumruların vücut hatası olduğunu kabul edecektim. Fakat ailem nasıl olsa ameliyatı tasarlamış olmalı, çünkü benim anormal olarak yetişmemi muhakkak ki istemezlerdi. Bilmiyorum. Yine de ameliyat olup olmadığımı pek iyi hatırlayamıyorum. Belki sırtımda yumru diye bir şey yoktu. Belki de Loris, tamamen hayal ürünümdü. Belki bütün bu anlattıklarım gerçekte olmamış şeylerdi.

Oda gittikçe kararıyordu. Yağmur başlamıştı ve çatıyı dövüyordu. Fyon'un her öğleden sonra yağan normal yağmuruydu. Kunitz, yerinden kalkıp pencerelerin panjurlarını kapadı.

Don, yağmurun sesini bastırabilmek için yüksek sesle:

— Kontrol etmenin bir yolu olmalı, dedi. Hastane kayıtları ameliyat olup olmadığını muhakkak ki gösterirdi.

Kunitz, tekrar eski yerine oturdu. Panjurlar kapalı olunca oda büsbütün kararmıştı. Masanın üzerinde duran bebek, garip bir ışık veriyordu.

Kunitz:

— Bunu düşünmedim değil, dedi. Ne yazık ki, mahalli hastane yandı ve o yılların kayıtları da hastaneyle birlikte kül oldu. Aileme soramam, çünkü hem annem hem de babam pireksiya'dan öldüler. Kürek kemiklerimde ameliyat izleri de yok, fakat bunun bir şey ispatlamayacağı gerçek.

— Bir hayali böylesine canlı olarak hatırlaman mümkün mü?

— Asıl mesele burada. Muhtemel. Pireksiyanın bende bıraktığı izlerden biri de gerçek olmayan şeyleri gerçekmiş gibi düşünmem. Örneğin, bir Çin canavarı olduğum zaman neler olduğunu uzun uzun anlatabilirim. Vadilerin üzerinde uçabiliyordum. Görüyorsun ya yine kanat meselesi ortaya çıkıyor. Bir Çin canavarı olarak, kanatlarım çok daha büyüktü. İnsanları yakalar yakalar şatoma götürürdüm. Onları hiç yemedim. Hepsi de çiftçiydi ve etlerinin çok sert olcağını düşünmüştüm.

— Hımm, bu anlattıkların hayalden başka bir şey olamaz.

— Evet, fakat evde geçen olaylar da var. Bir keresinde babamı oyuncak bir tüfekle vurdum. Öldü. Her yeri kan içinde kalmıştı. Eve girdim ve anneme söyledim. «Babamı şimdi öldürdüm.» Annem, «Sahi mi?» dedi. «Büyüdüğün zaman evleniriz.»

Don, güldü.

— Sevimli küçük Odipks! Fakat, kanat hikâyenle bunun arasında çok fark var.

— Evet, ama hemen hemen hepsi aynı. Büyüdüğüm zaman başıma gelenler olmasaydı, hepsinin hayal olduğunu düşünecektim.

Kunitz, gırtlağını temizledi. Don, oturduğu koltukta kımıldadı. Kunitz, bütün bunları neden anlatıyordu? Bu ana kadar Kunitz, kendisi hakkında daima sıkı ağızlıydı. Acaba, bütün bu konuşmaları bebeğin etkisinde kalarak mı yapıyordu? Yoksa, Kunitz'in düşündüğü ve hazırladığı bir şey mi vardı? Ne olabilirdi?

Kunitz:

— Pireksiyadan kurtulunca insanın neler düşündüğünü bilmelisin, dedi. İnsanın zihin ve zekâ yapısı değişir. Serum yapıldıktan sonra...

Don, konuşmayı kesti.

— SSP'nin bununla bir ilişkisi olamaz mı?

— Muhakkak. Bugünlerde insanlar SSP'nin anlamını unutmuş görünüyor. SSP, özel bir serumun baş harfleridir. Bütün hastalığın kökü bu serumla kazındı. Bilginler serumu geliştirdiler ve herkesi aşıladılar. Belki de hasta olarak kalmamız daha uygun olurdu. Ama bilmiyorum. Fakat söylediğim gibi, insan zekâsında hatırı sayılır değişiklikler oluyordu. Annem ve babam öldükten sonra bir yetimhaneye verildim ve bir aile tarafından evlâtlık olarak alındım. Anne ve babam için üzüntümün bile gerçek olup olmadığını bilmiyorum. Kendimi yeni dünyama uydurmaya çalışmaktan başka bir şey yaptığımı sanmıyorum. Yirmi iki yaşına gelince evlendim. Kadının ismi Thecla'ydı, ben ona Ted, derdim. Karım biraz Loris'i andırırdı. Her ikimiz de Chlorella güneş-enerji tesislerinde çalışıyorduk. Evlenmemizden önce karıma kanatlarım hakkındaki hikâyeyi anlattım. Hayâl olduğunu düşünerek umursamadı. Thecla, akıllı bir kadındı, ama hayal gücü sıfırdı. Bütün amacı, başkalarından saygı görmek ve iyi bir Ortodoks olmaktı. Evliliğimizin ikinci yılında bir çocuğumuz oldu. Son derece güzel bir kız çocuğuydu. Her ikimiz de kızımızı deli gibi seviyorduk.

Yağmurun hızı yavaş yavaş geçmek üzereydi. Yarım saat sonra tamamen dinecekti. Kunitz, şişedeki son içkiyi de koyduktan sonra, şişeyi fırlatıp odanın köşesine attı. Şişe, gürültüyle yere çarptı.

— Çocuğumuzun adını Bettina koyduk, fakat onu daima Bets diye çağırırdık. İki yıl süreyle Thecla ve ben çok mutluyduk. Sonra, Bets'in kanatları çıkmaya başladı. Benimki gibi sadece yumru halinde değildi. Görünmeye başlar başlamaz kullanılabileceğini anladık. Ve kanatlar hızla büyüyordu. Ne kadar hızlı büyüdüğünü tarif etmem mümkün değil. Bets'in kanatlarının anormal olarak büyüdüğünü çok geç fark ettik. Çocuğumuzun kanatları vardı. Bets'in şaşkınlığı büyüktü. Kendisini kanatlarına bir türlü alıştıramıyordu. Şimdi düşünüyorum da onun nasıl üzüldüğünü anlıyorum. Durum benim de hoşuma gitmiyordu. Thecla, iyi bir anaydı ve iki duygu arasında bocalıyordu. İyi bir Ortodoks olarak kızını seviyor, fakat yaradılış garibesi olan kızından utanıyordu. Kanatların alınmasını istiyordu. Bets'in

sosyal yaşantı düzenini bozacağını tekrarlayıp duruyordu, öteki çocuklar Bets'le daima alay edeceklerdi. Anormal bir durum. Ben ameliyata karşı duruyordum. Ama nerden bilirdim. Kanatlar öylesine güzeldi ki anlatamam. Ondan sonra kendi kanatlarım kesilip alındıktan ve enstitüye girişimden sonra uçabildiğim hakkında çok canlı hayaller kurmaya başlamıştım. Bets'in olağanüstü gücü vardı. Neden böyle bir güç onun elinden alınsın? Bir süre, Thecla ile bu konu hakkında sürekli olarak tartıştık. Thecla, bir ananın çocuğu için her türlü fedakârlığa katlanabileceğini savunuyordu. Thecla, kanatlardan kimseye söz etmememizi ısrarla istiyordu. Bets, kanatlarını elbisesinin altına gizliyordu. Uçmasına ancak kıra gittiğimiz zaman izin veriyorduk. O zamanlar bile Ted, daima sinirliydi, Eh, ilişkimiz fena sayılmazdı ve geçinip gidiyorduk. Sonra SSP, programı üzerinde çalışmaya başladı... Biliyorsun, Program X. Bütün bu zaman süresinde SSP gittikçe güçleniyordu. Birlik üzerine çok konuşmalar yapılıyordu. Fakat Program X ilân edilmeden yeni hükümetin kurulduğunu kavrayamamıştık. Yaradılıştan garip olanların haber verilmesi isteniyordu, önceleri pek sıkı değildi, ama gittikçe önem kazanmaya başladı. Ted'le ben çok korkuyorduk. Bets'in garipliğinin şu veya bu şekilde duyulmasından çekiniyorduk. Bets, kanatlarını sakladığı halde, elbisesinden belli oluyordu ve çevremiz ispiyonlarla doluydu. Birinin ihbar edeceğinden korkuyorduk. Korkmamıza lüzum olmadığını aramızda konuşarak kendi kendimizi kandırmaya çalışıyorduk. Sonra, koyu mavi üniformalı iki SSP görevlisi çalışmakta olduğumuz Chlorella tesislerine geldi. Thorsan adında, kurutma dairesinde çalışan birini yakaladılar ve hemen götürdüler. Adamın bütün kusuru, bir elinin altı parmaklı olmasıydı. Bu olay üzerine kaçmamız gerektiğine karar verdik ve hemen eve koştuk.

Don, sordu:

— Ben... Çok kötü müydü?

Böyle hikâyeleri daha öncede duymuştu, fakat hiç biri Kunitz'in anlattığı kadar gerçeğe yakın değildi. Yağmur hemen hemen dinmiş sayılırdı.

Kunitz:

Önceleri o kadar kötü sayılmazdı, dedi. İki yıl hep kaçtık ve saklandık. Bir yerde fazla kalıp rahat rahat çalışamıyorduk. Sosyal işlerden hiç birine de müracaat edemiyorduk. Her zaman fakir bir yaşantı sürdürmek zorundaydık. Bütün dileğimiz Merih'e vize alabilmekti. SSP'nin orada pek gücü yoktu. Dünyayı terk ettiğimiz takdirde kurtulabileceğimizi sanıyorduk. Aylarca vize bekledik. Kaçabileceğimizi ummaktan hasta oluyorduk. Nihayet, beklediğimiz vizeyi alabildik, ama çıkış yerinde SSP'nin herkesi kontrol ettiğini öğrendik.

Kunitz, yerinden kalkıp panjurları açtı. Don, içeri dolan ani ışık altında gözlerini kırpıştırdı.

— Sonunda ne oldu?

Kunitz, acı bir sesle:

— Ne olabilirdi ki? dedi. Kızımızı yakaladılar. En fakir mahalleleri teker teker arıyorlardı. Thecla, bir yerden anti-grav buldu ve Bets'i bir bavula koydu. Anti-grav'ın bavulu hafifleteceğini ve kimsenin kuşkulanmayacağını düşünüyordu. Fakat bir robota yanlış cevap verdi. Bavulu açıp Bets'i aldılar. Her ne sebepleyse, bize dokunmadılar. Öyle sanıyorum ki, ancak Program X'le başa çıkabiliyorlardı. Thecla'nın robota yanlışlıkla cevap verişi bilerek değildi. Fakat kendisini suçlayarak sürekli ağlıyordu. Bir keresinde, bütün kabahatin bende olduğunu, çünkü ameliyata benim engel olduğumu söyledi. Bunun doğru olduğunu sanıyorum, ama doğru da olmayabilirdi. Hastane kayıtlarından Bets'in garip bir yaratık olduğunu anlayabilirlerdi. O zaman, nasıl olsa onu bulacaklardı. Kızı geri vereceklerine dair bize bir kâğıt verdiler, ama kızımızı bir daha göremedik. Bütün günümü, garip yaratıkları tuttukları büyük binanın önünde geçiriyordum. Binanın çevresi ellerinde alev tabancası, ışın tabancası, tepeden tırnağa kadar silâhlı nöbetçilerle doluydu.

Kızımı kurtarabilmem imkânsızdı. Ama keşke deneseydim diye düşünüyorum.

Kunitz, gırtlağını yine temizledi. Üzüntüyle:

— Acaba kime benzeyecekti? dedi. Yani, büyümesine imkân verselerdi demek istiyorum. Çok güzel olacaktı sanıyorum. Kanatları altın rengindeydi. Teninin rengi, kanatlarının renginden biraz daha açıktı. Gözleri kahverengiydi, ama gözlerinin içinde sarı yeşil benekler vardı. Eğer büyümüş olsaydı, muhakkak ki altından yapılmış bir kuşa benzeyecekti.

Kunitz, gırtlağını bir kere daha temizledi.

— Eh, artık buluşumuza dönelim, Don. Vulcan'ın ağlayan bebeklerinden birini buldun. Bu bebeğe ne yapacaksın?

— Karar vermedim. Bilmiyorum.

— Bebekten kurtul, Don. Senin için çok tehlikeli olacaktır.

— Böyle söylemene sebep nedir? Bebek öylesine güzel ki...

— Evet, fakat tehlikeli. Çok değerli, çok garip... ve belki de huzur bozucu... Ona sahip olmakla kanatların varmış gibi olursun. Bebekten kurtulmalısın, Don.

Don, cevap vermedi. Bir dakika sonra Kunitz, bir kahkaha attı. Kahkahasında garip bir anlatım vardı.

— İnatçılık etme, Don. Senin karakterinde zayıf bir inatçılık var. İçki içişinden belli oluyor. Fakat her ne olursa olsun bebekten kurtul.

Don, dudaklarını sıktı. Bebeği eline alıp baktı. Bebeğin güzel yanaklarından göz yaşları süzülüyordu. Onu satmak mı? Kunitz'i neden bu kadar ilgilendiriyordu? Onu elden çıkarmamak için kesin kararını hemen verdi.

— Bir şişe var mı? Öylesine küçük ve hemen kırılacak gibi görünüyor ki, canının yanmasından korkuyorum.

Kunitz:

— Bir şişe bulabilirim, dedi. Fakat gerçekten de, Don, bu bebek için böylesine endişelenmemelisin. Kırılacakmış gibi göründüğünü biliyorum, ama Vulcan'ın yapıtları daima çok dayanıklıdır. Ne sen ne de başkası ona zarar veremezsiniz. Hiç sanmam.

Don Haig:

— Teşekkür ederim, dedi.

Bebeği dikkatte cebine yerleştirdi. Kunitz, peşinde olduğu halde kapıya yürüdü.

Kapıya geldikleri zaman Kunitz, endişe dolu bir sesle:

— Bebeği satacak mısın, Don? diye sordu.

Don, etrafına bakındı. Her yaprağın, her çiçeğin üstünde yağmur tanecikleri vardı. Topraktan hafif bir koku yükseliyordu. Etraf mis gibi kokuyordu. Sağ taraftan doğru ötmeye başlayan bir kuşun sesi duyuldu. Kuş, bir iki nameden sonra sustu, sonra yine başladı. Patika kurumuştu.

Bebeği satmak mı? Bebeği satmaktansa, gözlerini satmaya razı olabilirdi. Fakat bunu Kunitz'e açıkça nasıl anlatabilirdi?

Umursamaz bir tavırla:

— Vallahi bilmiyorum, dedi. Her halde bir süre saklayacağım.

Kunitz'in aniden heyecanlanmış gibi nefesini tuttuğunu hissetti. Bir dakika kadar ihtiyar adam kımıldamadan durdu. Sonra eve girip kapıyı kapadı. Don, Kunitz'in dudaklarındaki sinsi tebessümü farkeder gibi oldu.

3.

Don, Kunitz'ten ayrıldıktan sonra doğru kumsala gitti. Pembe kumların üzerinde saatlerce oturdu. Bulutların gökyüzünde ağır ağır ilerlemesi gibi, düşünceler zihninden yavaş yavaş akıp geçiyordu. Sadece bebek kadına bakmakla tatmin olabiliyordu.

İkinci gün erkenden kalktı. Karnı acıkmıştı. Sadece kahveyle yetinmek istemiyor, bir şeyler yemek istiyordu. Zihninden yemek yiyebileceği yerleri sırayla geçirdi. Sonra, Baade'deki küçük bir lokantaya gitti. Çok güzel tandır kebabı yapılan lokantanın sahibi kuşkucu bir adamdı, ama robot kullanmazdı. Tandır kebabının yapımı da oldukça zor sayılırdı. Dudaklarını çiğneyerek başını salladı ve Don'la bir anlaşma yaptı.

Üçüncü gün, lokanta sahibi Don'a rom ve hindistancevizi ikram etti, fakat Don, içkiyi reddetti.

O gece, kaldığı kovuğa dönerken içkiyi reddetmesinin kendisi için ne kadar önemli olduğunu kavradı. Sevdiği bir içkiyi bedava içmek fırsatına sahipti; fakat reddetmişti. Kendisinde büyük bir değişiklik olduğunu fark ediyordu, ama bu değişiklik neydi?

Bebek kadını cebinden çıkartıp yüzüne baktı. Yıldızların verdiği ışık dışında gece karanlık sayılırdı. Fyon, sentetik gezegenini yapanlar bir ay yapmayı düşünmüşlerdi, ama fazla pahalı olacağını hesaplayarak vazgeçmişlerdi. Bu bakımdan, Fyon'un tropik geceleri yapma değildi. Bebek kadın, yıldızlardan aldığı ışıkla hafifçe parladığı için Don, onu rahatlıkla görebiliyordu.

Uzun süren bir sessizlikten sonra Don, bebeğe:

— Beni değiştirmeye mi çalışıyorsun? diye sordu. Güzel kadın... Her zaman ağlayan dünyalar güzeli... beni değiştirmeye mi çalışıyorsun? Çok güzel olsan da bana yardım etmeni kabul edemeyeceğim. Don'u rahat bırak

sevgilim. Senden bıkabilirim. Senden kurtulabilirim. Ağlayan küçük kadın, söylediklerimi duyuyor musun?

Don, söylediklerine şaşırarak birden sustu.

Gerçekten de alınıyordu. İyi bir insan değildi. Kendisinden nefret eden serserinin biriydi. Fakat değişmek istemiyor, olduğu gibi kalmak istiyordu. İş arayıp bulması tümüyle rastlantı olabilirdi. Kaç yıldan beri ilk olarak çalışıyordu? Bebeği bulduğundan beri, ilk defa çalışmak arzusunu duymuştu. Evet, bu tamamen bir rastlantıydı. Başka şey olamazdı.

Bebekten muhakkak ki kurtulabilirdi. Değeri büyüktü. Bunu Kunitz'in söylemesine lüzum yoktu. Eğer bebeği satacak olursa... Satabilirdi... Satmaması için bir sebep yoktu. Fyon'a ilk gemi birkaç gün sonra gelecekti, yolcu getirecekti. Uzay yolculuğu yapanların hepsi varlıklı kimselerdi. Nasıl olsa, içlerinden biri, bebeği satın alacaktı.

Yıldızların ışığı altında, palmiye ağacının dibinde, bebek elinde olduğu halde dalgın dalgın, bebeği satacağı yolcuya söyleyeceklerini tasarladı. Evet, bebeği satacaktı. Yapılacak en akıllıca iş buydu. Kunitz'in hakkı vardı. Bebekten en kısa zamanda kurtulacaktı.

O gece, sığındığı kovukta uyumaya çalışırken kendi kendisine telkin oderek bebeği satmaktan caymamaya çalışıyordu.

Çarşamba günü, sabah saat on birde uzay gemisi Fyon'a iniyordu. Aslında Fyon'a inmemişti, çünkü, bu gezegeni yapanlar uzay alanının güzelliği bozacağını düşünmüşlerdi. Bunun için de uzay gemisi, atmosferde sabit duruyor ve yolcular küçük uzay botlarıyla taşınıyordu. Ayrıca, geminin yükünü boşaltan araçlar da vardı.

Geminin gelişi üzerine, meyhane taze çiçeklerle donatılmıştı. Her yeri ağır bir yasemin kokusu sarmıştı. Baade'de iki bar vardı, ama ancak biri, konuk ağırlamaya elverişliydi: Barmen kız, bütün dikkatini işine vermiş ve çok sevilen karışım içkileri hazırlamıştı. Saat on bir buçukta Don, burmınu

meyhanenin kapısından uzattığı zaman barın tıklım tıklım dolu olduğunu gördü.

Tropik içkilerini yudumlayan turistlerin çoğu dünyadan gelmeydi. Fakat nereden gelirlerse gelsinler, hepsinin birleştiği bir nokta vardı: Ticaret. Don, bakışlarını turistler üzerinde dolaştırdı ve hangisinin daha çok ilgilenip para vereceğini kestirmeye çalıştı. Kalbi heyecandan küt küt atıyordu.

Elinden geldiği kadar kılığını kıyafetini düzeltmeye çalışmıştı. Pantolonu yıkanmıştı. Tıraş olmuş, hatta saçlarını bile taramıştı. Çalıştığı lokantanın sahibi Payne, gömleğini ödünç olarak vermişti. Endişeli bakışlarını salonda bulunan kalabalık üzerinde dolaştırırken ayakkabısı olmadığını fark etti. Aman sende! diye söylendi. Muhtemelen çıplak ayaklı oluşu daha çok ilgi çekecekti.

Kadınlar, her zaman olduğu ğibi, erkeklerden fazla para harcıyorlardı, ama kadınlara yanaşmak işine gelmiyordu. Don, dudaklarını heyecanla yalayarak yanaşacağı müşterisini seçti. Bar sahibi Henry'nin kendisini fark ederek sepetlememesini temenni ediyordu.

Don, barın sol tarafında oturan üçlü erkek grubunu seçmişti. Üçü de çok şık giyimliydi. İçlerinden yaşlıca olanını tercih edecekti. Çünkü adam, servisin kötü olduğundan yakınıyordu.

Don, dışarı çıkıp bekledi. Adamı içki içerken rahatsız etmek istemiyordu, çünkü, Henry'nin hışımına uğrayacağından emindi. Tırnaklarıyla oynayarak bir taşın üzerine çöktü ve sabırla bekledi.

Kadınlar, ikişer üçer gruplar halinde çıkıyorlardı. Birbirleriyle konuşuyor, şakalaşıyor ve kahkahalarla gülüyorlardı. Neden hep turist kadınlar böyle çekici olmazdı? Vücutları fena sayılmazdı, yüzleri güzeldi, ama tavırlarında bir gariplik vardı. Erkeklerden kimisinin kolları satın aldıkları eşyalarla doluydu. Çoğunun elinde demet demet yasemin çiçekleri, leylaklar vardı. Don, turistlerin hepsinin çok varlıklı kimseler olduğuna kesin olarak karar verdi.

Seçtiği gruptan bir adam dışarı çıktı, ama Don, ona aldırmadı. Bir kaç kadın daha çıktı. Kadınlardan ikisinin saçları maviydi, saçlarının arasına porselenden yapılmış küçük karafatmalar yerleştirilmişti. Yeni moda olmalıydı. Nihayet, Don’un beklediği adam sallana aallana çıktı.

Adam, şişman olmakla beraber göbekli değildi. Gerdanı iki kattı. Saçları ve gözleri siyahtı. Sırtındaki elbisesi son derece şık ve iyi bir terzi elinden çıkmıştı. Kısacası, adamın üzerinden zenginlik akıyordu.

Don, ayağa kalktı ve gırtlağını temizleyerek adama yanaştı. Ayaklarının kirli olması ve saçlarının uzun, bakımsız oluşu, canını sıkıyordu, ama başka çaresi yoktu.

— Çok ender rastlanan bir sanat eseriyle ilgilenir miydiniz, efendim?

Efendim kelimesini nedense güçlükle söylediğinin farkına vardı.

Adam, karşısındaki adamı süzdü. Belirsiz bir hareketle elini salladı. Parmaklarındaki elmas ve zümrüt yüzükler ışıl ışıl parladı.

Sabırsız bir tavırla:

— Gidin, başımdan gidin, lütfen, dedi. Benim nasıl bir adam olduğumu düşünüyorsunuz

Don, birdenbire ferahladığını hissetti. Bebeği satmayı denemişti, şimdi kaçamak yolu vardı. Küçük güzelini, harika yaratığı artık satmak zorunda değildi. Minik bebeğini artık saklayabilirdi.

Fakat şişman adam hâlâ konuşuyordu.

— ...zaten her zaman beni bulurlar. Yüzümde aptal falan mı yazılı? Benim için hakaret demektir. Başka birini denesen iyi edersin.

Ah, demek kaçamak yolu kalmıyordu.

Don:

— Özür dilerim, efendim, dedi. Size resim falan satmak istemiyorum. Satmak istediğim gerçek sanat eseri... Çok güzel bir eser, efendim.

Adam, ters ters Don'un yüzüne baktı, sonra kahkahayla güldü.

— Özür dilerim, kusura bakma. Resim değil, ha? Bugünlerde çok sıkıldım ve eğlence gezegenlerinde hep... Kadın için teklif yapsalar, hadi neyse, ama... Eh, böyle işte. Demek ki sende olan bir sanat eseri, ha?

Adam alayla gülümsüyordu.

Don:

— Evet, efendim, dedi. Ben... Sözünü ettiğim şey gerçekten de koleksiyoncular için çok değerlidir. Son derece güzel ve ender bulunan bir şey... Ancak, gerçekten varlıklı olan bir kimse tarafından satın alınabilir...

Adam alayla konuşuyordu.

— Sen de onu satıyorsun, ha?

Don kızardı. Adamın açıkça alay ettiği belliydi.

— Evet, yoksa siz de sanat eserlerine meraklı mısınız?

— Hayır, ama meraklı bir dostum var. Büyük bir koleksiyoncudur. Belki o ilgilenir.

— Ben... Şey...

— Dostum aslında sanat meraklısı değil.

Adam konuşmadan memnunmuş gibi gülümseyip duruyordu.

— Gerçekte çok ender ve değerli şeyler toplar. Garip bir merak. Koleksiyonu hemen hemen tamamlandı sayılır. Eğer... Peki, sende olan şey nedir? Yoksa «Obur Yumurta»lardan biri mi? Öyle sanıyorum ki koleksiyonundaki eksiklik de bu «Obur Yumurta»lar.

Don titredi. Sanki, başından aşağı bir kova soğuk su dökülmüş gibi ürperdi. Obur yumurtaların ne olduğunu biliyordu; evvelce böyle bir yumurta görmüştü. Obur Yumurtalar, kıl kalınlığında, suya sokulduğu zaman şişerek pembemsi bir yumurta büyüklüğünü alan bir çeşit unsurlardı. Yumurta büyüklüğüne geldikleri zaman da önlerine çıkan her şeyi silip

süpürerek yiyen bir unsurlardı. Fakat asıl önemli olan yumurtalar değil, yumurtanın yapıldığı yerdi. Obur yumurtalar, Vulcan’ın atelyesinden çıkmaydı. Vulcan! Tabiî, bu tamamen bir rastlantı olabilirdi.

Şişman adam ciddî bir tavırla:

— Biraz şaşırmış görünüyorsun, dedi. Seni temin ederim ki, koleksiyonu çok değerlidir. Evet, dediğin gibi aynı zamanda varlıklı bir adamdır. O... Corona Kültür merkezinde bir çeşit görevi var.

Şişman adam ellerini göğsüne doğru kaldırıp garip bir işaret yaptı.

Don konuşmadı. Bir saniye sonra şişman adam kısa bir kahkaha attı.

— Şu sanat eserini bir görelim bakalım. Eğer ilgileneceği kanısına varırsam, geri döndüğüm zaman kendisine haber veririm.

Don, şöyle söylemek istiyordu: «Yanımda değil.» Derin derin düşündü. Eğer bebeği satması, kendi kendisine oynadığı bir oyunsa, sadece oyunu kaybedeceği için vazgeçmemeliydi. Ayrıca, bebekten kurtulmanın kendisine sağlayacağı bir sürü fayda vardı. Hem de önemli sebepler. Eğer şu dakikada bu sebeplerin neler olduğunu hatırlayamıyorsa, sadece sinirli ve çabuk hareket etmek zorunda olduğu içindi.

Turiste:

— Pekâlâ, dedi.

Konuştuğunu duyunca kendi kendisine hayret etti.

— Göstereyim.

Elini cebine attı. Parmakları bebeğin çevresine kapandı. Turist ilgiyle Don’un hareketlerini izliyordu.

Bir saniye sonra turist:

— Haydi, dedi. Sallanma. Neden oyalanıyorsun? Daha ne bekliyorsun?

Don’un parmakları bebeği bırakmıştı. Gözlerini kırpıştırarak başını salladı. Gözleri bağlı olarak bir uçurumun kenarına kadar yürümüş

olduğunu hisseder gibi oldu. Bebeği satmak mı? Acaba nasıl düşünebilmişti?

Bebekten ayrılması, çok sevdiği birinden ayrılmasıyla birdi. Bebek kadın çok güzeldi. Altından yapılmış bir kuş gibi uçup, kendiliğinden eline konmuştu. Tanrı tarafından görderilmiş bir güzeldi, büyük bir mucizeydi. Ondan ayrılmak mı? Ona ihanet mi edecekti? Bunu yapamazdı. Belki de ona ihanet etmesi mümkün değildi. Böyle bir şeyi düşündüğü için kendi kendinden utanmalıydı.

Turiste:

— Bir hata yapmışım, dedi. Özür dilerim. Satılık hiç bir şeyim yok.

Gitmek üzere döndü... Sanki bebek kadın onu huzursuzlandırıyormuş gibiydi, ama aslında huzursuz olmasına sebep yine kendisiydi.

Turistin yüzü pancar gibi kızardı.

— Aman sende, dedi. Neden nazlanıyorsun? Beni böylesine uğraştırdıktan sonra vazgeçemezsin! Yoksa benimle alay mı ediyordun, ha? Şu sözünü ettiğin sanat eserini, her neyse, görmek istiyorum. Eğer, söylediğin kadar değerli bir şeyse ben bile satın alabilirim.

Adamın gözleri öfkesinden kıpkırmızı olmuştu.

Don, çaresizlik içinde mırıldandı.

— Özür dilerim. Bir hataydı.

— Ah, sahi mi? Böyle bir taktik deneyerek benden para sızdıramazsın, delikanlı. Her ne ise o şeyi bana göstereceksin!

Don, ne olduğunu kavrayamadan adamın tombul eli Don’un cebine doğru gitti.

Turist keskin bir çığlık attı. Etrafta bulunanlar ne olduğunu anlamak için dönüp baktılar.

Turist bir eliyle öteki elinin bileğini tutmuş, hem küfür ediyor hem de elini sallıyordu. Yüzü kireç gibi olmuştu. Don şaşkınlıkla adama baktı.

Adamın neden böylesine sinirlendiğini ve korktuğunu bilmesine imkân yoktu, hatta tahmin bile edemezdi.

— Beni sakatlamak istedin.

Turistin gözleri korkuyla açılmış Don'a bakıyordu. Yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Don, bu gözyaşlarının acıdan ötürü olduğunu tahmin edemezdi.

— Elimi hemen hemen yakacaktın! Pis serseri! Beni kandırdın. Bunun acısını senden çıkartmasını bilirim!

— N-neden söz ettiğinizi anlayamıyorum?

Şişman turist öfkeyle:

— Ya, demek anlamıyorsun, ha? dedi. Çevrende yüksek voltajlı bir perde var. Bunu bildiğin halde cebine uzanmama izin verdin.

Don çevresine bakındı. Kalabalık merakla onlara doğru yaklaşıyordu. Hepsinin gözlerinde öfke kıvılcımları vardı.

Kendilerinden birine yapılan kötülüğü affetmek istemeyecekleri gerçekti. Zaten tavırlarından da bu anlaşılıyordu. Yasalara göre, insan kutsal bir varlıktı, ve bir turist bir enerji perdesiyle karşılaşmışsa (enerji perdesi? Bu nasıl mümkün olabilirdi? Saçmaydı.) ve buna Don sebep olmuşsa, kabahat turistindi. Ama gerçek bir soruşturma yapıldığı takdirde bebeğin varlığı öğrenilecekti. Ve...

Don, bir saniye kadar şaşkınlıkla kendilerine doğru yaklaşmakta olan süslü elbiseli kalabalığa baktı. Bu insanlar ona yetişebilirler miydi? Daha fazla düşünmeden döndü ve tabana kuvvet koşmaya başladı.

4.

Kunitz:

— Demek ki çevrende yüksek bir enerji perdesi olduğunu düşünüyorsun, ha? dedi.

Kunitz, sormaktan çok bir gerçeği belirtmek istemişti.

Don, omuz silkti. İki adam, Kunitz'in oturma odasındaydı. Don'un turistle arasında geçen olayın ertesi günüydü. Don, odanın biraz tertipli olduğunu göz ucuyla fark etti. Kunitz, yatak örtüsünü düzeltmişti. Yatağın üstünde, bardaki antika eşya satışı için ayrılan dükkânda çalışan kız tarafından satılmış güzel bir yatak örtüsü vardı.

Don Haig:

— Hiç bir şey düşünmüyorum, dedi.

Gözleri yatak örtüsünün çiçekli desenine takılmıştı. Dalgın dalgın bakıyordu.

— Çevremde bir enerji perdesinin varlğının nasıl olabileceğini düşünemiyorum. Böyle bir enerji perdesi için büyük bir projektör gerekir. Çok saçma. Bende böyle bir şey yok. Fakat turist, çevremde bir enerji perdesi olduğunu ısrarla söyledi.

Kunitz, hazır Betla kutusunu açtı ve küp biçimindeki Betlalardan birini ağzına attı. Kutuyu Don'a uzattı, ama Don, başını sallayarak istemediğini belirtti.

Küp parçasını yanağıyla dişleri arasına sıkıştıran Kunitz:

— Bir şey olmuştur, dedi. Herhalde bir enerji perdesi olduğunu rüyasında görmüş değil. Böyle bir projektörün sende olmadığı gerçek, ama... Aklıma bir şey geldi. Bebeği bana ver, Don.

Don, cebine uzandı ve gözlerinden yaşlar süzülen bebeği Kunitz'e verdi. Kunitz, bebeği aldı ve usulca masanın üzerine bıraktı.

— Gördun mü, bir şey olmadı, dedi. Bebeği tekrar cebine koy, Don. Bu kez, bebeği senden zorla almaya çalışacağım.

Don, söyleneni yaptı. Kunitz, yavaşça elini uzattı ve bebeği Don'un cebinden aldı.

— Şimdi de bir şey olmadı.

Düşünceyle burnunu oğuşturdu. Don'un şaşırmış olduğunu düşündü.

Kunitz:

— Acaba... dedi. Acaba... Bak, Don, turist bebeğe uzandığı zaman, bebeği ona vermek istiyor muydun?

— Tabiî ki hayır. Satmaktan vazgeçmiş olduğumu sana söylemiştim. Turistten kurtulmaya çalışıyordum.

— Belki de sebep budur. Bu kez, bebeğe uzandığım zaman onu bana vermek istemediğini düşün. Benim o turist olduğumu düşün. Bütün düşüncelerini bebeği satmamak üzerine toplamaya çalış!

Don, söyleneni yaptı. Kunitz, yine Don'un cebine uzandı. Don, bütün vücudunun hafifçe titrediğini ve çevresini bir enerjinin sardığını hisseder gibi oldu. Tam bu sırada, Kunitz, keskin bir çığlık attı.

Turistin yaptığı gibi, bileğini öteki eliyle kavrayarak sallamaya başladı.

— Hay Allah kahretsin! Amma da acıdı, ha!

Kunitz, acıdan yerinde duramıyordu. Bakışlarını odada dolaştırdı. Bir sürahi suyu görünce acele adımlarla yürüdü ve elini suya daldırdı. Acısı biraz dinmiş görünüyordu.

Don:

— Özür dilerim, dedi.

Çaresizlik içinde Kunitz'in hareketlerini izledi.

Kunitz:

— Oh, ziyanı yok, dedi. Boş ver!

Rengi yavaş yavaş düzeliyordu.

— Kemdim kaşındım. Tepki bekliyordum, ama böylesine etkin olabileceğini tahmin etmiyordum.

— Ne oldu? Enerji perdesi miydi?

Kunitz, başını salladı.

— Biliyorsam Allah beni kahretsin! Elimin bütün sinirlerinin sarsıldığını ve az kalsın yanacağını sandım. Elimi suya soktuğum zaman buhar çıkmaya başlasaydı hiç şaşmayacaktım. Buna ancak bir enerji perdesi sebep olabilir. Fizikçi olmadığımı biliyorsun.

— Fakat bu enerji perdesi nasıl meydana geliyor?

— Öyle sanıyorum ki bebekten. Belki de bir çeşit güç veriyordur. Bebeğin huzursuzluk hissi vermesinin nedeni bu olabilir. Muhtemelen enerji perdesi güçlü olmadığı zaman huzursuzluk hissi yaratıyordur.

Haig, bardağındaki içkiyi çalkaladı.

— Hımmm!...

— Ya da bebek zihni bir odak noktası meydana getiriyordur. Bebeğin senden alınmasını istemiyordun. Dur bakalım, bir de bebek üzerinde olmadığı zaman aynı şeyi deneyelim.

— Ama elin...

— Ziyanı yok, öteki elimi kullanabilirim. Bebeği cebinden çıkar ve masanın üstüne koy. Şimdi, bebeğe yakın dur. Biraz daha yakına gel. Don, oh, bir metre kadar uzaklaş. Tamam!

Kunitz, başını çarpıtarak baktı.

— Evet, tamam! Ama unutma, bu kez turist benim. Henüz kararsızsın, fakat bebeğe dokunmak istediğim için beni öldürebilirsin ve bana nefretle bakıyorsun. Bütün düşüncelerini toparla. Haydi!

Don, yine hafifçe sarsıldığını hissetti. Kunitz'in çektiği acı daha yumuşak sayılırdı. Dudaklarını ısırarak:

— Nasıl? diye sordu.

— Önceki kadar güçlü değildi. Ama yine de tehlikeli sayılır. Tüm sinirlerimi acı duymam için sanki harekete getirdi.

— Evet... Bak, Kunitz, bebeği sen al ve cebine koy. Onu elinden almamı istemediğini düşün. Bu kez, bebeği ben almaya çalışayım. Bakalım ne olacak?

— Peki, ama seni uyarmak isterim. Kötü bir tepkiyle karşılaşabilirsin.

Deneme tamamlandıktan sonra, Don, bebeği tutarak:

— Hiç bir etkisi olmadı, dedi.

— Bütün gayretimle düşündüm. Biliyor musun ne düşünüyorum, Don? Öyle sanıyorum ki, bu bebek sana çok bağlı.

— Bana mı?

— Öyle görünüyor. Acaba bebeği bulman gerçekten de rastlantı mıydı? Eğer bebek, sana gerçekten bağlıysa hiç de rastlantı değildir. Fakat ne olursa olsun, bu bebek senin bulabilmen için özellikle bırakılmış. Görünüşe göre de, iznin olmadan kimse tarafından alınamaz.

Kunitz, derin bir nefes alarak sözüne devam etti.

— Görüyorsun ya, bebeği ilk zamanlar senden almaya çalıştığımda düşüncelerin ciddi değildi. Senin arkadaşındım ve bebeği sana nasıl olsa geri verecektim, falan filân. İkinci defa almaya çalıştığımda, bebeğin senden alınmasını istemiyordun. İşte o zaman bir enerji perdesi meydana geldi ve neredeyse elimi kavuruyordu. Eğer elimin dayanacağını bilsem, birkaç deneme daha yapmak ilginç olacaktı. Acaba, sen uyurken bebeği almak mümkün olabilir mi? Hiç sanmıyorum... Daha içki?

— Hayır, teşekkür ederim. Henüz bunu bitiremedim.

Kunitz, gülümseyerek:

— Gerçekten de ancak bir yudum aldın, dedi.

İleri doğru eğildi.

— Biliyor musun, Don, bebeği bulalı henüz bir hafta olmadı. Böyle olduğu halde değiştin, hem öylesine değiştin ki sanki seni evvelce hiç tanımıyormuş gibiyim. Belki de bu, tedavi dalında en büyük bir başarıdır. Tasavvur et, Don Haig, içkiyi reddediyor! Değiştiğinin farkında mısın?

Don, kısaca:

— Evet, dedi.

Biraz şaşırmış görünüyordu.

Kunitz:

— Sadece içki değil, dedi. Eskisinden daha olgun görünüyorsun. Daha çok sorumluluk duyuyorsun. Şahsen ben, bundan son derece memnunum.

Bir kahkaha attı.

— Fiziki yapında da değişiklik var. Mamafih, gelişmen için biraz daha zamana ihtiyacın olacak sanıyorum. Fakat babeği saklamak istediğinden emin misin? Eğer sendeki değişikliğin sebebiyse? Dün, bu hususta pek kesin karar vermiş görünmüyordun.

— Ben-evet.

Don, tereddütle sustu ve dudaklarını yaladı.

— Söylediğin doğru...

Sinirli olduğunu Kunitz'in bilmesini istemiyordu.

— Galiba, biri tarafından takip ediliyorum.

— Böyle düşünmene sebep nedir?

— Dün akşam, Payne'in dükkânından eve dönerken, çalılıklar içinde sürekli hışırtılar işittim. Ben durduğum zaman hışırtılar da duruyordu.

— Belki de robot bahçıvanlardan biridir. Geceleri de çalıştıklarını biliyorsun.

— Evet, ama robota benzemiyordu. Eve gittim. Gürültüyü duyduğum zaman uyumak üzereydim... tarif edilmesi güç bir gürültü... sanki hafif bir fare tıkırtısı gibi.

— Yani, kaldığın yerin çevresinde biri dolaşıyor gibi mi demek istedin?

— Hiç de değil. Bu sabah uyandığım zaman etrafı araştırdım. Kaldığım yerin çevresinde ve içinde bulunan kumların ürerinde küçücük çukurlar vardı.

Kunitz, ağzındaki çikleti odanın köşesine tükürdü ve bardağına içki doldurdu.

— Belki de kum pireleridir.

— Püf, saçma! Fyon'da kum piresi yok. Bunu benden iyi kimse bilemez. Çukurlar küçük ve muntazamdı, sanki biri, elindeki çubuğu kumlara daldırmış gibi. Yani, açıkçası, iyi ayarlanamamış göz-ışınları fenerinin bıraktığı cinsten izler, Kunitz.

Kunitz, yerinden kalktı ve odada dolaşmaya başladı.

— Göz-ışınları feneri, ha! Evet, olabilir. Dün, oldukça değerli bir sanat eserine sahip olduğuna dair geniş bir duyuru yapmış sayılırsın. Tabiî, çevrende meydana gelen enerji perdesini de biliyorlardı. Aynı gece, takip edildiğini hissettin. Demek ki biri, göz-ışınları feneri kullandı. Çok çabuk harekete geçilmiş sayılır.

— Göz-ışınları fenerini kim kullanabilir, dersin?

— Göz-ışınları fenerlerinin kanunsuz olduğunu biliyorsun. Fakat, gerektiği takdirde bu yasanın çiğnendiği de biliniyor. Kültür liderleri göz-ışınlannı sık sık kullanıyorlar. Duyduğumu söyledim. Varlıklı kimilerden kimilerinde varmış. Tabiî, SSP'lerde de bulunuyor.

— Düşünmedim değil. SSP'ler akla daha yakın. Fakat SSP'nin kulandığı göz-ışını feneri ayarsız olabilir mi?

— Evet, haklısın. Eğer etkin olmasa, minik devletimizin değeri kalmaz. Ayrıca, SSP'lerin sanat eserleriyle ilgili olabileceğini hiç sanmam. Eğer bilgin olsaydın, şimdi...

— Takip edilmekten ve gözetlenmekten hoşlanmam.

— Kim hoşlanır ki?

— İnsanın başına gelince, böylesine rahat olamıyor. Keşke, beni izleyeni fırsat bulup da ortaya çıkartabilseydim.

— Seni izleyen her kimse, muhakkak ki bebekle ilgili. Hâlâ, bu bebeği elinden çıkarman gerektiğini düşünüyorum. Fakat, unutma, Don... Ha, sahi, neden bebeği yem olarak kullanmıyorsun?

— Ne demek istiyorsun?

— Görünüşe ve anladığımıza göre, bebeğin senden alınması mümkün değil. Hiç değilse, zorla, alınamaz. Eğer bebeği her önüne gelene gösterecek olursan, seni izleyeni bir bakıma açığa çıkmaya zorlamış olursun. Belki hemen harekete geçmek isteyecektir.

Haig, gitmek üzere yerinden kalktı.

— Lokantaya gidip çalışmam gerekiyor. Bebek hakkındaki düşüncen fena sayılmaz. Fakat onu tehlikeye atmak istemem.

— Tehlikeye atmış olacağını hiç sanmam.

— Umarım. Ben...

Don, birden sustu.

Kunitz, şaşkınlıkla Don'a bakarak sordu:

— Ne oldu?

— Hiç bir şey. Aklıma bir şey geldi, o kadar.

— Nasıl bir fikir?

— Söylemeye değmez. Saçma gibi. Yine görüşürüz, Kunitz.

Kunitz'i başıyla selâmlayarak patikaya daldı.

Evet, aklına gelen fikir gerçekten de saçmaydı. Kunitz’in bir SSP ajanı olması! Kunitz’in anlattıklarına ve onun hakkında bildiklerine bakılacak olursa... Saçma. Fakat aklına geleni yapması gerekiyordu. Acaba neden böyle düşünmüştü?

5.

Payne:

— Bu gece Baade'de bir gösteri var, dedi.

Payne, lokantanın mutfak kapısına dayanmış, ciklet çiğniyordu.

— Böyle bir şeyin Fyon'a gelmesine nasıl izin verirler anlamıyorum. Hem Fyon'u turistik bir gezegen olarak korumak istiyorlar hem de... Yanlış anlama, Fyon'u severim, ama olduğu gibi. Duyduğuma göre bir çeşit sirkmiş. Robotlar ve hayvanlar varmış. Belki pek önemli değil, ama sadece bir kişi, sahibi tarafından yönetiliyormuş. Fakat nasılsa... ben gideceğim ve bu gece erken gidebilirsin.

Don:

— Eyvallah, dedi.

Sirke gidip gitmeyeceğini bilmiyordu, ama lokantadan çabuk kurtulacağı için seviniyordu.

Payne:

— Sahi, aklıma geldi, dedi. Şu bana gösterdiğin bebek, hâlâ sende mi?

Don, başını kaldırmadan cevap verdi.

— Evet.

Elleri vıcık vıcık yağ içindeydi ve sırtı ağrıyordu.

— Bebek başına belâ olmadı mı?

— Hayır.

Kunitz'le konuştuğu günden beri, kaldığı yerin çevresinde göz-ışınları fenerinin izlerini göremiyordu. Ayrıca, takip de edilmiyordu. Belki de bütün kuşkuları yersizdi.

Payne, gitmeye hazırlanırken:

— Eh, dikkatli ol, dedi. Güzel bir eser. Fırsat bulursam bir daha görmek isterim. Fakat başının derde gireceği muhakkak. Bir gün yankesicinin biri cebinden yürütürse ne olacak? Onu satmalısın... Çok zengin olacağından eminim.

Don, sirke bir göz atmaya karar verdiği zaman gece oldukça ilerlemişti. Her gecesini olduğu gibi, bu gecesini de bebeği sayretmekle geçirmişti. İşi pasif ve monoton olabilirdi; fakat Don Haig, bebeğe bakmaktan hiç bıkmıyor, ona bakarken büyük bir serüvenin içine atılmakta olduğunu hissediyordu. Belki de bu nedenle, bir tehlike sezinlemiş ve birdenbire yerinden kalkıp sirkin kurulduğu meydana doğru yürümeye başlamıştı.

Sirk kapanmak üzereydi. Bir avuç dolusu seyirci hâlâ gitmemişti. Robot kuklalar, Böcek Adamlar Arasında Yaşantı, isimli bir temsil veriyorlardı. Falcılar işlerini bitirmişler, çekilmeye hazırlanıyorlardı. Işıklar teker teker sönüyordu. Bir robot bahçıvan sahanın çevresinde dolaşarak temizliğe başlamıştı.

Don, bir dakika kadar seyretti, sonra omuzlarını silkerek döndü ve gitmeye hazırlandı. Sirke kadar gelmesine sebep olan içgüdüsü önemini hemen hemen kaybetmişti.

Don’un arkasından bir ses:

— Özür dilerim, dedi. Ağlayan bebeğin sahibi siz misinin?

Don, şaşırarak sesin sahibine doğru döndü. Kimsenin bu kadar yakınına gelmiş olduğunu hissetmemişti, ayrıca, ses çok soğuktu ve kulağa hoş gelmiyordu.

Don’a hitap eden adam, iriyarı ve uzun boyluydu. Elbiseleri üstüne biraz bol gelmişti. Sanki iri vücudu, biraz bol olan elbisenin içinde, küçülmüş gibi görünüyordu. Yanakları biraz sarkıyordu. Gözlerinin rengi çok açıktı. Sırtındaki elbise beyazdı.

Adam, açıklaması gerektiğini düşünerek:

— Sirkin sahibiyim, dedi.

Sonra öksürdü.

— Şu bebek hakkında... Ne kadar ilginç bir şey olmalı!

Don, bir kahkaha attı.

— Yani, bebeği sirkte göstermek için mi istiyorsunuz. Bay...?

— İsmim Bendel. Hayır, düşündüğünüz gibi değil. Her ne kadar güzel olacağını söylediysem de... Gerçekte, öldürücü bir hastalığa yakalandım.

Don, istemediği halde bir adım geri çekildi.

Bendel, şaşırarak:

— Hayır hastalığım geçici değil dedi. Benden başka kimseye zararı olmayan bir hastalık... Bebeği görebilir miyim?

Don, tereddüt etti. Kunitz'in tavsiyesine uyarak bebeği Payne'in lokantasında çıkarmış ve bardaki Henry'ye göstermişti. Payne, çok heyecanlanmış ve biraz da endişelenmişti. Henry, bebeğin ağladığını görünce, bunun yapma olduğunu ve böyle bir şeyin imkânsız olduğunu söylemişti. Don'un, bebeği bu yabancıya göstermemesi için bir sebep yoktu.

Adamın yüzünde arzulu ve heyecanlı bir anlatım vardı. Don, bebeği cebinden çıkardı.

Bendel, heyecanla nefesini tuttu. Küçük bebek kadına dokunmaya çalışmadı.

— Müzedekine pek benzemiyor...

Bir dakika sustu, sonra ekledi.

— ...ve kollarının durumu... Birkaç saat bende kalabilir mi?

Don'un hayreti yüzünden belli olmalıydı ki, Bendel, huzursuzca kımıldadı.

— Ben -gerçekte- para karşılığı tabiî. İyi para öderim. Zengin değilim, ama sahip olduğum herhangi bir şey.. Yani demek istiyorum ki... Büroma kadar gelin, size durumu anlatayım.

Don'u, pnömatik treylerlerden birindeki küçük bürosuna götürdü. Küçük bir büfeyi açtı, bir şişe ve karıştırıcı çıkardı. Don, adamın bileklerinde çok hafif lekeler olduğuna dikkat etti.

Şişeyi işaret eden Bendel:

— Rom, dedi.

Sonra, büçük büfeden hafif bir hışırtı gelince ekledi.

— Satürn'den gelme bir kertenkele, dedi. Hasta... Sağlığına.

Don, içki kadehini aldı. Sonra bardağın kenarını dudaklarına dokundurup içkisini yudumladı. Romun tadı güzeli ve hoşuna gitmişti. Fakat birden içkinin tadını beğenmedi. Belki de bebeğin etkisiyle böyle hissediyordu. Oysa, romu çok severdi.

Bendel, içkisini bitirip boş bardağını bıraktı.

Sade bir dille:

— Bebeği elime almak istiyorum, dedi. Birkaç saat için bebeği elimde tutmak istiyorum.

Don, bardağındaki içkisinin yüzeyini incelerken:

— Neden? diye sordu.

— Şu hastalığa tutulduğumu biliyorsun. Sesim bu nedenle boğuk ve garip çıkıyor. Eğer seni korkutmayacağını bilsem, sana gerçeği daha başka açıklardım, ama şu kadarını söyleyebilirim ki, hastalık kan hücrelerinde. Kimsede bulunmayan bir hastalık.

Don, karşısındakine acımış gibi bir ses çıkardı.

— Fakat bu hastalığın bebeği tutmak istemenle nasıl bir ilişkisi olabilir?

Bendel, boğuk bir sesle:

— Benim de anlatmak istediğim bu, dedi. Hastalığın ilk belirtilerinde bir grup doktora gittim. Doktorlar üç yıl içinde öleceğimi söylediler. Henüz üç yıl geçti. Ne yapabilirdim? Kısa süren bir konsültasyondan sonra, ölüm kararımı vermişlerdi. Bir astrologu tavsiye ettiler. Soluğu astrologun yanında aldım, Merih'in fakir mahallelerinden birinde.

Küçük odanın ışığı sarıya çalıyordu. Sol tarafta bulunan kafesteki hayvanlardan biri hafifçe kükredi.

Don, içkisini bıraktı.

— Falcı ne söyledi?

— Hastalık nedeninin, güneşin, sistemde iki milyon yıllık yolculuğunu tamamlamasından ötürü meydana gelen tehlikeli radyasyonlar sonucu olduğunu söyledi. Böyle radyasyonlara karşı ancak çok az kişi hassasmış, fakat ben onlardan biriymişim. Söylediği bu kadardı.

Bendel, bir saniye kadar sustu, conra tekrar anlatmaya başladı.

— Tedavisi olup olmadığını sormam üzerine, tedavi edilebileceğini söyledi. Konuşurken insanla alay edermiş gibi konuştuğu için, benimle alay ettiğini düşünmüştüm. Her neyse, Dünya'daki müzede bulunan ağlayan bebeğin ışığını alacak olursam tedavi olabileceğimi söyledi. Ona inanıp inanmadığım önemli değil. Tabiî, bir kere denemeye karar verdim. Bebeğin ne zaman gösterilmesi gerektiğini inceledim. Yakında gösterileceğini öğrendim, dünyaya dönüp bekledim. Bir hafta süreyle bebek halka gösterildi. Çok kalabalık vardı. Fakat, ancak üç gün süreyle bebeğin muhafazasının önünde durabildim. Eh, şöyle böyle yarım saat kadar diyebilirim.

Bendel, üzüntüyle konuşmasına devam etti.

— Tekrar doktorlara gittim. Yapmakta olduğum şeyi, yani uyguladığım tedaviyi söylemedim. Birçok deneyler yaptılar ve göğsüme bir çeşit ölçü âleti bağlayarak beni bir hafta yatakta tuttular. Sonunda, çok şaşırdıklarını,

çünkü hastalığın durmuş olduğunu söylediler. Bir yıl daha uzun yaşayacaktım. Şimdi o yılın içindeyim.

Don, başıyla evetledi. Söylenenler akla yatkındı. Başı ağrımaya başlıyordu.

Bendel:

— Ağlayan bebeğin gösterilmesine daha dört yıl var, dedi. Müze yetkililerine bebeği özel olarak göstermelerini rica ettim, fakat reddettiler. Böyle isteklerle sık sık karşılaşıyor olmalılar. Senin bebeğin... müzedeki bebeğin benzeri. Gerçekte, ikizi. Eğer bebeği birkaç saat elimde tutmama izin verecek olursan, öyle sanıyorum ki...

Ses tonu hafifledi ve fısıltı halini aldı.

— Öyle sanıyorum ki yaşayacağım.

Don, alt dudağını ısırarak düşündü. Bendel'e inanıp inanmamasının önemli olmadığını anlıyordu. Zihninin bir kısmı ilgi göstermiyor ve bebekten ayrılamayacağını söylüyordu. Acaba iki saat için bile ayrılamaz mıydı? Bir hayat kurtarmak amacı için bile olsa bebekten ayrılamaz mıydı? Karar veremiyordu. Fakat bebeği Bendel'e vermeyeceği gerçekti.

— Özür dilerim, ama imkânsız.

Bendel, içini çekerek cevap vermedi. Sonra:

— İnsanlar bencil oluyorlar, dedi.

Titrek parmaklarını dudaklarının üzerinde dolaştırdı.

— Bencil... Fakat senin iyiliğin için seni uyarmam gerekiyor. Kişiliğinde, karakterinde bir değişiklik olduğunu hissettin mi? Bebeği bulduktan sonra?

Don, şaşkınlıkla Bendel'e baktı.

Bendel, söylediklerinin yerini bulduğunu anlayarak:

— Tabiî, sende bazı değişiklikler oldu, dedi.

— Bende olan değişiklikleri Baade'de kime sorsan söyleyebilirdi.

— Belki. Fakat müzedeki yetkililerin neden beni bebekten uzak tuttuklarının gerçek nedenini biliyorum. Böyle isteklerin olmasından daha güçlü bir neden. Bebekler tehlikelidir.

Don, kalın bir sesle homurdandı.

Bendel:

— Evet, söylediğim gerçek, dedi. Yetkililerin bebeği özel olarak görmek isteğimi geri çevirmeleri üzerine müze bekçilerinden biriyle arkadaş oldum. Bekçinin bana yardım edebileceğini umuyordum. Fakat durumu ayarlayamıyordu. Belki de yapmak istemiyordu. Her zaman insanların bencillikleriyle karşılaşıyordum. Fakat kendisi bebeğin önünde saatlerce durabiliyordu. Anahtarları çaldı. Söylediğine göre, soğuktan donuyor, ancak bebeğin karşısında ısınabiliyormuş.

Bu gerçek demir gülle gibiydi. Don'un parmakları içki kadehinin çevresinde kasıldı. Sonra iradesini kullanarak parmaklarını gevşetti.

— Müzedeki bebeğin herkesi huzursuz yaptığı bilinen bir şey.

— Oh, evet. Fakat kişiliği ve karakteri değişmişti. Önceleri, gelişme gibi görünüyordu. Belki bunu sen de fark etmişsindir. Sonra kilo kaybetmeye ve kemiklerindeki ağrılardan yakınmaya başladı. Hikâyenin sonunu rastlantıyla öğrendim. Bir gün ortadan kaybolmuştu. Müzenin her yerinde onu aradılar. Birkaç hektara yaygın bir yer olduğu için müzenin oldukça geniş olduğunu bilirsin. Nihayet, ağlayan bebeğin korunduğu cam kasanın önünde sümük gibi bir su birikintisi buldular. Parmağındaki yüzük bu su birikintisinin tam ortasında duruyordu.

Don, alaylı bir kahkaha attı.

— Eriyerek öleceğime inanamayacak kadar yaşlıyım. Böyle hikâyeler, dinleyen yirmi yaşın altında olduğu takdirde oldukça etkin olabilir, ama benim için durum böyle değil.

— Belki haklısın, ama seni korkutmaya çalışmıyorum. Gerçek şu ki, bebeklerde, aşındırıcı ve garip bir hayat şekli var. Benim tedavi olabileceğimi bildiğin halde, bebeğini iki saat için tutmama izin vermiyorsun. Benim hayatımı kurtarabilirdin. Pekâlâ. Seninle ebediyet arasında kalmış bir şey. Fakat, bebekten bir an önce kurtulmanı hararetle tavsiye ederim. Ne yaparsan yap... ister sat, ister başkasına ver, ister çöp tenekesine at, ama ondan hemen kurtulmaya bak. Ondan kurtul! Bebek güzel, fevkalâde, fakat son derece tehlikeli.

Bendel titriyordu. Sessizlik içinde, hasta kertenkelenin büfenin içinde dolaştığı duyuluyordu. Don, ağlayan bebeği cebinden çıkardı ve baktı.

Bendel'in iki yana sallanan başı birden durdu. Umutla Haig'e bakıyordu. Don, dudaklarını yaladı. İşaret parmağıyla bebeğin yanağına hafifçe dokununca parmağında ıslaklık hissetti. Sonra, bilerek, ağır hareketlerle bebeği tekrar cebine soktu.

Bendel, başını geriye atarak kahkahayla güîdü. Aygır gibi gülüyordu. Don, adamın dilinin üstünde kıllar olduğunu gördü.

6.

Francine, sordu:

— Bunun hakkında ne düşünüyorsun?

Genç kadın, yanar döner renkli bir top kumaşı açarak yatağın üstüne attı. Yatağın üzerinde halen üç top kumaş vardı.

— Boyahane ile her zaman kavga ediyorum. İstediğim renkleri çok güç tutturuyorlar.

Don:

— Çök güzel kumaş, dedi.

Francine'in otel odasındaki tek koltuğun kenarına ilişmişti. Her ne sebepleyse, rahat edemiyordu.

— Böyle bir kumaş hiç görmemiştim, ama kusura bakma, Fran bu kumaşlar ne işe yarar? Kumaşların çok güzel, fakat bunlardan elbise, perde ya da başka bir şey yapılabileceğini tahayyül edemiyorum. Daha çok... şey... kefene benziyor.

Üvey kız kardeşi neşeli bir kahkaha attı. Küçücük burnunun üstü kırış kırış oluyordu.

— Don, sen her zaman akıllıydın; Kefen! Tam üstüne bastın. Fakat...

Birden ciddileşti.

— Telgrafımı almadın mı? Almadın mı? Yeni işi aldığım zaman sana bir tel çektiğimden eminim.

Don, dudaklarını yaladı. Francine'den aldığı telgrafları şöyle böyle hatırlıyordu. Ama o zamanlar hep çok içtiği günlere rastlıyordu. Telgraflarda ne yazılı olduğunu hiç hatırlayamıyordu. Belki de onları hiç açmadan buruşturup atmıştı.

Gerçeği söylemek işine gelmediği için:

— Bana verilmiş olduğunu hiç sanmıyorum, dedi. Bir süreden beri kumsalda yaşıyordum. Sahilde.

Francine, kaşlarını çattı.

— Postaneyi şikâyet etmeliyim. Birinci sınıf telgraflar nasıl olur da verilmez. Her neyse, Don, telgraflarımda Duygusal Sağlık Komitesinde iş almış olduğumu bildiriyordum. İşimden memnunum, çünkü insanlığın yararına çalışıyorum.

— Ne iş yapıyorsun?

Don, Francine'in oturmasını temenni ediyordu. Fran'dan hoşlanırdı ve kendisini ziyaret için Fyon'a uğramasından memnundu. Fakat onun daima sabırsız olması canını sıkıyordu.

— Eh, bu kumaşlar... Anlıyorsun ya, Don, bir insan için en üzüntülü şey, o insanın en çok sevdiği birini kaybetmesidir.

Francine, her zaman olduğu gibi başını hafifçe çarpıtmış, inançla konuşuyordu.

— Son derece tehlikeli bir vakadır. Sağlık Örgütü psikologları bunun üzerinde çalışıyorlar. Acının ve ölümün şiddetli olmasının önüne geçmeye gayret ediyorlar. Bir yıl kadar önce Sağlık örgütüne bazı tavsiyelerde bulundular. Başlıca tekliflerden biri, ölüm haberinden doğan sarsıntıyı gidermekten çok, haberi daha da güçlendirerek vermek ve hastayı böyle olaylara alıştırmaktı.

Francine, cevap istermiş gibi sustu.

— Evet, anlıyorum. Fakat...

— Mısırlıların yaptığı gibi, Don. Mısırlıların bütün kültürü buna dayamıyordu. En iyi binaları ehramlar ve mezarlardı. Ölüm üzerindeki hislerini körleteceklerine, ölümü daha da ağır gösteriyorlardı, ama biraz süsleyerek. Ölümü dramlaştırmaları zihni terbiyeye ve tedaviye sebep

oluyordu. Psikologların söylediklerine göre, hiç bir kültür, Mısırlıların ki kadar uzun sümemiştir.

Don'a bakarak bilgiç bir tavırla başını salladı.

Don:

— Hımm, dedi. Fakat bunun yeni işinle ne gibi bir ilişkisi var?

— Ah, çok basit. Ölüleri gömmek yerine mumyalamak usulü uygulanmaya çalışılıyor. Diğer kumaşlar renk atıyor ve altı, yedi ayda soluyor. Oysa, benim kumaşlarım rengini kaybetmediği gibi, solsa bile güzel bir renk alıyor.

Don, tırnağının içindeki küçük bir kıymık parçasını çıkardı. Başını kaldırıp Fran'a bakamıyordu.

— Şu halde bu kumaşların desenlerini...?

— Kefen olarak ben hazırlıyorum. Evet, dostum. Sahi aklıma geldi.

Odada, kuş gibi seke seke dolaşıyordu.

— Eğer bulabilirsem, sana bir şey getirdim. Venable'ı hatırlar mısın?

— Muhakkak. Ondan hoşlanırdım. Şimdi ne yapıyor?

— Şey... O... sana bunu gönderdiler.

Parlak derili bavulunu biraz karıştırdıktan sonra bulduğu şeyi Don'a uzattı. Don, aldığı şeyi merakla elinde evirip çevirip baktı.

Başparmağının ilk boğumu büyüklüğünde, üç yüzeyi siyah, dördüncü yüzeyi cam gibi bir madenden yapılmış bir şeydi.

— Bu nedir? diye sordu.

Francine, Don'un omzu üzerinden eğilerek baktı. İnsanın içine ferahlık veren bir parfüm sürünmüştü.

— Üstünden bak, dostum. Öyle yapılmıştır ki, içindekini büyültülmüş olarak göreceksin.

Don, söyleneni yaptı. Şaşkınlıkla elindeki prizmayı düşürüyordu. Siyah prizmanın içinde, canlı mavi bir kumaşın üzerinde Venable yatıyordu. Minik ayakları yan yana getirilmiş, elleri göğsünün üzerinde kavuşturulmuştu. Sırtında koyu mavi bir gece elbisesi vardı. Yüzünün ifadesinde rahat bir ölümün izleri vardı.

Don, prizmayı yatağın baş ucundaki sephanın üzerine bıraktı.

— Bu nedir? diye tekrarladı.

— Biz buna ölüm anıtı diyoruz. Pek güzel bir isim değil, ama daha güzel isim bulana kadar kullanmak zorundayız. Sevdiklerimiz ebediyen yanımızda taşıyabiliriz. Venable'ın ailesi tarafından yaptırıldı ve sende de bulunması uygun görüldü.

— Şu halde, Venable öldü, ha?

— Evet.

— Neden öldü ? Onu tanıdığım kadarıyla, son derece sağlıklı bir sporcuydu.

Francine, üzüntüyle:

— Bir kazada öldü, dedi. Her ne kadar...

Alt dudağını ısırarak sustu.

Don:

— Devam et, dedi.

— Duyduğuma göre... belki de doğru değildir... kültürün sırlarından birini ağzından kaçırmış. Bu bakımdan ölümünün kaza olmadığı söyleniyor. Ama insanlar daima böyle dedikodular yaparlar. Genellikle beklenmedik biri öldüğü takdirde.

Don, konuşmak cesaretini gösteremedi. Yıllardan beri görmediği halde Venable'ı severdi. Francine, artık odada dolaşmıyordu. Yatağın üstündeki kumaş toplarını bir kenara iterek oturdu.

Don’a doğru eğilerek:

— Seninle konuşmak istiyorum, Don. Senin hakkında.

Don, zaten bunu bekliyordu. Francine, kendisiyle konuşmakla yerinde bir hareket yaptığını düşünmüş olmalıydı.

— Pekâlâ.

— Bak, Don, neden içkiden vazgeçip dünyaya dönmüyorsun? Seni burada tutan nedir? Böyle bir hayat yaşamaya nasıl dayanıyorsun anlamıyorum.

— Söyledim, Fran, içki içmiyorum.

Fran, çapkın bir tavırla Don’a baktı.

— Daha önce de içkiyi bırakmış olduğunu söylemiştin. Dört ya da beş yıl önce biradan başka şey içmezdin.

— Bu sefer ciddi.

— Belki. Sahi, seni Fyon’a bağlayan nedir? Bir kız mı var?

Haig, yorgun ve bıkkın bir tavırla:

— Kadınlar, daima sebebin kadın olduğunu düşünürler, dedi. Hayır, Fran, Fyon hoşuma gidiyor, hepsi bu kadar.

Yerinden kalkıp pencerenin önüne gitti. Gökyüzü parlak, siyah bulutlarla kaplıydı. Fyon’un her gün öğleden sonra yağan yağmurunun vakti gelmek üzereydi. Pantolonunun arka cebine koyduğu Vulcan’ın ağlayan bebeğinin ılıklığını hissediyordu.

Francine, Don’un yanına geldi.

— Bencil bir yaşantı, dedi. Kendini ziyan ediyorsun. Kimseye de bir yararın dokunmuyor.

— Bilmiyorum. Bir lokantada tandır kebabı yapıyorum. Kimseye de zararım dokunmuyor.

— Biliyorum, fakat Dünyada sana çok güzel bir iş bulabilirim. Venable'ın akrabaları tarafından gönderilen prizmanın yapımı ve kumaş deseni işi fena bir iş sayılmaz. Senin zevkin çok iyidir.

Don Haig, eliyle belirsiz bir işaret yaptı.

Francine, aceleyle:

— Sana başka iş de bulabilirim, dedi. Tanıdıklarım çok. Bir denemekle bir şey kaybetmezsin.

— Fyon hoşuma gidiyor.

— Sadece yapma bir gezegen.

— Bazen bunu bile unuttuğum oluyor.

Kısa süren bir sessizlik oldu. Don, dalgın bir tavırla dışarısını seyrediyordu. Fran tam konuşacağı sırada Don, elini kaldırıp onu susturdu.

— Beni neden rahat bırakmıyorsun, France? Nasıl olsa benim yaşantım seni ilgilendirmez. Yaşantım bana ait.

Bir saniye kadar düşünceli duran Francine, başını kaldırıp gülümsedi.

— Pekâlâ. Senden her zaman hoşlanırım, Don. Seni öz kardeşimden çok severim.

Elini, Don'un eli üzerine hafifçe dokundurdu.

Birden kapı vuruldu.

Don:

— Gidip bakayım, dedi.

— Hayır, ben bakarım. Muhtemelen beni arıyorlardır.

Francine, acele adımlarla kapıya yürüdü.

Robot komilerden biri gelmişti. Robot, yeşil boyalı ve sevimli görünüşlüydü. Mafsallı kolunu Francine'e doğru uzattı. Francine de elini robota uzattı.

Pencerenin önünde duran Don, kendisini uyaran şeyin ne olduğunu bilmiyordu. Birden geri döndü, kapıya doğru koştu, Francine'i bileğinden yakalayarak yere savurdu. Robotun elindeki dart tabancasının namlusundan fırlayan ok zararsız bir şekilde karşı duvara saplandı. Robot geri döndü ve tekerlekleri üzerine kayarak sessizce uzaklaştı.

Döşemeyi kaplayan yumuşak halının üzerinde yatan Don ve Francine birbirlerine baktılar. Francine'in rengi kireç gibi olmuştu.

— Onlar... Ah, Don, biri beni öldürmeye çalışıyor. Ne... den?

Haig, katı bir sesle:

— Seni öldürmeye çalıştıklarını sanmıyorum, dedi Robot bana ateş ediyordu, Fran. Kapıyı senin açabileceğini düşünmemiş olacaklar.

Francine, ayağa kalktı. Zangır zangır titriyordu. Düşmemek için karyolanın demirine tutunmak zorunda kaldı.

— Ben... Ben...

Bir an sustu, gözlerini kırpıştırdı, sonra:

— Oh, Don, dedi. Ne oluyor? Fyon'da nasıl işlere girdin ?

Don Haig, kendisini öldürmek istediklerini söylemekle zaten hata etmişti. Bunu süratle tamir etmesi gerekiyordu. Francine'e söylemek için bir yalan, bulmaya çalıştı. Nihayet:

— Herhangi bir işe girmiş, ya da bir kötülük yapmış değilim, dedi.

— Kötülük yapmadıysan, Robot neden sana dart tabancasıyla ateş etsin?

Sinirli bir kahkaha attı.

— Bu kez gerçekten de Fyon'u terk etmelisin, Don. Bu olaydan sonra burada kalman doğru olmayacak.

Haig, sinirli bir tavırla dudaklarını ısırdı. Sonra:

— Bir şey değiştirmeyecektir, dedi. İnan bana, Fran, nereye gidersem gideyim, aynı şey yine tekrarlanabilir.

Kendi kendisine düşündü: «Bebek bende olduğu sürece...»

Dart tabancasından fırlayan okun saplandığı yere gitti ve okları dikkatle inceledi.

Francine:

— Dikkat et, dedi.

Sonra, bitkin bir tavırla yatağın üzerine çöktü.

— Pis bir ölüm olacaktı. Demek Fyon'dan ayrılmayacaksın, ha?

Don, gittikçe heyecanlandığını hissetti.

— Hayır, Fran. Okun saplandığı yere bak. Eğer seni yere atmamış bile olsaydım, ok sana nasıl olsa isabet etmeyecekti.

Üvey kız kardeşi şaşkınlıkla sordu:

— Neden ?

— Bir uyarma sanıyorum. Beni korkutmak için.

Francine'in rengi biraz düzelmişti, ama sesinin tonunda isteri nöbetinin izleri vardı. Bir dakika kadar kolalı siyah eteğinin kırışıklarıyla oynadı.

Sonra hiç beklenmedik bir anda:

— İçkiyi bırakmalısın, Don, dedi.

— Ne dedin?

Don, küçük oku çöp deliğinden attı.

— Sen ne söylüyorsun, yahu?

— Her şeyin sebebi bu...

Dudaklarını yalayarak devam etti.

— ...Eminim, Don. Hem de kesinlikle. Eğer içkiyi bırakacak olursan bu belâlardan kurtulup Fyon'dan ayrılabilirsin. Benimle bu konuyu tartışmaya kalkma.

— İçki içmiyorum. Tabiî bir şok geçirdin, Fran, fakat mantıksız konuşman için sebep olamaz.

— Benimle tartışmamanı söylemiştim.

Francine, sanki çığlık çığlığa haykıracakmış gibi görünüyordu. Gözlerinde garip ve boş bir ifade vardı.

— Dinle beni, Don. Benim hatırım için bunu yapmalısın. Israr ediyorum. Dünyadan ayrılmadan önce...

— Evet?

Francine, sanki güçlükle konuşuyormuş gibi devam etti.

— ...Dünyadan ayrılmadan önce, mütahassıs doktorlar grubundan birine gittim ve senin için konuştum. Bana bunu verdiler.

Francine, titrek parmaklarla el çantasını açtı. Elini çantanın içine sokup bir süre karıştırdı. Aradığını buluncaya kadar yatağın üstüne bir sürü şey çıkardı. Aradığı şey, küçük, pas renginde bir kutuydu.

— Bana bunu verdi.

Bir dakika kadar titremesinin geçmesini bekledikten sonra devam etti.

— Bu ilacın alkolizme karşı yeni ve güzel bir buluş olduğunu söyledi. Seni gerçekten de tedavi edebileceğini kesin olarak söylüyor. İşte, al!

Kutuyu titreyen avcunun içinde Don'a uzattı.

Yağmur başlamıştı ve pencerenin pervazlarına çarpıyordu. Oda önce karardı, sonra fosotat ışıkların yanmasıyla, tekrar aydınlandı. Don, kutuyu Fran'ın elinden almadan sadece baktı.

Sesinin yağmurun gürültüsünü bastırıp duyulabilmesi için biraz yükselterek:

— İhtiyacım yok, Fran, dedi. Senin neyin var, Allah aşkına?

Fran, serbest eliyle yatağın üstüne vurdu. Çaresiz kalmış insanlara özgü sinirli bir tavırla:

— Al bunları, Don, al bunları, dedi. Eğer bu ilaçlardan almayacak olursan, geçirmiş olduğumuz olaydan sonra Fyon’dan rahatlıkla ayrılamam. Senin yaralanabileceğini, öldürülebileceğini düşünürken işimin başına nasıl döner de rahat çalışabilirim? Fakat içkiyi bırakmış olduğunu bilirsem...

Sustu, sonra sinirli sinirli konuştu.

— ...Evet, evet, biliyorum, bırakmış olduğunu söylemiştin. Evet, seni daha iyi görmüş olduğumu da söyleyebilirim, Don. Eski tanıdığım Don’a benzemiyorsun. Görünüşün daha sert ve yapın biraz daha zayıf. Sanki incelmişsin. Senin için üzülüyorum. Korkuyorum.

Derin bir nefes aldı.

— Hapları al. Sana zararlı olacağını sanmam. Bu husus hakkında iki kere ısrarla sordum. Sinir sistemini etkileyerek tedavi ettiği hakkında garanti aldım. Eğer ilâca ihtiyacın yoksa, nasıl olsa sana zararlı olmayacaktır. Rica etsem de almaz mısın?

Don, üzüntüyle başını sallayarak kabul ettiğini anlattı.

Francine, gözlerini Don’un gözlerinden ayırmadan:

— İlâçları alacaksın, değil mi? diye yalvardı. Verdiğin sözü her zaman tuttuğunu bilirim, Don. Hapları alacağına söz ver. Nasıl alınacağı kutunun içindeki prospektüste yazılı.

Haig, çaresizlik içinde başını salladı.

— Pekâlâ, alacağıma dair söz veriyorum. Pekâlâ, Sen üzülme.

İlâç kutusunu Fran’ın titrek elinden aldı ve cebine soktu. Ağlayan bebek kadın öteki cebindeydi.

Fran, içini çekti. Ellerini yüzüne kapatıp bir dakika kadar durdu. Sonra tekrar çantasını karıştırdı ve zümrüt yeşili, küçük bir silindir çıkardı. İçindeki sıvıyı yüzüne, ellerine püskürttü. Don, şaşkın şaşkın genç kadının hareketlerini seyrediyordu. Öümün eşiğinden dönmüş olması sinirlerini bozmuştu, ama onun yerinde kim olsa aynı şekilde etkilenirdi.

Fran:

— Şimdi kendimi daha iyice hissediyorum, dedi. Bunu neden daha önce düşünmedim, bilmiyorum. İlaçları alacağına söz verdiğin için memnunum. Saat kaç, Don?

Don, saati söyledi. Fran, hayretle ayağa fırladı.

— Hazırlanmalıyım. Gemiyi kaçıracak olursam, ertesi güne kadar kalmak zorundayım. Bavullarımı toplamama yardım eder misin, Don?

Don, elinden geldiği kadar yardımcı olmaya çalıştı. Başka zaman olsa, Fran'ın hemen bir robot çağıracağını biliyordu, ama başından geçen olaydan sonra çekiniyor olmalıydı. Bavul taşıyıcı arabayı duvardan çekip aldı. Fran'ın odası, her küçük yerdeki oteller gibi, iyi döşenmemişti.

İlk, iki küçük bavulun ağırlığı normaldi, ama büyük bavulun ağırlığını azaltmak için anti-grav kullanılmıştı. Dördüncü bavulun ağırlığı da normal sayılabilirdi. Beşinci bavulun da ağır olacağını düşünen Don, bavulu birden kaldırdı, fakat bavul sanki boşmuş gibi birden havalandı.

Tamamen bir rastlantı olarak, başparmağı bavulun mandalına takıldı ve bavul birden açıldı. Don, bavulun içini gördü.

Bavulun içinde oldukça büyük bir komünyon aynası vardı. Aynanın yanında bir demet madeni şeritler duruyordu. Komünyon aynasının Fran'a ait olması gerekiyordu, çünkü başkasına ait bir şeyi yanında taşıması akla yatkın değildi. Bu takımın birçok defa kullanılmış olduğu belliydi. Madeni dikenlerin üzerinde kurumuş, pas renginde kan lekeleri vardı.

Başını çevirip baleti. Fran, balkona çıkmış, etrafı seyrediyor ve neşeli neşeli, anlayamadığı bir şeyler söylüyordu. Bavulun açılmış olduğunu görmediği muhakkaktı.

Don, hiç ses çıkarmadan bavulu tekrar kapadı. Midesinin bulandığını hissediyordu. Ruhsal durumunun düzeltilebilmesi için insanın acı çekmesi gerekir miydi? Fran, bu aynaların kullanılmasına karşıydı, ama bunu

kendisinden nefret ettiği için mi söylemişti? Fran'ı çocukluğundan beri tanıyordu. Don, omuzlarını çökertmiş düşünüyordu. Nihayet bu aynaların kullanılması serbestti ve birçok kimse tarafından rahatlıkla kullanılıyordu.

Fran, gülümseyerek balkondan içeri girdi. Bavulların durduğu arabaya doğru yürürken:

— Bir şey mi oldu, Don? diye sordu. Canın sıkılmış gibi görünüyorsun. İlâçlar için söz verdiğine pişman mı oldun yoksa?

Don, ne cevap vereceğini şaşırdı, fakat kendisini hemen toparladı.

— Hayır, Fran. Bir robot tarafından öldürülmek istenmem benim de sinirlerimi bozmuş olacak.

— Oh, zavallı, Don.

Elindeki küçük silindirdeki sıvıyı Don'un yüzüne püskürttü.

— Şimdi daha iyisin, değil mi? Eh, kumaşlarımı bavula yerleştirip, makyaj yapmam gerekiyor.

Yatağın üzerine sermiş olduğu kumaşları dikkatle topladı ve bavula yerleştirdi. Sonra çantasından çıkardığı tuvalet malzemesiyle makyajını tazeledi.

Nihayet:

— Tamam, dedi. Bunları taşıyabilecek misin, Don?

— Tabiî.

Otelin lobisine indikleri zaman ücreti ödedi. Otel kâtibi çok nazikti. Don, Francine'le Baade'de göründüğü için prestijinin arttığını hissetti.

Ağır ağır yürüyerek yolcuları gemiye taşıyacak olan küçük botların bulunduğu rampaya geldiler. Dinmiş olan yağmurun rutubetli ve mis gibi kokulu havası Fyon'un üzerine çökmüştü. Haig, çok az konuşuyordu, ama kız kardeşinin çenesi düşmüştü, neşeli neşeli konuşuyordu, Görünüşe göre, geçirmiş olduğu korkunun tamamen dağıldığı belliydi.

Geminin botu yolcuları bekliyordu. Francine, Don’un yanaklarını öptü.

— Unutma ve dikkatli ol, dedi. Başına bir iş gelmeyeceğini umarım. Allahaısmarladık.

— İyi yolculuklar, Fran.

Kız kardeşinin bavullarını robot bir hamala verdi. Francine, anti-grav asansöre bindi ve ağır ağır yükseldi. Yukarda durdu ve Don’a el salladı.

— Hoşçakal! diye seslendi.

Işık, Fran’ın tam yüzüne vurmuştu. Genç kadının yüzü kireç gibi bembeyaz görünüyordu.

Don, bir an için Fran’ı iskelete benzetti. Sanki, karşısında göz çukurları oyuk kuru bir kafa duruyordu. Don, başını sallayarak bu hayali gözlerinin önünden gidermeye çalıştı ve elini zorlukla Fran’a doğru salladı.

7.

Haig, ertesi gününü hep Francine'i düşünerek geçirdi. Kız kardeşinin bavulunda bulduğu komünyon aynası, robotun dart tabancasıyla ateş etmesi, kardeşinin sinirli tavırları, hatta onun başını kuru kafaya benzetmesi... İşte bütün bunlar içinde derin bir huzursuzluk yaratıyordu. O gece rahatsız uyudu.

Ertesi günü Fran'dan bir telgraf aldı. Telgraf, çalıştığı lokantaya bir robot tarafından getirilmişti. Don, heyecanla telgrafı açıp okudu.

«Seni çok merak ediyorum. Haplarını alıyor musun? Söz vermiş olduğunu unutma.

En derin sevgilerimle. Francine.»

Don, kendi kendisine gülümsedi. Francine'in, böylesine düşünceli olması hoşuna gidiyordu. Francine'in gidişinden sonra ilk olarak olayları daha olumlu görmeye başladı.

Komünyon aynası mukakak ki Fran'ın değildi. İlk nokta buydu. Muhtemelen o aynayı başka birisi için yanında getirmişti. Hapları almasını ısrarla istemesi, durumu kendiliğinden aydınlatıyordu. Belki de alkolizmi son derece tehlikeli bir hastalık olarak kabul ediyordu.

Böyle düşünmesi içini ferahlatıyordu. Tabii robotun yapmış olduğu atağı da göz önüne almalıydı, ama dart tabancasından fırlayan okların öldürmek amacıyla atılmadığı gerçekti, çünkü okların gidiş yönü, durduğu yerin çok ötesindeydi.

Sözün kısası, amaç öldürmek değildi. Ağlayan bebeği güzellikle alamayanların böyle bir şeyi deneyecekleri muhakkaktı.

Fran'ın mesajını katladı ve gülümseyerek cebine soktu. Parmakları, Fran'ın vermiş olduğu ilâç kutusuna dokundu. Ah, haplar! Eh, söz vermişti. Hapları almaya başlasa iyi olacaktı.

Kutuyu açtı. Kutunun içinde yuvarlak, beyaz renkli yirmi tablet vardı. Kutunun kapağı üstüne yazılmış olan kullanma usulünde şöyle yazıyordu: «Dört saatte bir tablet» Yazıların altında bir saat resmi görünüyordu. Saatin akrebi dört, yelkovanı on iki rakamı üzerinde duruyordu.

Bir bardak su aldı ve tabletlerden birini dilinin üstüne koydu. Tabletin tadı tuzlumsuydu. Bir yudum suyun yardımıyla zorlukla yuttu.

Don, suyu yudumlarken Payne, mutfaktan çıktı ve merakla sordu:

— Hasta mısın, Haig?

Don, ilaç kutusunu tekrar cebine koydu.

— Hasta değilim.

Payne, dikkatle Don’u süzdü.

— İyi görünüyorsun. Belki biraz kilo kaybettin, ama önemli olmaması gerek. Ha, sahi aklıma geldi... şu senin bebek var ya, onu bir kere daha gösterebilir misin?

Don, bir saniye kadar düşündükten sonra:

— Neden? diye sordu.

Payne, burnunu oğuşturarak:

— Vallahi bilmiyorum, dedi.

Sesinin tonundan, isteği karşısında kendisinin de şaşırdığı belliydi.

— Her halde, sadece bakmak istiyorum, o kadar.

— Özür dilerim...

Don, işinin başına döndü ve çalışmaya başladı.

— Bebeği görmemen daha iyi olacak.

— Ama neden? Daha önce göstermiştin. Ona bakmamı özellikle sen istemiştin.

— Biliyorum, ama özür dilerim.

Payne'e bebeği göstermek istemediğini uzun uzun anlatmak yararsızdı.

Payne, şaşkın bakışlarını Don'un üzerinde gezdirdi. Sonra omuz silkerek döndü ve kullanılmış tabakları bulaşık makinesinin içine atmaya başladı. Günün geri kalan kısmında bir kere olsun gülmedi.

Öğleden sonra saat üç sıralarında Don'un elleri öylesine acımıştı ki, gidip bir çift eldiven satın almak zorunda kaldı. Lastik eldivenleri eline geçirip çalışmaya başladığı zaman rahat etmişti. Kendi kendisine, bunu daha önce düşünmediği için söylemediğini bırakmadı.

Lokantanın kapanmasından biraz önce bir tablet, yatarken de üçüncü tableti aldı. Ağzındaki burukluğun verdiği hisle yüzünü buruşturdu ve tabletlerin tebeşir olabileceğini dükündü.

Sabah erkenden uyandı. Gerinirken güneşin henüz doğmak üzere olduğunu gördü. Öylesine rahat uyanmıştı ki, hayret etmekten kendini alamadı. Gökyüzünün açık maviden pembe renge dönüşünü seyretti. Güneş iyice yükselmişti Yapacak işi olmadığından tekrar uykuya daldı.

Saat tam dokuzda yine uyandı. Süt beyazı köpüklü deniz kıyısında yüzünü yıkadı. Yüzmek istiyordu, ama bebeği ya cebinden çıkartıp bırakması, ya da pantolonla suya dalması gerekiyordu. Tatlı su pınarına kadar yürüdü. Suyun kenarındaki akik kumlarıyla ellerini, kollarını oğuşturdu. Avucuna su alarak Francine'in verdiği tabletlerden birini yuttu.

Kunitz'i ziyarete karar verdi. Onu hemen hemen bir haftaya yakın bir zamandan beri görmüyordu.

Islık çalarak güneşli patikadan yürüdü. Uzun kuyruklu saksağanlar, önünden gelip geçiyordu. Etraf kuş seslerinden çın çın ötüyordu. Don, bariton sesle şarkı söylemeye başlayınca, sol tarafından doğru, kalın sesli bir kuşun sesi duyuldu. Sanki Don'la yarış edercesine ötüyordu. Nihayet, Don'un çıkardığı sesleri taklit edemeyince, öfkeli sesler çıkarmaya başladı. Don, kahkahalarla güldü.

Patikanın kenarındaki çiçeklerden birini kopartıp kulağının arkasına soktu. Birkaç adım daha yürüdükten sonra, bebeği cebinden çıkartarak baktı.

Her zaman olduğu gibi bebek kadının güzelliği karşısında soluğunun kesildiğini hissetti. Bebeğe bakmadığı zamanlar, onun ne kadar güzel olduğunu unutuyordu. Bebeğe baktığı zaman da içindeki bütün nefret hisleri kayboluyor, yerine neşe doluyordu. Bebek çıplak olduğu halde, çıplaklığının garip bir güçle sarıldığını hissediyordu.

Nihayet bebeği tekrar cebine soktu. Herkesin bebekten kurtul demesi kıskançlıktan başka bir şey değildi. Kendi kendisine gülümsedi ve başını sallayıp omuz silkti.

Çalılıkların arkasından doğru işitilen hışırtıyla birden döndü, ama robot bahçıvanlardan biri olduğunu gördü. Zaten ne umuyordu? Fran'ın odasında olduğu gibi yeni bir saldırı mı bekliyordu? Keşke korkusunu saçmalık olarak unutabilseydi. Bir korkunun diğer bir korkuya sebep olduğunu düşündü. Gerçekten de kilo mu kaybediyordu? Hem Fran hem de Payne, zayıflığından söz etmişlerdi. Bendel de, kemiklerdeki ağrıdan ve kilo kaybından söz etmemiş miydi?

Düşünmemeye karar verdi. Bendel'in hikâyesi kendisini korkutmak için düzenlenmiş olabilirdi. Keşke emin olabilseydi, fakat elinden gelen bu kadardı. Bebeğe sahipti, kendisinindi, bırakmayacaktı. Don uzun adımlarla Kunitz'in evine doğru yürüdü. Fakat artık ıslık çalmıyordu.

Patikayı döner dönmez Kunitz'in evi karşısına çıkmış olacaktı. Yapraklar ayaklarının altında hışırdıyordu. Artık Fyon'da değildi.

Kendisini kızıl ve altın sarısı akça ağaçların arasında bulunca hiç şaşırmadı. Ağaçların yaprakları sarı, amber rengi, kızıl, koyu mor ve yeşildi. Dökülen yapraklar ayaklarının altında hışırdıyordu. Gökyüzü parlak, açık maviydi. Hava, dünyadaki sonbahar gibi hafif rutubetli ve ılıktı.

İlerde bir grup uzun, koyu yeşil çam ağaçları vardı. Dalları arasındaki gölgeler oldukça koyuydu. Durduğu yerden bile çam kokusunu aldığını fark etti. Çam ağaçlarının tam tepesinde üç altın kuş vardı.

Som altından yapılmış gibi görünmekle beraber canlıydılar. Birkaç saniye sonra onların ne olduğunu anladı.

«Cehennem kuşları» diye düşündü. «Mucize, kuş mu yoksa el yapması mı? Kuş ya da el yapması olmalarından çok mucize.»

Kuşlar, altın dalları ışıklandıran yıldızlardı. Evet, bundan emindi.

Gülümseyerek çamlara doğru yürüdü. Ağaçlar hemen önünde yükseliyordu. Yeşillikleri siyahtan da koyuydu. Ağaçların altında gri ve yeşil bir sfenks yatıyordu.

Üzüntülü, aşınmış, yosunlu yüzlü, küçük bir kadın sfenksti. Onu üzüntülü yapan insanlık zekâsıydı. Kadının yanında ağaçların dalları arasında kaybolan basamaksız bir merdiven duruyordu. Don, durdu ve düşünceli bir tavırla merdivene baktı. Kuşlar sessizdi. Fakat sesleri olduğunu biliyordu. Horoza benzeyen bu kuşlar öttüğü zaman cenneti sallayacaktı. Boru sesinden yüksek olacak bu haykırış, gökyüzünü ikiye ayıracaktı. Kanatlarını salladıkları zaman...

Onların sesini duymalıydı. Duyacaktı da. Fakat bir şart vardı. Ötmelerinden önce onları kendi eliyle beslemeliydi.

Kadın sfenkse döndü. Kadın, parlak nefrit gözlerini dikmiş sürekli bakıyordu. Boşlukta hayatın bilinmeyen ebedi yönleri sessizce dolaşıyordu.

Don, bu akıllı canavarla konuşmak için bütün gücünü topladı.

— Cevap insandır, dedi.

Kadın sfenks başıyla evetledi. Gri bacakları üzerinde doğruldu. Taş gibi sert bir tavırla, uzun ellerini kırdı.

Kadının elleri de vücudu gibi griye çalar yeşildi. Kadının ellerini kolaylıkla iki kere daha kırdı. Sonra kırık elleri merdivenlerin basamakları,

yerine koydu.

Merdivenleri tırmandı. Gittikçe yükseldi. Sfenks ve zekâsı gözden kaybolmuştu. Merdivenin dibini göremiyordu. Çok aşağılarda sadece gümüşî renkte bulutlar vardı. Bulutlar kıvrıla büküle oynaşıyordu. Merdivenlerin üst basamağında altın kuşlar bekliyordu.

Onlara, değerli olabilecek ne sunabilirdi? Onların değişmez madenleri adi yiyeceği kabul etmezdi. Acizliği başının dönmesine sebep oluyordu. Hiç bir şeyi yoktu. Beslenmedikleri takdirde gökyüzünü ikiye ayıracak haykırışlarını duyabilmek imkânsızdı.

Düşünceye dalarak basamaklarda durdu. Soğuk, koyu beyaz bir bulut yüzünü yalayarak geçti. Bir şey vardı... Ne olduğunu hatırlayabilse, kuşların kabul edebilecekleri bir yiyeceği vardı...

Büyük bir gayret gösterdi. Sonra ağlayan bebek kadını pantolonunun arka cebinden çıkardı ve kuşlara sundu.

İlk iki kuş parlak yeşil gözlerini bebeğe dikerek yemeği reddettiler. Fakat üçüncü... Don’un hayal kırıklığından başı dönüyordu... kuş, altın gagasını uzattı. Verilen gıdayı kabul etmişti. Almak üzere uzanıyordu.

Son anda, Don, bebeği geri çekti, içini güçlü bir hayret dalgasının kapladığını hissetti. Cehennem kuşlarının sesini artık duymasına imkân yoktu. Hiç bir zaman kuşların sesini duymayacaktı. Merdiven sallandı. Keskin bir çığlıkla alttaki bulutların içine yuvarlandı.

Sfenksin yanından yuvarlanarak geçerken, kadın hayretle ona baktı.

Don, kendisine geldiği zaman yine Fyon’daydı. Ağzı kurumuş, dili şişmişti ve ağzında kekremsi bir tat vardı. İçini bomboş, duygusuz hissetti. Sanki, kendi kendinin yabancısıydı. Uyuşturucu madde kullanmış gibi, başında kilolarca ağırlık vardı.

Ne olmuştu? Çevresine boş gözlerle bakındı. Ağaçların gölgesi uzamıştı, akşam üstü olmalıydı. Koca güne ne olmuştu?

Kunitz’in evine doğru uzanan patikanın üzerindeki bir ağacın dibinde yatıyordu. Kunitz? Evet, Kunitz’i ziyarete giriyordu ve... ve...

İçini güçlü bir korku bürüdü. Sfenksin ve altın kuşların rüyası zihnine saldırdı. Birden, uyuşturucu maddeyle uyutulmuş olduğunu kavradı. Ya uyuduğu zaman, küçük kadınını çalmışlarsa?

Endişeyle ceplerini araştırdı. Francine’in verdiği tabletlerin kutusu yoktu. Fakat bebek... bebeği son anda kuşun altın gagasından geri çekmişti. Bebek hâlâ cebindeydi.

8.

Kunitz, sabırla:

— Bütün deliller bîr noktayı gösteriyor, dedi. Mümkün olduğu kadar olayları benim görüş açımdan anlamaya çalış. Üvey kız kardeşin, alkolü bırakmış olduğunu tekrar ve tekrar söylemene karşı, tabletleri almanda ısrar ediyor. Öyle bir zamanda kardeşinin ısrarı anlamsız. Buraya kadar açıkça anladın mı?

Kunitz, sustu ve kendisine içki koydu.

Don Haig, isteksiz bir tavırla:

— Anladığımı sanıyorum, dedi.

— Kız kardeşinin verdiği ilâç, söylediklerine ve anlattıklarına göre alafroninden başka bir şey değil. Alafronin sadece tehlikeli ve öldürücü bir ilâç değil, aynı zamanda son derece pahalı bir ilâçtır. Dahası da var, bu ilâç SSP'nin kontrolü altında imal ediliyor. Yani, sözün kısası, bu ilaç SSP'nin tekelinde. Söylentilere göre, muhtemelen doğrudur, bu ilaç ancak onlar tarafından kullanılabilir. İnancıma göre, bu ilâç, kardeşine verilmiş, kardeşin de bilmeyerek sana aktarmış. Fakat, ilacı kardeşine veren kişinin amacı ne olabilir?

Kunitz, içkisini yudumlarken odaya derin bir sessizlik hakim oldu.

Don, çekimser bir tavırla:

— Alafronin olmayabilir, dedi.

Kunitz, omuz silkti.

— Üçüncü nokta, kendi inancın, rüyandan uyanırmış gibi kendine gelmen, bebeği senden almak istemeleri, öyle değil mi? İlk düşüncen bebeği aramak olmadı mı?

— Şey... evet. Fakat kendimde değildim, sarhoş gibiydim.

Kunitz, sabırsız bir tavırla derin derin nefes aldı.

— Hay Allah kahretsin, Haig, çok inatçısın. Şu halde, peki. Son tahminimi de duymanı isterim. Gördüğün rüyanın esası. Alafronin alışkısında bulunanların söyledikleri gibi, hayal âlemine dalmışsın.

— Ne demek istiyorsun? Uyuşturucu madde alışkısı olanların böyle rüyalar gördükleri gerçek değil mi?

Kunitz, kırlaşmış saçlı başını iki yana salladı.

— Uyuşturucu madde alan kimsenin başında durup ona bazı şeyleri telkin ettiğin takdirde, rüyaları daha canlı, daha gerçektir. Senin gördüğün rüya, daha çok, beğendiğin bir şiirin zihninde kalan etkisinden doğmuş. Bu şiiri sevdiğini Francine bilir mi?

— Fran, ah, kes artık, Kunitz.

Kunitz, kıkır kıkır güldü.

— Nazik bir noktaya dokunmuş olmalıyım.

— Boş ver, Kunitz. Francine neden böyle bir şeye kalkışsın ?

Yaşlı adam başını salladı.

— Birçok nedenleri olabilir. Muhtemelen, ekonomik baskı. Daha çok, şantaja benziyor. Ya kardeşin üzücü bir olaya karışmışsa? Belki de kendisinin alışkısı vardır ve SSP, temin ettiği uyuşturucu maddeyi kısıtlamakla onu tehdit etmiştir... Bir şey mi söyledin?

— Hayır.

— Yoksa bir şey söylemek mi istiyordun? Örneğin, dart tabancasını kullanan robot. Robotun seni öldürmeye çalıştığına inanmıyorum. Bir robot bile olsa, kadınla erkeği şaşırmaz. Francine, kendisinin öldürülmek istendiğinden emindi. Zaten bu nedenle sinirleri bozuldu.

— ...İnanamıyorum.

— Neden?

— Çünkü inanamıyorum, Francine... neden, Francine ve ben, çocukluğumuzda hep beraberdik. Üvey ailem iyi kimselerdi. Beni enstitüden almalarının sebebi para. Fakat Francine'le ben iyi arkadaştık. Onu gittiğim her yere beraber götürürdüm. Böyle bir şey yapmaya çalışmazdı. Eğer Alafronini bana verdiyse, muhakkak yanlışlıkla ve bilmeden vermiştir. Uyuşturucu maddeden ötürü gördüğüm rüya tamamen bir rastlantıdır.

— İnatçısın, keçi gibi inatçısın, değil mi?

Kunitz, göğsündeki tüyleri karıştırdı.

— Onun hareketlerini kontrol etmek ister misin?

— Ne demek istiyorsun? Nasıl kontrol edebilirim?

— Eh, öyle sanıyorum ki, senin rüya görmende bazı gerçeklerin payı var. Yanılmıyorsam, yaptıklarını sana söyledikleri, telkin ettikleri için yaptın. Öyle bir rüya görmeni istediler. Gidip bir arasak, ne dersin?

— Fyon'u baştan aşağı mı arayacağız?

— Hayır. Uyuşturucu madde etkisini gösterdiği zaman beni görmeye geliyordun, değil mi? Eğer rüya gördüğünü sandığın yere gidip araştıracak olursak belki bir şeyler bulabiliriz.

— Pekâlâ.

Haig ayağa kalktı. Kunitz, kapıdan çıktıkları zaman mandalı taktı. Sonra ikisi beraber patikadan aşağı doğru yürümeğe başladılar.

Kunitz:

— İz aramakta mana yok, dedi. Her öğleden sonra yağmur yağdığına göre izler çabuk kaybolur. Fakat bir şeyler bulacağımızdan eminim.

Don'un gösterdiği yerde geniş daireler çizerek aranmaya başladı. Yüzünde kararlı bir anlatım vardı.

Bir dakika sonra Don, bir ağacın dibinde oturdu. Bağdaş kurarak oturmuştu ve sinirli sinirli sandaletlerinin bağlarıyla oynuyordu. Hâlâ

görmüş olduğu rüyanın etkisi altındaydı. Mavi renkli bir kertenkele yıldırım gibi ayağının dibinden fırlayıp geçti. Kunitz'in bir şey bulmamasını temenni etti.

Kunitz'in sesi, uzaktan bir yerden duyuldu.

— Hey... Haig... Buraya gel... Bulduğum...

Kunitz'in sesi birden yükseldi.

— Hey...

Don, ayağa fırladı.

Kunitz'i bulduğu zaman, ihtiyar adam kum tepeciğinin yanında duruyordu.

Kunitz:

— Rüyanın nedenini çözdüğümüzü sanıyorum, dedi.

İfadesinden memnun olduğu belliydi.

Don, sordu:

— Burada mı?

— Hayır, mağaranın içinde.

Kunitz'in mağara olarak nitelendirdiği yer, robot bahçıvanların aletlerini koydukları geniş bir kovuktu.

Kunitz, memnun bir tavırla Don'un kolunu tuttu.

— İçeri girelim, içersi görebileceğin kadar aydınlık.

Beraberce mağaraya girdiler.

Mağara oldukça küçük sayılırdı. Sağlı sollu raflar, rafların üstünde bahçıvan aletleri vardı. Bir kenarda, rengi grimsi yeşile çalan eski bir brenda parçası öbek gibi duruyordu. Üst bacakları mağaranın tavanını bulan bir merdiven mağaranın taş duvarına dayanmıştı.

Kunitz:

— Açıkça belli değil mi? dedi. Tabiî, sfenks zannettiğin şey brenda yığınından başka bir şey değildi. Şimdi merdivene tırman, Don, bakalım üstümüzde ne var?

Haig, söyleneni yaptı. Merdiveni tırmandığı zaman ulaştığı taştan rafın içinde, renkleri kirli sarıya çalan üç saksı vardı. Taş rafın üstü kalın bir toz tabakasıyla kaplıydı, fakat merdivenin ayaklarının dayandığı kısımda toz tabakası bozulmuştu.

Kunitz:

— Toz tabakasının üstündeki bozulmuş yer, sana telkin yapan kimsenin oturmanı söyleyip seni oturttuğu yer, dedi. Nedenlerimi kabul ettirdim, değil mi? Haydi, in, Haig. Yukarda göreceğin başka bir şey kalmadı.

Don, merdivenden indikten sonra iki erkek karşılıklı durdular.

Bir dakika kadar sonra, Kunitz:

— Bunun ne demek olduğunu anlıyor musun, Don? dedi. Fyon'da eskidi gibi yaşayamaz, istediğin gibi hareket edemezsin. Vulcan'ın bebeği. Onlar... sana alafronin verenler... seni rahat bırakmayacaklardır.

Kunitz, derin bir nefes aldıktan sonra konuşmasına devam etti.

— Alafronin verildiğine şüphesiz. Uyuşturucu maddelerin en tehlikelisi ve öldürücüsü. İnsanın bu ilâçtan kurtulması ancak yüzde yirmi sekiz oranındadır. İlacın sürekli alınması halin de, beyin zarı patlayarak yırtılır. Şanslısın, Don, eğer yanılmıyorsam. Ne bebeği kaybettin, ne de aklını yitirdin.

Söylediklerinin iyice anlaşılması için bir dakika kadar sustu, sonra devam etti.

— Fakat buradan gitmelisin, Don. Alafronin, SSP demektir. Böyle bir güce nasıl karşı durabilirsin? Yapabileceğin hiç bir şey yok. Onlarla başa çıkman imkânsız. En iyisi ortadan kaybolmandır.

Kunitz, Don'un tepkisini bekledi. Arkadaşının sustuğunu görünce:

— Şimdi, beni dinle, dedi. Bir uzay gemisinin kaptanını tanırım. Bir zamanlar ona bir yardımım dokunmuştu. Benim küçük bir isteğimi yerine getirmemesi için bir sebep olduğunu sanmıyorum. Onun yardımıyla ortadan kaybolabilirsin.

Bir an düşündü, sonra:

— Bir süre sonra, ortalık yatıştığı zaman tekrar buraya dönebilirsin, dedi. Yeni bir kimliğin olabilir. Eğer iyi bir operatör bulabilirsek, gözlerin ve yüzün bile değiştirilebilir.

Don'un cevap vermemesi üzerine ısrar etti.

— Başka çaren yok, Don. Anlamıyor musun? Başka Francine'lerin seninle uğraşmasına dayanamayız.

Kunitz, uzun bir kahkaha attı.

O ana kadar ağzını açmamış olan Don, Kunitz'in kahkahasıyla kendine gelir gibi oldu. Kunitz'in, Francine ismini telâffuz ederken ağzının aldığı şekil sinirlerini bozmaya yetmişti.

— Hayır, hiç bir yere gitmeyeceğim.

— Ne? Saçmalama.

Don, kelimelerini dikkatle seçmeye çalışarak:

— Hayır, gitmeyeceğim, dedi. Herkes bir maskenin ardına mı saklanıyor? Francine'in bana yalan söylediğini tahmin ediyorsun, bana uyuşturucu maddeyi bilerek verdiğini söylüyorsun. İşin içine SSP'leri karıştırıyorsun. Belki Francine yalan söylüyordu. Peki, ya sen?

Soluk soluğa sustu, sonra:

— Nasıl bilebilirim? dedi. Sözünü ettiğin delilleri senin hazırlamadığını nasıl bilebilirim?

Eliyle mağaranın içini işaret etti, brenda yığınını, merdiveni gösterdi.

— Böyle bir şeyin hazırlanması da güç olmasa gerek. Eğer Francine yalan söylüyorsa, eğer çevremde maskeli yüzlerden başka şey yoksa... sana ne demeli? Sen de suçlu olamaz mısın?

Don, sırtını Kunitz'e döndü ve mağaradan çıktı. Hareketleri tereddütlü ve sarsaktı. Mağaranın kapısında durakladı, sonra patikadan aşağı doğru yürüdü.

Kunitz, kaşlarını çatıp, göğsündeki tüyleri karıştırarak Don'un arkasından düşünceli bir tavırla baktı. Ağzındaki çikleti mağaranın döşemesine tükürdü.

Yüksek sesle:

— Onu yakalamaları gerekiyor, dedi.

9.

Don, o gün geç saatte mağaraya tekrar gitti. Kuşku ve şaşkınlıktan ötürü ne yapacağını bilmiyordu. Kunitz'in yüzü, zihninde Francine'in yüzüyle sık sık yer değiştiriyordu. Her iki yüzde de hafif bir alay ifadesi vardı. Kim yalan söylüyordu? Neden? Keşke emin olabilseydi.

Raftaki saksılara, brendaya ve merdivene baktı. Gözlerini yumdu. Sanki, gaipten bir sesin «Hayır, durum böyle değil» demesini bekliyordu. Eğer uyuşturucu maddenin etkisindeyken buraya getirilmiş olsaydı, acaba hatırlayamaz mıydı? Bir saniye için bu mağarayı hatırladığını düşündü. Fakat düşündükçe, Francine'in neşeli sesi kulaklarında çınlıyordu. Brendalara baktı. Buruşmuş kumaş parçalarından başka bir şey olmayan brendaların akıllı sfenks olup olamayacağına karar vermesi imkânsızdı.

Gitmek ürzere döndü. Mağarada daha uzun zaman kalması için sebep yoktu. Birden durdu. Birisi mağaranın dışında şarkı söylüyordu.

Ses, bir kadın sesiydi. Kontralto bir sesle tatlı tatlı şarkı söylüyordu. Don, gözlerini yumarak dinledi. Gözlerinin önüne şırıl şırıl akan bir ırmağın hayali geldi. Kadının söylediklerini anlayamıyondu. Yanılmıyorsa kadın dünya dillerinden biriyle şarkı söylüyordu.

Kadının çok genç olması gerekiyordu, çünkü ses gençti.

Şarkı söyleyen kim olabilirdi? Bugünlerde şarkı söyleyebilen insan çok azdı. Müzik genellikle elektronikti.

Şarkı söyleyen kadın sanki cevap bekliyormuş gibi bir an sustu. Sonra, artık kullanılmayan, bir dille şarkısına devam etti.

«Frau Sonne,.. den Helden... das Gold... gabe...»

Haig, kelimeleri şöyle böyle yakalıyordu. Anlamının ne olduğu hakkında bilgisi yoktu. Kendi kendine gülmeye başladı.

Gülümseyerek mağaradan çıktı. Kimseyi göremedi. Ya da... Ah, evet. Beyaz ve sarı ağacın altında bir kadın vardı. Sırtında ince, beyaz renkli bir elbise vardı.

Kadın, Don’u görünce ileri doğru uzandı. Sanki birden umutlanmış gibi bir görünüşü vardı. Kadın yine şarkısına devam etti. Bu kez ses tonu, güneş ışıkları altında akan bir derenin şırıltısını andırıyordu. Kadın, Don’a baktı ve bekledi. Don, aptalca bir davranışla, uyarmak istermiş gibi öksürdü.

Kadının yüzü aydınlandı. Vücudu gevşedi ve yüzünden umutsuzluk ifadesi kayboldu.

— Ah, Vulcan’ın bebeğine sahip olan adam! diye haykırdı.

Haig, şaşırdı.

— Ner’den bildiniz?

Kadın, kahkahayla gülerek:

— Herkesin bildiğini sanıyorum. Henry’ye gösterdiğiniz zaman ben de burdaydım. Siz gittikten sonra, hikâyesini Henry’den dinledik. Etkilendiği muhakkak. Fyon’da bulunan herkes şu anda bebeğe sahip olduğunuzu biliyor olmalı.

— Sahi mi?

— Beni tanıdınız mı? Barda antika eşya satan kızım.

İlk defa Don kıza alıcı gözüyle baktı. Ufak tefek, ince yapılı bir kızdı. Saçları simsiyah, teni parlak bronz renkteydi. Gözleri maviydi. Acaba Merih’li mi? Hayır, gözlerinin mavisi Merih’lilerinki gibi açık mavi değildi. Genç kız saçlarına gardenya takmıştı.

Genç kız:

— İsmim Phyllis, dedi. Ve siz de Haig’siniz.

Fyon’da ismi herkes tarafından bilinebilirdi, ama kızın söyleyiş tarzı Don’un hoşuna gitmişti.

— İlk ismim Don. Mağaradan çıktığım zaman hangi şarkıyı söylüyordunuz?

— Eski bir şarkı. Müzikli bir oyundan öğrenmiştim. Ben beğeniyorum, ya siz?

— Evet, benim de hoşuma gitti. Su şırıltısını andırıyordu.

Bir anlık tereddütten sonra sordu:

— Yüzmesini bilir misiniz?

Hem konuşuyor, hem de çiçekli ağaçların arasından yürüyorlardı. Phyllis, elini kaldırıp çiçeklerinin ağırlığıyla sarkan bir dalı itti.

— Evet. Fyon'a geldiğimden beri yüzmesini biliyorum. Mamafih, yerçekimi olmayan yerlerde kolay yüzemiyorum. Umurumda değil, nasıl olsa pek eğlenceli olmuyor.

Don:

— Evet, haklısınız, dedi. Yüzmesi çok kolay oluyor. Yani, yerçekimi olmayan yerlerde demek istedim, öyle sanıyorum ki, Fyon'da yerçekimsiz bir tesisin olmaması bu sebepten.

Phyllis, başını sallayarak evetledi.

— Fyon güzel bir yer. Basit. Her geçen gün burasını daha çok seviyorum. Ama bana gerçek değilmiş gibi geliyor.

Robot bir bahçıvan hafif sesler çıkartarak yanlarından geçti.

Genç kız:

— Söylemek istediğim bu, dedi. Hep robotlar ve makineler.

— Eğer isterseniz onları unutabilirsiniz.

— Biliyorum.

Kumsala inmişlerdi. Pembe kumsal ve köpüklü sular gözlerinin önünde uzanıp gidiyordu. Eğer Fyon, taklit bir gezegense ve insan elinden çıkmaşsa, gerçekten de fevkalâde bir yerdi.

Don:

— Beraberce yüzmeye ne dersiniz? dedi. Şimdiye kadar sizden başka yüzme bilen birine rastlamamıştım.

Phyllis'in, küçük yüzü aydınlandı.

— Ah, evet. Bayılırım. Söylediğiniz gibi burada yüzme bilen yok gibi. Fakat... özür dilerim... sağlığınız yerinde mi? Geçen gün sizi öteki adamla beraber gördüğüm zaman hasta gibiydiniz.

Don, başının döndüğünü hissetti.

— Hangi gün ?

Dilinin birden şiştiğini ve konuşamadığını zannetti.

— Evvelsi gün. Sizdiniz, değil mi? Mağaraya yakın olan patikada. Adam... kim olduğunu bilmiyorum, daha önce hiç görmemiştim... sizin kolunuza girmiş yardım ediyordu. Renginiz bembeyazdı ve hasta görünüyordunuz.

Don, suya doğru birkaç adım yürüdü, sonra kumların üzerine çöktü. Bacakları ağırlığını çekmiyordu. Demek ki Kunitz haklıydı!

Uyuşturucu madde verilmesi bilerek yapılmış bir hareketti. Francine'in bunda parmağı vardı. Bebeği kendisinden almak için ellerinden gelen gayreti gösteriyorlardı. Ve SSP...

Phyllis, aceleyle Don'un arkasından yürüdü. Bir solukta:

— Yanlış bir şey mi söyledim? dedi. Yardım isteyeyim mi? Hasta mısınız?

Don, başını hayır anlamında salladı... Kaçmaya başlamalıydı. Eğer SSP, birinin peşine düşerse, o kimse hemen kaçmaya başlamalıydı. İnsan elinden geldiği kadar kaçar, sonunda yakalanırdı. Kaybedecek bir dakikası bile yoktu. Hemen Kunitz'i bulması gerekiyordu.

Ama neden Kunitz'e koşmuyordu? Şu anda bile yaşlı adama güvenemiyor muydu? Bütün dostluğuna rağmen, Kunitz'in soğuk bir yönü

vardı. Kaçmamasının sebebi ne olabilirdi? Acaba bu kızla beraber yüzmeyi bu kadar mı istiyordu?

Phyllis, üzerine doğru eğilmiş, gözlerinde endişeli bir bakış, Don'un hareketlerini izliyordu. Bir elini Don'un kolu üzerine koymuştu.

— Özür dilerim. Yanınızda ilacınız var mı?

Don, başını sallayarak:

— Bir şeyim yok, dedi. Gerçekten de iyiyim.

İçki içmiş gibi başı hafifçe dönüyordu. Bir, iki saatin ne önemi olabilirdi? Kaçış oyununa dalması için vakti bol sayılırdı. Korkmanın ve kaçmanın da bir zamanı olmalıydı. Ne yapması gerektiğine daha sonra karar verebilirdi. SSP güçlü olabilirdi, ama onu, Phyllis'le yüzmekten yoksun kılamazdı. Zamanı boldu.

Ayağa kalktı. Gülümseyerek:

— Bir daha olmaz, dedi. Sahiden de iyiyim. Elbiseni çıkartmak zorunda mısın?

Phyllis'in yüzünde garip bir anlatım vardı.

— Fakat siz... şey... neden so...

Kaşlarını çattı.

— Bebeği bana gösterebilir misiniz? Barda Henry'ye gösterdiğiniz zaman göremeyecek kadar uzaktaydım. Ayrıca, müzedeki bebekten çok söz edildiğini duymuştum. Onu gören bir kimse bir daha unutamıyormuş.

Don, hiç itiraz etmeden bebeği çıkartıp Phyllis'e gösterdi. Kısa bir süre sessizlik oldu. Sonra Phyllis, sade bir dille sordu:

— Bebeği rastlantıyla bulmadınız, değil mi?

— Hayır. Hiç sanmıyorum.

— Fakat neden ...siz... anlamıyorum. Bebekte bir gariplik yok. Onu sakla, Don. Yeteri kadar gördüm. Ona baktığım zaman sanki güneşe çıplak

gözle bakıyormuşum gibi oluyorum. Gözlerimle demek istemedim. Güneşe sanki zihnimle bakıyorum gibi hissediyorum.

Don, bebeği tekrar cebine soktu.

Phyllis, kumsalda zıplayarak:

— Evet, artık yüzebiliriz, dedi. Haydi, suya dalalım.

Phyllis, balık gibi yüzüyordu. Don, ona yaklaşmak istedikçe, dalgaların üzerinde kayarak uzaklaşıyor ve kahkahayı basıyordu. Don, gözlerindeki suyu, başını sallayarak giderdi ve Phyllis'in arkasından daldı. Kuvvetli kulaçlarla ona yetişti ve elini uzattı. Fakat Phyllis suya daldı ve suyun içinde bir yay gibi dönerek Don'un arkasından çıktı. Bir an suyun içinde yan yana durdular. Sonra, Phyllis, yine daldı ve gözden kayboldu. Biraz sonra tekrar suyun yüzünde göründü. Bronz renkli omuzları güneşte pırıl pırıl yanıyordu.

Yoruldukları zaman kumsala çıktılar ve yan yana oturarak dinlediler. Sessizce oturuyorlar ve sıkıntılarını gidermek için konuşmak lüzumunu duymuyorlardı.

Phyllis, bir keresinde:

— Onun müzeye kapandığını görmekten nefret ediyorum, dedi.

Don:

— Al benden de o kadar, diye cevap verdi.

Güneş batmak üzereydi. Gökyüzü bakır rengini almıştı. Sessizce güneşin batışını seyrettiler. Suların kumların üzerine kadar hışartıyla çıkışını, sonra süzülüp tekrar kayboluşunu izlediler. Kumsalın, üzerinde küçük küçük deliklerin belirdiğini gördükleri an, dal çıtırtısını andıran sesi duydular. Ses, derin sessizliğin içinde büyük gürültü yapmıştı.

Phyllis, ani bir çığlık attı.

— Göz-ışını! Bir göz-ışını. Don, birisi göz-ışınını üzerimizde kullanmak istiyor!

Don, birden kendisine geldi ve bütün vücudunun buz kesildiğini hissetti. Şaşkınlığı bir anda kaybolmuştu. Geç kalmış olduğunu anlıyor ve aptallığına kızıyordu. Kahramanlık taslamıştı. Kendisini birden suçlu gibi hissetti. Hepsinden kötüsü, bu kızı da işin içine karıştırmış olabilirdi.

Phyllis'e baktı. Kızın yüzü sararmıştı, ama dudaklarında belirsiz bir tebessüm vardı. Don, kızın soğukkanlılığı karşısında hayret etmekten kendini alamadı.

— Gitmelisin, Phyllis, dedi. Benden hemen uzaklaşmalısın.

Don'un sesi boğuktu. Phyllis, şaşalayarak sordu:

— Neden? Ne demek istiyorsun?

— Çünkü ben... Senin için tehlikeli olacak ondan. Başımız derde girebilir. Üzgünüm. Şu göz-ışını... demektir ki, SSP benim peşimde.

Phyllis'in gözleri parıldadı.

— SSP! diye haykırdı. Biliyordum! Şu halde sen de bizden birisin!

10.

Phyllis, heyecanla devam etti.

— İşaretime neden cevap vermedin? Düşündüm... ve güvenemedim. Ben de seni bekliyordum.

Don:

— Düşündüğün insan olmadığımı biliyorum, dedi. Bildiğim kadarıyla SSP sadece bebeği benden almak istiyor, o kadar. Bebeği benden almak için iki deneme yaptılar. Beni patikada gördüğün gün, alafroninle uyutulmuştum. Öyle sanıyorum ki yanımda gördüğün adam SSP'lerden biriydi. O kimse tarafından mağaraya götürüldüm ve bebeği isteyerek vermemi temin edebilmek için bana telkinde bulundular.

— Fakat neden doğrudan doğruya almak yoluna gitmiyorlar da bu kadar çapraşık işlere kalkışıyorlar? Nasıl olsa SSP'ler resmî görevi olan bir örgüt, değil mi?

Phyllis, başını önüne eğmiş, Don'a bakmadan kumları avuçluyor, sonra parmaklarının arasından süzüyordu. Nedense gözlerini Don'un bakışlarından kaçırıyordu.

Don:

— Bir sakıncası var, dedi. Bebekle aramızda bir çeşit enerji perdesi meydana geliyor.

Phyllis'e Kunitz'in yaptığı deneyi tüm ayrıntılarıyla anlattı, sonra:

— Öyle sanıyorum ki bebeği benden zorla almak tehlikeli, dedi. Fakat şimdi ne olabileceğini kestiremiyorum. Bu nedenle, hemen buradan uzaklaşman gerekiyor, Phyllis.

— Peki, sen ne yapacaksın, Don?

Güneş, batışını tamamlamış, ortalık kararmıştı, fakat havada mis gibi leylak kokusu vardı. Don, Phyllis'in saçlarının arasına sokmuş olduğu

gardenyaların kokusunu da alıyordu.

— Kunitz’e gideceğimi sanıyorum. Bana yardım edebileceğini söylemişti.

— Kunitz mi? Onu tanıyor muyum?

— Tanıman gerekir. Ekseri içkisini bardan alır. Şişmanca, orta yaşlı, saçları kırlaşmaya yüz tutmuş bir adam.

— Ah, evet. Hatırladım. Çok okur. Ona güvenebilecek misin, Don?

— Başka çarem yok gibi. Bana bak, burada durup konuşmamalıyız. Tehlikeli olabilir. Hemen gitmelisin.

Phyllis, dizlerinin üzerinde doğruldu. Sonra tekrar kuma çöktü.

— Ona güvenmiyorsun, değil mi? İsmini söylediğin zaman sesinin tonunda ona güvenmediğini belirten bir anlatım vardı.

Don, boğuk sesle:

— Ona güvenip güvenmemem önemli sayılmaz, dedi. Tek çarem ona sığınmak. Doğru, ona pek güvenemiyorum, ama benim dostummuş gibi görünüyor.

Phyllis:

— Şu halde ona gitmelisin, dedi. Anlamıyor musun, sadece içgüdüne ve ona güvenmiş olacaksın? İhanete uğrayıp canları yanan az mı insan var? Hem on... onların bir ajanı olabilir.

Bir saniye süren sessizlik oldu. Phyllis, kollarını dizlerine dolamış oturuyordu. Loş aydınlıkta Don, kesinlikle söyleyemezdi, ama kızın titremekte olduğunu tahmin etti. Denizden doğru hafif bir rüzgâr esiyordu.

Don, birdenbire:

— Tabiî, bebeği çıkartıp önlerine atabilirim, dedi.

Phyllis, heyecanla nefesini tuttu.

— Hayır! diye haykırdı.

Sonra, biraz sakinleşerek konuşmasına devam etti.

— Başının derde girmesinden çekiniyorsun. Öyle değil mi? Merak etme, Don... nasıl olsa zaten onların listesinde kayıtlıyım. Yalnız ben değil, sistemdeki insanların yarısı şu anda onların kara listesine geçmiş durumda.

Bir saniye kadar düşündü, sonra:

— Ama ne olursa olsun bebeği onlara vermemelisin, dedi. Bebeği onlara teslim bile etmiş olsan, bir şeyin değişeceğini sanmam. Çünkü nasıl olsa seni temerküz kampı gezegenlerinden birine gönderecekler. Biliyorsun, prensip meselesi. Başladığın işi yarıda bırakmamalısın. Çok önemli olduğunu biliyorum, ama neden olduğunu bilmiyorum.

Haig, itiraf ederek:

— Ben de böyle düşünüyorum, dedi. İstesem de bebeği onlara veremeyeceğimi düşünüyorum. Fakat ne yapacağım? Ve bu kez, başarısızlığa uğramayacaklarını sanıyorum.

Phyllis, kumları avuçladı ve parmaklarının arasından ağır ağır bıraktı. Hava, hemen hemen kararmıştı.

Yumuşak bir sesle:

— Bana güvenebilir misin? diye sordu.

Sonra aceleyle ekledi.

— Kunitz'e güvendiğinden fazla güvenebilir misin?

— Evet.

Don, yaptığı kimi şeylerden pişmanlık duyuyordu, ama düşündüklerini Phyllis'e anlatmak lüzumunu hissetmedi.

Phyllis:

— Şu halde, dedi. Seni yarımkürede saklayabilirim. Suyun altında, biliyorsun... Fyon'u kuran teknisyenlerin küre biçimindeki sualtı

projelerinden kalma bir yer. Evvelce orada buluşurduk. Orasının emin bir yer olduğunu biliyorum.

Phyllis, başını önüne eğdi, bir saniye kadar düşündü, sonra Don’a baktı.

— Küre biçimi yer, evvelce karayla bağıntılıymış, ama teknisyenlerden biri tehlikeli gerekçesiyle karaya bağıntısını kesmiş. Şimdi tek giriş yolu su. Ortalık tamamen karardığı zaman yüzerek gitmek zorundayız.

Don, tutmakta olduğu nefesini yavaş yavaş koyverdi. Nihayet kendisine bir dost bulmuştu. Şu anda sinirlerinin ne kadar gergin olduğunu ancak kavrayabiliyordu.

Endişeyle sordu:

— Peki sen ne olacaksın? Senin için de tehlikeli olmayacak mı?

Phyllis’in omuz silktiğini zannetti.

— Önemli degil. SSP’lerden nefretim sonsuz... Kız kardeşim yüzünden nasıl olsa göz altındayım. Şu anda muhtemelen Holy Fish’in bir üyesi olduğumu öğrenmişlerdir.

Don, başını kaldırıp gökyüzüne baktı. Hava, kararmış olmakla beraber etraf biraz aydınlıktı. Phyllis’in hakkı vardı. Göz-ışınının halen üzerlerine çevrilmiş olduğu ihtimaline karşın, havanın iyice kararmasını beklemeleri gerekiyordu. Beklemek tehlikeli olacaktı, ama başka çareleri olmadığı gerçekti. Beklemek zorundalardı.

Don:

— Holly Fish dediğin nedir? diye sordu. Dini bir mezhep mi?

— Bir mezhep olması gerekirdi. Gerçekte, SSP’lere karşı duran bilgin ve teknisyenlerden kurulu bir örgüt. Örgüt, Fyon’un kuruluşu sırasında kurulmuş. Serbestçe davranabildikleri takdirde neler yapamazlardı ki, ama bilginlerin yapmaları yasak olan bir sürü şey var.

Gülümseyerek Don’a baktı.

— Kız kardeşim örgütün üyesiydi. SSP’lerin kardeşimi yakalamaları üzerine, yeteneksiz olduğum halde örgüte yazıldım. Anlıyorsun ya bilgin değilim.

— Mağaranın dışında söylediğin şarkı... Onların bir işareti miydi?

— Evet. Fyon’da kalan tek üye benim. Diğer üyelerin hepsi ya yakalandılar, ya da başlarına bir kaza geldi. Zaten fazla kalabalık sayılmazdık. Bir ay kadar önce bir mesaj almıştım... tek satırlık bir mesaj, fakat kimliği belirten işareti vardı... bana mağaradaki bir balıkla buluşmamı söylüyordu. Mağara, karada buluşma yerimizdi. Buluşmam gereken kişinin sen olabileceğini düşünmüştüm.

— Kız kardeşine ne oldu?

— Phlegethon’a gönderildi.

— Rüya gezegeni mi? Dumortine araştırdıkları yer değil mi?

Phyllis:

Genç kızın sesinde garip bir anlatım vardı.

— Köpeklerle avlıyorlar. Dumortine’in ne olduğunu bilmiyor musun?

— Sadece normal uyku süresinde insana zengin rüyalar gösteren bir ilaç olduğunu biliyorum, o kadar. Zararsız bir madde olmalı. Derideki ince çizikler vasıtasıyla alınıyormuş.

— Zararsız değil.

Phyllis, sanki anlatacağı şeyler gırtlağında düğümlenip kalmış gibi boğuk boğuk öksürdü.

— Dumortine’i kullanan insanlar, günlerinden nefret ederler. Fakat demek istediğim bu değildi. Dumortine’i nasıl elde ettiklerini biliyor musun?

— Madensel olarak elde edildiğini sanıyorum.

— Hayır, hayır. Phlegethon radyoaktiftir... toprak, hava, her şey. SSP’lerin karargâhı, ama radyoaktiviteye karşı iyi korunmuş bir yer. Aynı zamanda kürek mahkûmlarının gönderildiği yapma bir gezegendir.

Phyllis, konuşmasına üzüntülü bir sesle devam etti.

— Bir mahkûm gemisi Phlegethon’a indiği zaman mahkûmlar serbest bırakılırlar. Nasılsa oradan kaçmaları imkânsızdır ve nöbetçiye ihtiyaç yoktur. Fakat yaşantılarını sürdürebilmek için radyoaktif havayı teneffüs etmek ve radyoaktif toprak ürünlerinden yemek zorundalardır.

Don, yumuşak bir sesle sordu:

— Onları... öldürüyor, değil mi?

— Öldürse iyi. Oh, kimi zaman düşünmeye bile dayanamıyorum. Kyria... kız kardeşim... Öylesine iyi, öylesine nazik bir kızdı ki... Nazik, cesur ve iyi!

Bir dakika kadar bocalayan Phyllis, kendini çabuk toparladı ve konuşmasına devam etti.

— Mahkûmların gezegene inişlerinden iki, ya da üç yıl sonra, SSP’ler onları hayvan gibi avlıyor. Genç subayların ilkel talim yerleri orası. Tabiî, avları köpeklerle yapıyorlar.

Phyllis’in gözleri yaşarmıştı.

— Onları daima yakalıyorlar. Kimi zaman günlerce sürer, çünkü mahkûmlar kaçarlar, ama sonunda yine yakalanırlar. Yakalandıktan sonra da öldürülürler.

— Fakat... Dumortine?

— Vücutta kristaller halinde bulunuyor. Adelelerin içinde. Radyoaktivitenin sonucu meydana geliyor. Köpeklerden kaçarken koşmaları maddenin kristalleşmesine sebep oluyor.

Phyllis’in sesinde kararsız, fakat sert bir anlatım vardı. Don, karanlıkta elini uzattı ve Phyllins’in elini tutup, parmaklarını hafifçe sıktı. Genç kız bir

dakika kadar sessiz kaldı. Sonra elini Don'un elinden kurtardı.

Bu hareketinin anlamını açıklamak istermiş gibi:

— Eğer bana dokunacak olursan, dedi. Kendimi tutamayıp ağlayacağım. Oysa ağlamanın bize bir yararı dokunmayacak. Zaten yeteri kadar çok ağladım. SSP'ler hakkında ne demek istediğimi anladın değil mi? Bebeği neden istediklerini bilmiyorum. Görünüşe göre önemli olmayan küçük bir şey. Fakat mademki bebeği istiyorlar, vermeyeceksin ve elinden geleni yapacaksın, yani vermemek için.

— Evet, anlıyorum. Bak, Phyllis, SSP'nin ne yapmaya çalıştığını biliyor musun? Ya da gerçekten bir şey yapmak istiyorlar mı?

— Ne demek istediğini anlayamadım.

— Yani... Bütün bunların ardında başka bir şey mi var? Daha büyük bir plân mı. Bilim Araştırmalar konusu bakımından. SSP birçok bilim dallarına yardımcı olabiliyor. Evet, bu sıralarda kimse okumasını bilmiyor, sadece izotipleri gözle izleyerek anlıyor. Ne demek istediğimin bir açıklaması olabilir mi?

Don, bir saniye kadar sustu, sonra devam etti.

— Bütün bunların arkasında bir şey mi var? Ya da bütün yapılanlar, sadece SSPlerin gücünü korumaları bakımından mı önem taşıyor?

Phyllis:

— Bir planları olduğunu sanıyorum, dedi. Fish içinde bu konuyu birçok defa tartışmıştık. Bir şey açıkça biliniyordu... Bütün bilginler eşit ve haklı işlem görmüyorlar. Aramızda fizikçiler ve astronomlar vardı. Bu bilginler, SSP'den nefret ettikleri için bize katılmışlardı. SSP'ler bütün bilim dallarına aynı ve eşit hakları tanımıyorlar. Ayrıca fizikçilere ve astronomlara dokunmuyorlar, onları serbest bırakıyorlar. Diğer taraftan, biyologlar ve zoologlar sürekli saldırılara uğruyorlar. Kız kardeşim bir laboratuvarda asistandı. Yanında çalıştığı bilgin, Semender embriyolarında

filizlenme denemeleri yapıyordu. Onu bu sırada yakaladılar. Kyria, aynı denemeleri kendi başına yapmaya çalıştı, ve iki ay sonra onu da yakaladılar. Öyle sanıyorum ki SSP'ler planlı hareket ediyorlar. Yani, hayatın kimi imkânları var ve bunun öğrenilmesini istemiyorlar. Ayrıca, üzerinde çalışılmasına da izin verilmiyor.

Ortalık oldukça kararmıştı. Phyllis, ayağa kalktı.

— Yanımdan uzaklaşma, dedi. Bir göz-ışınının ne kadar etkin olabileceğini bilmiyorum, ama yüzdüğün zaman suyu fazla köpürtmemeye gayret et, ve dişlerini gösterme. Yansıyan ışığı yakalayabilirler. Küreye ulaştığımızda benim yaptıklarımı taklit et. Beni takip et.

Phyllis, hiç tereddüt etmeden suya doğru yürüdü.

11.

Geceleri yüzen bir insan daima içinde karanlık bir boşluk hisseder ve ürperir. Don, kendisinin ve Phyllis'la boşlukta asılı kaldıkları hissine kapılıyordu. Su, kan sıcaklığında ve elle tutulabilecek kadar yoğun görünüyordu. Isının yüksek oluşuna rağmen titremesini engelleyemedi.

Yanında, Phyllis, uzun ve rahat kulaçlarla sessizce yüzüyordu. Sahilden oldukça uzaklaştıkları zaman, genç kız durdu ve yönünü tayin etmek istermiş gibi çevresine bakındı. Sonra sağ tarafa doğru döndü.

Dudaklarını Don'un kulağına dokundurarak fısıldadı.

— Buralarda bir yerde olmalı. Artık yüzme... suyu dalgalandırırsın. Araştırmam gerekiyor.

Don, merakla fısıldadı.

— Ne arıyorsun?

— Hafif bir dalga. Çok hafif. Daha önce bilinmediği takdirde, kürenin yerini bulmak imkânsız.

Phyllis, ileri geri ağır ağır yüzmeye başladı. Sık sık duruyor ve su yüzeyinin sakinleşmesini bekliyordu. Don, olduğu yerde, batmamaya çalışarak genç kızın hareketlerini izliyordu. Nihayet, Phyllis döndü ve Don'un yanuna geldi.

Fısıltıyla:

— Ciğerlerini doldur, dedi. Beni takip et

Bir an tereddüt etti.

— Sakın şaşırma. Küre, garip bir yerdir.

Phyllis daldı. Don, genç kızın ok gibi dalan vücudunu izledi. Dibe indikleri zaman, Fyon denizinde altı metreden derin yer yoktu, deniz yeşilinin verdiği aydınlıkta Phyllis'i hayal meyal görüyordu. Genç kız ayaklarını kum yüzeye dayamış iki eliyle kavradığı bir şeyi çekiştiriyordu.

Kulaklarında şiddetli bir basınç vardı. Kulak zarlarının patlamak üzere olduğunu zannetti. Phyllis, birden döndü ve Don'un elini tuttu ve ileri doğru sürükledi. Zifiri karanlıkta genç kızın karaltısını bile görmüyordu. Aynı zamanda kulaklarındaki basıncın da kalktığını hissediyordu.

Phyllis, ancak duyulabilen bir sesle:

— Henüz nefes alma, dedi.

Don, ona doğru eğildiği zaman, biraz daha net duydu.

— Burası aradaki boşluktur.

Koyu karanlıkta beş adım attılar. Don'un ciğerleri patlayacakmış gibi oluyordu. Phyllis, elini bıraktı. Genç kızın arandığını ve bir yere bastığını hissetti, çünkü koyu karanlıkta onu görmesi imkânsızdı. Phyllis, tekrar Don'un elini tuttu ve bir adım daha attılar. Phyllis'in uyarmasına rağmen Don, dudaklarına gelen hayret çığlığını engelleyemedi.

Çok aydınlık bir boşlukta duruyorlardı ve her yerde kendi görüntüleri vardı. Don ve Phyllis, yüzlerce görüntü halinde eğiliyor, bükülüyor, ilerliyor, duraklıyor, sonra kayıyordu. Üç buutlu görüntüleri her tarafta, hatta tavanda bile vardı. Vücut hatları keskin değildi. Her hareketlerinde, köşeli görüntüleri de onlarla beraber hareket ediyordu. Don ve Phyllis, hareketli prizma şeklindeki görüntülerinin içinde kaybolmuş gibi görünüyorlardı.

Don, elini kaldırdı ve bütün Don'lar da elini kaldırdı. Gerçek Phyllis'e döndü. Genç kız sakin bir tavırla yanında duruyordu.

— Bu nedir?

Phyllis, omuz silkti

Bilmiyorum, dedi.

Phyllis'in sesi kimi zaman uzaklardan, kimi zaman yakından duyuluyor, kimi zaman da beyninin içinde ötüyordu.

— Önceleri böyle değildi. Burada ilk buluşmaya başladığımız zaman, sadece bir boşluktu. Sonra zamanla dolmaya başladı... başka bir deyimle kalabalıklaşmaya başladı. Buraya her gelişimizde, görüntülerimiz artıyordu. Esrarengiz bir durum. Burayı yapan teknisyenler bunu dikkate almamışlar sanıyorum. Suyun dışardan emdiği hava, bu küre tarafından emiliyor ve ışık sızdırıp yansımaması için görünmeyecek şekilde yapılmış. Bu küre hakkında yürütülen teorilerden biri, bir aynanın güneşi yansıtması gibi, zihin gücü bir bakıma hapsediyor ve görünüm halinde veriyor. Burayı yapan teknisyenler bunu biliyor olmalıydılar, ama denemek fırsatını bulamamışlar.

Don'a baktı, sonra gülümseyerek devam etti.

— Muhakkak ki garip bir yer. Burada birkaç saat kaldıktan sonra karnımızın çok acıktığını hissederdik. Fakat teknisyenler bunun zararsız olduğunu yeminle söylediler. Öyle sanıyorum ki, Don, bir süre için burada güvenlik içinde olacaksın. Küreyi yansıtan madenî kola yaklaşma ve ona dokunma.

Parmağıyla gösterdiği şeyi Don, hemen gördü. Görüntülerin ayakları altında, bir metre kadar uzunluğunda, eriyip altın renginde görünen bir çubuk vardı.

Phyllis:

— Ondan uzak dur, dedi. Yarın yiyecek tabletleri getiririm. Fish'in habercisinden yakın zamanda bilgi alacağımı sanıyorum. Meraklanma. Mümkün olduğu kadar, seni buradan çabuk çıkartmaya çalışacağız.

Phyllis, döndü. Don, onun gitmek üzere olduğunu anladı ve içinin burulduğunu hissetti. Çevrelerindeki görüntülerin hareketlerine aldırmadan Phyllis'in elini tuttu.

Phyllis, elini çekmeye çalışmadı. Yumuşak bir sesle:

— Phyllis... Bütün bu tehlikelere giremezsin. Benim canımı kurtarmak için kendini tehlikeye atıyorsun. Yaptığına haksızlık denir.

— Yaptıklarım yalnız senin için değil, Don, dedi. Öyle de olmasa nasıl olsa aynı şeyi yapardım, ama bebeğin SSP'lerin eline geçmesini istemiyorum. Keşke bebeği ne sebeple istediklerini bilseydim! Don, gitmeden önce bebeği bir kez daha görebilir miyim?

Don, memnundu, fakat bebeğini kimseye göstermek istemiyordu. Bu harika küçük şeyi kendisinden başka kimsenin görmesine dayanamıyordu. Ne zaman göstermek istese içini büyük bir isteksizlik kaplıyordu. Dikkatle bebeği çıkardı, avucunun içine aldı ve Phyllis'e doğru uzattı .

Phyllis:

— Hâlâ ağlıyor, diye mırıldandı.

Sanki nerede bulunduğunu bir an için unutmuş gibi görünüyordu.

— Ah, çok güzel. Kim olsa onun için mücadele ederdi, ama görünüşte, biz kendimiz için mücadele ediyoruz. Kendi canımızın derdine düştük.

Phyllis, nihayet başını kaldırıp Don'a baktı.

Ancak duyulabilir bir sesle:

— Gitmeliyim, dedi.

Hâlâ, bebeğin etkisinde olduğu belliydi. Şaşkınlıkla çevresine bakındı.

— Don! Şu öteki Donlara bak! Gerçekte bebek yok mu? Hayali görünmüyor. Elindeki nedir, Don?

Don, Phyllis'in bakışlarını izledi. Çevreleri Don ve Phyllis'lerle sarılmıştı. Her Don, elini Phyllis'e doğru uzatmıştı. Her elin içinde parlak ışıktan bir ayna vardı.

Phyllis, şaşkınlıkla:

— Anlayamıyorum, dedi. Bebek gerçek değil mi? Nasıl bir madenden yapılmış ki, görüntüsü parlak bir ayna gibi görünüyor?

Don da Phyllis kadar şaşkındı.

Nihayet sesini bulabildi.

— Tabiîki gerçek, dedi. Muhtemelen onun bir enerji olduğunu düşündüğümüz sürece böyle bir görünüm veriyor olmalı. Bilemeyiz ki...

— Evet.

Phyllis, Don'un elini sıktı.

Yarın yiyecekle beraber dönerim, Don. İyi akşamlar. İyi şanslar.

Phyllis, döndüğü zaman tam öğle üstüydü. Don, uzanıp yattığı halde, yukardan vuran ışığın etkisiyle görünümleri kımıldanıyor, eğriliyor, bükülüyordu. Bir an için yalnızdı, bir an sonra çevresi Phyllis'in görünümleriyle doldu. Ağır hareketlerle yerinden doğrulup ayağa kalktı.

Phyllis, sinirli bir tavırla:

— Merhaba, dedi. Açlıktan ölüyor olmalısın. Daha önce gelemediğim için özür dilerim. Sana yiyecek tabletlerinden getirdim.

Tablet kutusunu Don'un avucuna bıraktı.

Don:

— Aç değilim, dedi. Uyudum her halde. Fakat geldiğine sevindim doğrusu.

Phyllis, çevresine bakınarak:

— Görüntüler azalmış mı? dedi. Belki de onları yedin ve bu nedenle aç değilsin.

Titrek bir kahkaha attı.

Phyllis'in sırtında, teninin rengine uygun koyu renkli bir süveter vardı ve yine siyah pantolon giymişti.

Don:

— Canını sıkan bir şey mi oldu, güzelim? diye sordu.

— Evet... Hayır... Yani demek istiyorum ki...

Phyllis, Don’un söylediği «güzelim» sözcüğünü anlamamış görünüyordu.

Karar vermiş bir tavırla:

— Sana anlatmalıyım, dedi. Fish habercisi gelmeyecek.

Don, haberci tarafından kurtarılacağına ne kadar inanmış olduğunu ancak o zaman kavrayabildi. Nedense bu fikri çok benimsemişti ve hayal kırıklığına uğruyordu.

— Ner’den biliyorsun?

— Bugün mağaraya gittim ve bekledim. Görünmedi, ama yarın gelebileceğini düşündüm. Oteldeki odama döndüğüm zaman beni bekleyen bir paket buldum. Paketi açtığımda, içinden, hatıra olarak gönderilen prizma şeklindeki küçük tabutlardan biri çıktı. Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi? Tanıdığım birinin değildi, ama durumu hemen kavradım. Fish’te bir karışıklık olduğu zaman anlaştığımız haberleşme şekliydi. Bu da demektir ki, haberci gelmeyecektir. Tabutun tüm kenarları siyahtı. Bu da tehlikenin büyüklüğünü gösterir. Belki de haberci ölmüştür.

Don:

— Belki de daha sonra... dedi.

Phyllis, titreyerek:

— Sanmıyorum, dedi. Holy Fish’e bağlı olan bir dostu hatırladım. Örgüt üyesi olmadığı halde bize karşı sevgi besleyen bir dost. Önemli bir kişi olduğu için bize yardımcı olabileceğini düşünmüştüm. Onunla bağıntı kurmaya çalıştım. Operatöre, adamın ismini ve kimlik numarasını verdim.

Derin bir nefes aldı.

— Operatörden uzun zaman cevap alamadım. Haber aldığımda böyle bir kişinin bulunmadığını öğrendim. Böyle bir kimsenin var olmadığını söyleyince şaşırdım.

— Fakat... bu nasıl olabilir?

— Bilmiyorum. Kimi zaman insanların bütün kayıtlarını silebilip onları var olmamış gibi gösterdiklerini biliyorum. Belki, adamcağızın başına gelen de böyle bir olaydır.

Phyllis, üzüntüyle konuşmasına devam etti.

— Ne yapacağımı bilmiyordum. Öğle üzeri Payne, bara gelerek biraz içti. Lokantaya iki kişinin geldiğini ve senin için soruşturma yaptıklarını söyledi. Payne sıkıntılı görünüyordu. Başının belâda olmasından çekinirmiş gibi görünüyordu. Adamların SSP mensubu olduklarından emindi. Holy Fish'le nasıl bağıntı kurabileceğimi bilmiyordum. Eğer seni ciddi olarak aramaya karar verdilerse, bu küreyi bulacaklarını biliyordum. Don, umarım ki doğru bir iş yaptım. Bardan kurtulur kurtulmaz, Kunitz'i görmeye gittim.

Kunitz. Her şeye rağmen demek yine Kunitz. Phyllis, başka ne yapabilirdi ki?

Don, sordu:

— Ne söyledi?

— Kunitz mi? Son derece canı sıkılmış gibi göründü. Yani demek istiyorum ki, seni kurtarmak isterken onun başını derde soktuğumu düşündüm. Nihayet, kürede hava kararıncaya kadar beklemeni, sonra karanlık basınca Struve adlı verilen adaya kadar yüzmeni söyledi. Oldukça uzak sayılır, fakat oraya kadar yüzebileceğini sanıyorum. Öyle sanıyorum ki... oh, umarım ki... Kunitz'e güvenebiliriz.

Phyllis'in bakışlarında endişeli bir anlatım vardı.

— Adada birinin seni bekleyeceğini söyledi.

— Ondan sonra?

— Küçük bir uzay gemisi olan bir dostuyla bağıntı kuracak. Daha sonra, büyük bir gemisi olan başka bir kaptanla bağıntı kuracaklardı.

Kısa süren bir sessizlik oldu.

Phyllis, alt dudağını ısırıp, titrek bir sesle:

— Nihayet, sana yardımcı olabildim, değil mi? dedi. Bu kürede bir gün kaybetmene sebep oldum, sonunda Kunitz'e gitmek zorunda kaldım. Don, bütün plânlarım suya düştü. Holy Fish! Üyeleri olmayan, konuşkan bir dükkân, bir örgüt. Evet, büyük yardımım dokundu.

Aceleyle:

— Kendin için böyle söylemeye hakkın yok, dedi. Kız kardeşin hakkında konuşabilmek için seninle daha uzun zaman kalmam gerekiyordu. Onun hakkında anlattıklarından memnunum. Ayrıca, kürede geçirdiğim zamanı boşa harcamış sayılmam. Burada öğrendiğim bir şey var.

Phyllis, gülümsemeye çalıştı.

— Nasıl? Ne?

— Nasıl mı? Kürenin zihin gücü topladığından emin olduğumu sanıyorum. Burada bir dölyatağı var... Benim için anlatması çok güç. Bir çeşit yuva, havuz... Nasıl anlatmam gerektiğini bilmiyorum. Birçok zihinlerden çıkan güç sanki burada toplanmış gibi. Burada, kişiler olarak bilinmeyen birçok fikir yatıyor. Kürede bulunmakla, ben de bu havuzun ortasındaydım.

Kelime ararmış gibi sustu, sonra:

— Her nasılsa, bundan eminim, Phyllis, dedi. Büyük bir olayın eşiğindeyiz. İnsanlar... daha doğru bir deyimle insanlık, büyük bir değişikliğin eşiğinde. SSP bu değişikliğin olmasını istemiyor ve önlemeye çalışıyor.

Phyllis'in gözleri irileşti ve zaten koyu olan gözlerinin rengi bir ton daha koyulaştı. Başını ağır ağır sallayarak söylenenleri evetledi.

— Oh, evet. Demek ki böyle, ha? Haklısın. Ve bebek...?

— Bilmiyorum.

İkisi de konuşacak bir şey kalmamış gibi sustular. Don ve Phyllis'in görünümleri kımıltılarına, sallanmalarına, eğilip bükülmelerine devam etti.

Nihayet, Phyllis, derin bir iç geçirdi.

— Tekrar bara dönmeliyim, Don. İyi şanslar. Gitmeden önce kolu nasıl çalıştırıp küreden çıkabileceğini sana göstereceğim.

Don, kelimeleriyle Phyllis'i büyülermiş gibi:

— Ne olursun gitme, diye yalvardı. Gideceğim zamana kadar burada kal, ne olursun! Gitmeni arzu etmiyorum.

— Kunitz benimle konuşmak istediğini söyledi... fakat önemli değil, evet, Don, peki, kalacağım.

Don, Phyllis'i kollarının arasına aldı. Kimse, diğer Don ve Phyllis'lerin nasıl birbirlerine sarıldıklarını görmüyordu.

Su yüzeyindeki aydınlık koyulaştığı zaman, kumun içine gömülmüş gibi duran demir çubuk altın sarısı renginde parlamaya başladı. Don'un başı Phyllis'in kucağındaydı ve genç kadın neşeyle gülüyordu. Yakında dışarı çıkıp adaya yüzeceklerdi. Don'a yardım etmek üzere bekleyen adamı ikisi beraber göreceklerdi. Başka çareleri de yoktu. Don, adlandıramadığı bir mutluluk hissediyordu.

Birdenbire Phyllis, keskin bir çığlık attı.

Don, kalbi yerinden uğrayacakmış gibi heyecanla ayağa fırladı. Kuma yarı gömülü duran madeni kol sarımsı bir ışıkla parıldadı. Çevrelerini saran oynak görüntüler, sönen mum alevi gibi birden gözden kayboldu. Don, bir saniye kadar içinde bulundukları küreyi tüm olarak gördü. Bir saniye sonra, küre kuvvetli bir ışıkla ikiye ayrıldı ve içeri suyla beraber siyah gömlekli SSP'lerle doldu.

Bu anı bekliyor muydu? Karanlık suyun küreye saldırısı, mutsuzluk, silâhlı bu adamların saldırısı, hep beklenen şeyler miydi? Phyllis'i arkasına aldı; SSP'lerin elinde uyuşturucu silâhlar, dart tabancaları ve alev tabancaları vardı. İçlerinden birini öldürebileceğini düşündü, tabii yeteri kadar yanaşabildiği taktirde. Silâhı yoktu. Kendisini koruyacağı hiç bir şeyi

yoktu. Birdenbire, kuvvetli bir su akıntısı sevgilisini kendisinden kopardı ve götürdü.

Phyllis’in arkasından çılgınca yüzdü. SSP’lerden biri, elindeki alev tabancasını doğrultmuş Phyllis’e nişan alıyordu. Alev tabancasının gürültüsü, suyun kuvvetli akışından doğan sesi bastırdı. Sanki bir ses, «Ölüm, ölüm, ölüm,» diye haykırıyordu.

Phyllis’in vücudu durakladı, büküldü. Bir saniye kadar suyun içinde dururmuş, gibi oldu. Sonra, genç kadının çevresindeki su, kızılımsı bir renk aldı.

Don, ondan sonrasını çok az hatırlıyordu. Acı, çaresizlik ve nefretten çılgına dönmüştü. Elinde alev tabancası olan adama saldırmış olmalıydı; Phyllis’in katilinin elleri arasında ağır ağır suyun dibine çöktüğünü hatırlıyordu. Onu öldürmüş olduğunu umuyordu, ama bunu hiç bir zaman kesinlikle öğrenemedi. Sonra, birisi arkasından uyuşturucu tabancayla ateş etti. Tabancanın gücü en alçak duruma getirilmiş olmalıydı. Don’un tüm uğraşması ancak birkaç saniye sürmüştü.

SSP’ler Don’un kollarını bir çeşit madeni kayışlarla bağladılar ve onu hiç sıkıntı çekmeden suyun yüzeyindeki araçlarına çıkardılar. Don, uyuşmuş bir durumdaydı, fakat kendisiydeydi. Hâlâ işitebiliyordu.

SSP’lerden biri sordu:

— Bu adamı nereye götüreceğiz?

Diğeri cevap verdi.

— Bilmen gerekirdi. Muhakkak ki Phlegethon’a götüreceğiz.

12.

Gemideki yolculuk önce pek fena değildi. Don, tabancanın verdiği uyuşukluk dağılınca, sinirlerinin hatırı sayılır derecede gergin olduğunu hissetti. Sinir gerginliği duyduğu acı kadar kötü olmakla beraber, bunu memnunlukla karşılıyordu, çünkü bu acı, Phyllis'i ve ölümü üzerine duyduğu üzüntüyü, başarısızlığını, daha da kötüsü, onun ölümünden kendisinin sorumlu olduğunu düşünmemek için kaçamak bir yoldu. Sonra, duyduğu acı yavaş yavaş azalırken, kendisini haince terkederken, zihni kendisini kurtarmak için, çevresinde olup bitenleri dikkatle kavramaya başladı. Kavramı son derece keskindi. Çevresindeki her şeyi zihnine adeta kazıyordu.

Bir geminin ambarında, gemi bordasının iç kısmına zincirle bağlanmışlardı. Don, karanlık olmasına rağmen esirleri süratle saydı... Phlegethon'a giden yirmi yedi kişi vardı. Esirlerden ikisi kadındı, fakat onlar da erkeklerin gördüğü muameleden farklı bir muamele görmüyorlardı.

Ambar her ne kadar karanlıksa da -günde iki kere kendilerine yemek getiren nöbetçinin ışıkları yakması dışında- hiç bir zaman sessiz değildi. Esirlerden biri, monoton sesle bir şarkı tutturmuştu; iki ya da üç kişi hiç kesiksiz bir sohbete dalmışlardı; öteki esirlerden kimileri isterik kahkahalarla ortalığı çınlatıyorlardı. Her şeye rağmen, esirlerin çoğunluğu umutsuz bir sessizlik içinde sakin sakin başlarına gelecekleri bekliyordu. Ya ayakta, ya da zincirlerine asılı olarak uyukluyorlardı. Haig, koyu karanlık içinde bir ya da iki saat geçirdikten sonra, esirlerin kalp atışlarından onları seçebildiğini düşündü.

Nöbetçinin ambar kapısını açıp onlara yiyecek vermek için geldiği zamanlar, Haing için sonsuz bir zihni gerilim oluyordu. Bir keresinde kendi zincirli ellerini nöbetçinin verdiği yiyeceğe doğru uzandığını görünce sonsuz bir öfkeye kapıldı.

Yiyeceklerini bitirdikten sonra tekrar derin bir düşünceye dalıyordu. Phyllis öldükten sonra nasıl oluyor da hâlâ yaşamak cesaretini gösterebiliyordu. Ama böyle düşünmesine rağmen yine nefes alıyor, kalbi çarpıyor ve yaşamak için çaba gösteriyordu. Hatta nöbetçinin verdiği yiyecekleri iştahla mideye indiriyordu.

Nöbetçinin dördüncü kez yemek getirişinden sonra karanlıklardan doğru biri haykırdı.

— Haig! Orada duran sen misin? Haig!

Don, sevindiğini hissetti. Karanlıkla saniyeleri, dakikaları, sonra da saatleri saymaya çalışarak vakit öldürmekten bıkmıştı. Kimi zaman sayıları şaşırıyor ve sıkıntıyla terliyordu. Bu... ne olursa olsun... dakikaları saymaktan iyiydi.

Haykırarak cevap verdi.

— Evet!

Başını çevirip sesin geldiği yöne bakmak istiyordu, ama boynundaki zincir bu hareketini engelliyordu.

Tekrar seslendi.

— Kimsin?

— Henry. Baade’deki bardan.

Don’un hayretinden ve şaşkınlığından ağzı bir karış açıldı. Mamafih, şaşkınlığı hiç değilse düşüncelerinden kurtulmasına sebep oluyordu ve memnundu.

Haykırdı.

— Neden buradasın? Senin burada ne işin var?

Tam o sırada kahkahalarla gülmekte olan kadının kahkahaları kıkırdamaya dönüştü. Ambardaki sesler yükseldi, ber kafadan bir ses çıkıyordu. Öteki esirler de, şarkı söylemeye, gülmeye başlamışlardı. Bu arada ambarı yoğun zincir şakırtısı doldurmuştu.

Don, Henry’nin son kelimelerini yakalayabildi.

...bunun için senin hatan.

— Nasıl?

Gürültüler biraz olsun kesilmek eğilimindeydi. Kahkahayla gülen kadın şimdi ağlıyordu.

Henry’nin gür ve acı sesi duyuldu.

— Çünkü bebeği bulan sensin. Bunun böylesine önemli olduğunu nasıl bilirdim? Bebeği satmaya çalıştığı turist bara dönüp durumu anlatır anlatmaz SSP’ye haber verdim. Yapılan haksızlık. Göz-ışınının tam olarak kodak noktasına oturmadığım ner’den bilirdim.

Demek ki, Henry, SSP’lerin Fyon’daki ajanıydı. Yetersiz bir ajandı ve yetersizliği nedeniyle yakalanmış, Phlegethon’a gönderiliyordu.

Henry, Haig’e küfür etmeye başladı. Yüksek sesle, yorulmadan. Haig’in başına gelecekleri ve onun hakkında neler düşündüğünü, umduğunu peşi peşine sıralıyordu.

Bir duraklama oldu.

Sonra, Henry, biraz değişik bir sesle:

— Bebek hâlâ sende mi? diye sordu.

Don, cevap vermekte bir sakınca olmadığını düşündü.

— Evet.

Henry, tükürürmüş gibi haykırdı.

— Onu sende bırakmayacaklar!

Bir kahkaha attı. Ondan sonra da Haig’le bir daha konuşmadı.

Fakat, Henry’nin sözleri Don’un içinde büyük bir arzu uyandırmıştı. Bebeğin özlemini çektiğini hissetti. Onu, bebeğini görmek istiyordu. Bebek hâlâ arka cebinde duruyordu. Bebeğin ağlamasını görmek için sabırsızlandığını hayretle fark etti.

Phyllis için kendisi ağlayamıyordu. Olaylar çok büyük ve karışıktı. Phyllis'in değeri kendisi için çok büyüktü. Bu bakımdan sadece ağlamakla yetinemezdi, daha başka şeyler yaparak Phyllis'e olan borcunu ödemeliydi. Fakat bebeğin ağladığını, yaşların altın yanaklardan süzüldüğünü görürse, Phyllis için ağlayan birinin olduğunu düşünerek sevinecekti. Birinin, evvelce ışıklı bir hayat olduğunu bilmesi içindeki acıyı biraz olsun hafifletecekti.

Zincirlerine asılarak arka cebine yetişmeye çalıştı, ama bunun imkânsız olduğunu gördü. Cebine ulaşması mümkün değildi. Zincirleri, ancak ellerini ağzına götürüp yemek yiyebileceği uzunluktaydı. Vulcan'ın bebeği, sanki Fyon'da kalmış gibi kendisinden uzaktı. Fakat bebeği tekrar düşünmesi onun ılıklığını yine hissetmesine sebep oldu. Bebeği düşünmekle içinin bir bakıma rahatladığını da hissediyordu. Nedense bebeğin varlığı kendisine büyük bir destek oluyordu.

Geminin hız kesmesinden önce nöbetçi sekiz defa pis kokan ambara gelerek yiyecek verdi. Geminin hız kesmesinin esirler üzerindeki etkisi kötüydü. Çünkü, zincirlerinin imkân verdiği oranda kendilerini hız kesimine karşı koruyabilirlerdi. Gemi nihayet Phlegethon'a indiğinde, bütün esirler hastalanmış ve üstleri başları kusmuk içinde kalmıştı.

Ambarın kapıları ardına kadar açıldı. Esirlerin zincirleri çözüldü ve teker teker sağlı sollu duşlarla donatılmış kısa bir koridordan geçirildiler. Üst rampaya çıktıkları zaman elinde silah olan bir nöbetçi teypten esirlerin isimlerini okuyarak kontrol etti.

Teypten esirlerin numaraları ve isimleri okunduktan sonra ikinci bir nöbetçi tarafından tekrar kontrol ediliyorlardı. Kontrolü biten esir «Dışarı» kelimesiyle gemiden götürülüyordu. Don, «Dışarı» kelmesinin radyoaktif havaya çıkarılmak demek olduğunu düşündü.

Dışarı... Dışarı... Dışarı... Dışarı...

Don, üzerinden sular süzülerek ve yabancı olduğu ışık karşısında gözlerini kırpıştırarak ambardan çıktı. Nöbetçi elindeki teyp listeyi kontrol etti.

— Haig, Don. P 4390 Dünya. Dışarı... Bir dakika. Hayır, bu adam yukarı götürülecek. Yukarı. Mulciber onu görmek istiyor.

Elinde kayışla bekleyen nöbetçi:

— Adamın görünüşünden hiç de belli değil, dedi.

— Biliyorum, fakat listede yazılan böyle. Onu önce bir hücreye kapasan da üstünü başını temizlese. Halâ leş gibi kokuyor. Onu görmek için Mulciber'in ne kadar bekleyeceğini ancak Tanrı bilir.

Don, dar ve dönemeçli bir koridordan geçirildi. Zayıflıktan ötürü ayakları sürtüyor ve üzerinden hala sular damlıyordu. Dışardaki nöbetçinin monoton bir sesle «Dışarı... Dışarı.» diye seslenişini duyuyordu.

Gemiden indiler, rampayı aştılar, ve üzeri kapalı bir pasaja girdiler. Don, göz ucuyla bulutlu, dumanlı gökyüzünü gördü. Sonra, duvarları kaba beton olan başka bir koridora girdiler.

Üzerinde sık demirler bulunan bir kapının önünde durdular. Nöbetçi, bir anahtarla kapının kilidini açtı ve vana tekerleği gibi bir kadranı döndürerek kapıyı itti. Ağır kapı gürültüsüzce içeri doğru açıldı. Nöbetçi, Don'u arkasından şiddetle iterek hücreye attı. Don, tökezleyerek hücrenin karşı duvarına kadar gitti.

Nöbetçi, demir parmaklıkların arasından:

— Her yerini iyice yıka, ahbap, dedi. İyice temizlenmelisin. Eğer temizlenmezsen, sana biraz çeki-düzen vermek zorunda kalabiliriz.

Yalnız kalan Don, etrafına bakındı. Hücre küçüktü. Bir duvarın kenarında uçlarından duvara asılmış tahta bir ranza vardı. Ranzanın buluduğu duvarın tam karşısında yer lavabosu vardı. Nöbetçi muhtemelen orada yıkanması gerektiğini ima etmişti.

Don, hemen soyundu. Bütün vücudunu oğuşturarak, yıkadı; sonra pis kokan elbisesini sıkı sıkı çitileyerek yıkadı. Tamamen temizlendiği kanısına varınca, bebeği çıkartıp baktı.

Bebek hâlâ ağlıyordu. Minik, tuzlu göz yaşları küçük yüzün pürüzsüz yanaklarından süzülüyordu. Bebek, Phyllis için mi ağlıyordu? Hayır, böyle şey olamazdı: Fakat bir an için bile olsa, bu güzel yüzde daha başka bir yumuşaklık gördüğüne yemin edebilirdi.

Bebeğin üzerinde bıraktığı geçici etki önemli sayılamazdı. Acıdan burulan kalbi biraz olsun ferahlamış gibiydi. Çıplak olarak, bebeği elinde tuttu, sonra bebeği elinden bırakmadan sırt üstü uzandı ve hemen derin bir uykuya daldı.

Uyandığı zaman değişik bir şey olduğunu hissetti. Sert ranzada sırt üstü yatarak etrafına baktı ve değişikliğin ne olduğunu kestirmeye çalıştı. Hücre değişmemişti; ama bir şeyin değişmiş olduğu muhakkaktı. Hissettiği fark, değişiklik yine kendisindeydi.

Yerinden kalktı ve yarı kurumuş elbisesini giydi. Sonra tekrar ranzanın üzerine oturdu. Hissettiği değişiklik, Phyllis'in ölümü üzerindeki duygularındaydı.

Phyllis ölmüştü. Bütün asilliğine, öfkesine, acısına ve inanmamasına rağmen gerçek buydu ve bu gerçeğin değişmesine imkân yoktu. Kendisine her ne olursa olsun, ister yaşasın ister ölsün, Phyllis'i kaybetmişti. Phyllis ölmüştü.

Phyllis ölmüştü ve onu SSP öldürmüştü.

— Eğer yanımda kalmasını istemeseydim... diye söylendi.

Acıyla inlediğinin farkına vardı. SSP, diğer insanlar gibi onu da gözünü kırpmadan öldürmüştü. Fakat Phyllis şimdi ölü olduğuna göre, onun ölümü zincirin ek bir baklası olmuştu.

Evet, uzun bir zincir vardı ve bu zincirin ne ucu ne de sonu belliydi. Geçmişe doğru gidiyor ve geleceğe doğru uzanıyordu. Zincirin baklalarından biri küçük bir uğraştı ve bu uğraş, hâlâ kendi önündeydi. Don Haig alt dudağını ısırdı. Don Haig, SSP'yle büyük bir uğraşa girmeliydi.

Hücresinde yaklaşık olarak yarım gün kadar bekledi. Kimse kendisine yiyecek vermek için gelmemişti, fakat hücresindeki musluktan istediği kadar bol su içebiliyordu. Nihayet iki nöbetçi göründü. Birinin elinde uzun menzilii bir silâh vardı. Hücresinin kapısını açtılar.

Gelenlerden biri subaydı.

— Ellerinin kelepçelenmesi gerekiyor, dedi.

Eğilip Don'un üzerini kokladı.

— Görüyorum ki kendisini iyice temizlemiş. Bu serebrotonik tipler genellikle temiz oluyorlar. Böyle de olsa, biz... Nereye gidiyor?

Nöbetçi:

— Üst kata gideceğini sanıyorum, dedi.

Elindeki listeye baktı.

— Evet, üst kata, Mulciber'e.

— Oh. Şu halde yapamayız. Çok yazık. Kelepçeleri tak, Bates.

Don'un bilekleri ağır bir zincirle kelepçelendi.

Subay:

— Benimle gel, dedi.

Koridora çıktılar. Yarım blok kadar yürüdüler, sonra anti-grav bir asansöre binip üst kata doğru hareket ettiler.

Elinde silâh bulunan nöbetçi onları dokuzuncu katta indirdi. Don, açık bırakılan küçük bir pencereden havanın iyice kararmış olduğunu gördü. Duman rengindeki gökyüzü şimdi kömür karasına dönmüştü. Ufukta hâlâ

kızıl bir çizgi görünüyordu. Don, Phlegethon’un sönmemiş volkanlarla kaplı olduğunu duymuştu. Bu sebeple, gökyüzü her zaman dumanlıydı.

Don ve yanındaki nöbetçiler iki kere daha asansöre bindiler ve çıktılar. Don, kulaklarındaki basıncın azalmasından oldukça yükselmiş olduklarını tahmin etti. Sonra, iki yanında nöbetçi bulunan bir kapının önünde durdular.

Silâhlı nöbetçi eliyle selam verdi.

— Esir Haig, Don, P 4390 Dün, sorgu için size teslim ediyorum. Lütfen şunu imzalayın.

Kapının ötesindeki subaya elindeki kâğıdı imzalaması için uzattı.

Subay:

— Haig, Don, P 4390, Dün, yönetim tarafından teslim alınmıştır, dedi.

Sonra söylediklerini kâğıdın üzerine yazarak parmağını bir ıstampaya bastı ve parmak izini kâğıdın üstüne çıkardı.

— Nereye gidecek?

— Üst kata. M.

— Oh. Gel, Haig.

Don Haig’in iki yanına birer nöbetçi geçti. Yine hep beraber koridorlarda yürümeye başladılar.

Don, nöbetçilerinin çok değişik karakterde olduklarına dikkat etti. Eski nöbetçilerin kabalıklarına karşın, bu nöbetçiler nazik, fakat son derece kuşkulu ve zeki görünüşlü kimselerdi. Bütün duygularını çok güzel gizliyebiliyorlardı, hatta sadizm duyguları bile kontrollüydü. Bu adamlar, yalnız, güvenlikleri bakımından ve bir sebebe dayanarak öldürebilirlerdi.

Koridorlar ve çıktıkları katlar bitmek tükenmek bilmiyordu. Don, yorgunluktan ötürü sık sık tökezleniyordu. Bileklerinin arasındaki zincir gerektiğinden fazla ağırmış gibiydi. Odadan odaya geçiyorlardı. Bir keresinde üzeri kemerli bir kapıdan geçtiler. Yönetim personeli, mavi-siyah

üniformalar giymişler karınca gibi makinelerin arasında gidip geliyorlardı. Odaların çoğunun makinelerle donatılmış olması dikkati çekiyordu.

Koridorlar gittikçe daha lüks oluyordu. Geçtikleri koridorların sert zemini yerine, bu koridorların zeminlerinde, ayak seslerini boğan kalın tüylü halılar vardı. Zaten ayağını sürterek yürüyen Don, bu tüylü halıların üzerinde yürümekte zorluk çekiyordu. Sert ışıklı ampullerin yerini, yumuşak ışık veren abajurlu ampuller almıştı. Ampullerin etrafa saçtığı pembemsi ışık, koridorlara büyülü bir hava veriyordu. Nihayet, Don ve nöbetçileri, siyah ebonit bir kapının önünde durdular. Bu odanın kapısının iki yanında da nöbetçiler vardı.

Don’un nöbetçisi, kapıdakilerini ciddî bir tavırla selâmladı.

— Haig, Don, P 4390 Dün, tarafınıza devredilmiştir. Şefi görecek.

— Ah,evet.

Cilâlı kapı kayarak açıldı.

— İçeri götürün.

Don, iki yanında yönetmen olduğu halde çok geniş bir odaya girdi. Odanın bir duvarı yerden tavana kadar camdı. Büyük bir çalışma masası ve iki sandalye cam duvarın tam karşısına düşüyordu.

Adamın biri masanın etrafını dolaşarak onlara doğru yürüdü.

Don’un nöbetçileri bu adamı saygıyla selâmladılar.

— Esir, efendim.

Bu sözü, nöbetçilerden biri çekinerek ancak duyulur bir sesle söylemişti.

Bu adam, SSP’nin korkulu başkanlarından Mulciber’di. Don, karşısındaki adama önce merakla, sonra inanmayan gözlerle baktı. Mulciber’ı daha önce görmüştü. Bu adamı hemen tanımıştı.

Mulciber, Fyon’a sirkle beraber gelen Bendel’den başkası değildi. Don’un, karşısında duran yanakları sarkmış, açık renkli gözlü adamı tanımaması için çok aptal olması gerekirdi.

Mulciber... Mulciber, dilinin üstünde tüyler bulunan adamdı.

13.

Nöbetçiler, odanın bir köşesine çekildiler.

Mulciber, boğuk sesle:

— Nasılsınız, Bay Haig? dedi.

Don, cevap veremeden şaşkınlıkla dili tutulmuş gibi bakmakla yetiniyordu.

— Beni tanıdığını görüyorum. Evet, ben Bendel, Fyon'daki sirkte gördüğün adam. Örgütümüzün işleri için kendimi her zaman böylesine açık olarak göstermem, fakat gerçek şu ki, rakibimin bana karşı çıkartmak istediği kişinin nasıl bir insan olduğunu gözlerimle görmek istemiştim. Belki kavrayamıyorsunuz, Bay Haig, fakat bebeği sahilde bulduğunuz günden itibaren bir maşadan başka bir şey değilsiniz.

Don, cevap vermedi. Mulciber, sandalyelerden birini işaret etti.

— Oturmaz mısınız. Bay Haig? Phlegethon'a geliş sebebini oturduğumuz yerde konuşabiliriz.

Don, açlıktan bayılmak üzereydi, ama böylesine kolaylıkla teslim olmaya gönlü razı olmuyordu.

— Hayır, teşekkür ederim, dedi.

— Şu halde, ayaklarınıza da kelepçe vurmak zorunda kalacağım.

Mulciber, masasının üzerindeki düğmeye dokununca, Don, ayak bileklerinde görünmez bir ağırlık hissetti.

Mulciber:

— Bunun yeterli olacağını sanıyorum, dedi.

SSP'lerin başkanı sandalyelerden birine oturdu.

Bir saniye kadar konuşmadan Don'u süzdü, sonra:

— Sizi buraya, bebeği sizden istemek üzere getirttim, dedi.

Fyon’daki Bendel, yine saf bir tavırla konuşmaya başlamıştı.

Don:

— Bebeği neden istiyorsunuz? diye sordu.

— Çünkü o bebek çok tehlikelidir. O bebek için yaptığım kanatlar bile olmasa, yinede tehlikeli sayılır.

— Tehlikeli mi?

Don, kesik bir kahkaha attı.

— Bebeği bulduğumdan beri, bebeğin tehlikeli olduğu söylenip duruyor. Nasıl? Neden?

Mulciber, öksürüp gırtlağını temizledikten sonra:

— Tehlikelidir, çünkü, bir çeşit belirli zihnî güç için ayarlanmıştır, dedi.

Ağır ağır devam etti.

— Fyon’da karşılaştığımız zaman size anlattığım hikâyeyi hatırlar mısınız? Gerçekte, size anlattıklarımın çoğu doğrudur. Doğrudur, örneğin, bebekte yıprandırıcı bir güç vardır. Bebekle bu kadar uzun zamandır beraber olduğunuz halde neden bir zarar görmediğinize şaşmıyor değilim. Aynı zamanda, güneş sistemimizin boşlukta iki yüz milyon yılı tamamladığı, tehlikeli radyasyonlar bölgesine ulaştığı da doğrudur. Fakat bu radyasyonlar tehlikelidir. Tehlike sadece, kişisel değil evrenseldir. Bütün insanlığın geleceği tehdit edilmektedir.

Bir saniye kadar sustu, elini yüzünde dolaştırdı. Sonra tekrar konuşmaya başladı.

— Görünüşe göre, radyo dalgalarını gönderen aynı güneşler tarafından dışarıya yayılmaktadır. Meyotik aşamada insan mikrop hücreleri üzerine derin etkisi olan radyasyonlar. Yirmi yıl önce, Program X’e başladığımız zaman, bir iz üzerinde olduğumuzu düşünmüştük. Şimdi bundan kesin olarak eminiz. Biliyorum, Program X, son derece eleştirilmişti.

Mulciber’in yüzü bir an için değişti, ve Don, adamın yüzüne azimli bir anlatım geldiğini gördü.

— Kimi zaman, canımızın istediği gibi ve zalimce davranmak zoruda kalıyoruz. Bütün amacımız, insanlığı görünmeyen bir felâketten korumak. Bu felâket de, kontrolsuz devrim değişikliğidir.

Don, belirsiz bir işaret yaptı.

Mulciber:

— Tahmin ettin mi? diye sordu.

Sonra gülümsedi.

— Fakat hiç sanmıyorum ki, Bay Haig, tehlikenin büyüklüğünü kavramış olasınız.

— Tehlike mi? Hayır, açıkça kavradığımı sanmıyorum. Değişikliğin neden tehlikeli olduğunu anlayamıyorum.

Mulciber, içini çekti, sonra yine gülümsedi.

— Hiç değilse insanlığın yarısı bilinçsizce yargılama yapıyor ve değişikliğin eşitliklerini araştırmaya çalışıyor... değişiklik nasıl olursa olsun... gelişimle aynı eşitliktedir. Ama böyle düşünenlerin yanılmış olduklarını rahatlıkla söyleyebilirim. Devrim değişikliği üzerine öğrenim yapan öğrencilerin çoğu, yapılmış olan devrimlerin nasıl kötü olduğunu, nasıl yıkıldığını, artık var olmayan ekolojik klişeye aykırı olduğunu anlatabilir. Eğer kimi yaradılıştan kusurlu olan insanları görebilseydiniz, ki bu insanların kanatları çıkar, alınlarından antenler yükselir, sırtlarında kamburları vardır, hatta gözlerinin yeri bile de...

Sözünü bitirmeden kesti. Sonra, gözlerini Haig’in gözlerine dikti.

— Size bir sorum var, Bay Haig. Sizin fikrinizce, acaba insanlık tam bir devrim değişikliği yapacak durumda mıdır? Devrim yapmak için gelişmiş midir?

Don, verecek bir cevap bulamadı.

— Hayır, sanmıyorum, dedi. Elimizde olanların hepsini kullanamıyoruz.

Mulciber, aldığı cevaptan memnun göründü.

— Zekisiniz, dedi, imkânlarımızı nasıl kavrayabiliriz? Yeteri kadar var olmamışlardır. Zamanımız olmamıştır.

Gülümseyerek Don Haig'e baktı.

— Şimdi bebeğe gelelim. Yaratılmamış bile olsaydı, kimi değişim hiç kuşkusuz ki yer alacaktı. Kontrol edilemeyecek kadar değişim yok. Fakat kanatları olmasa da bebek, elinde olduğu sürece...

Don, Mulciber'in konuşmasını yarıda kesti.

— Ona yaptığım kanatlar sözüyle ne kastetmiştiniz?

Mulciber, tutumunu değiştirmeden:

— Ne söyledimse onu, dedi. Kanatları olmak üzere yapılmıştır. Takılması gereken kanatlarını yapmış, hazırlamıştım.

Başını salladı.

— Bebek var olduğu sürecc, büyük miktarda radyasyon yayımı olacaktır. Bebeğin zihnî gücü, fiziksel enerjisine ek olarak, radikal bir değişikliğin yer almasına neden olacaktır. Değişikliğin hızı bir felâket olacaktır. Sonu gelmez amacını hiç bir insanoğlu önceden göremeyecektir. İnsanlık büyük bir karanlığa doğru sürüklenecektir.

Nefesi tükenmiş gibi sustu. Çenesini sıvazladı, sonra:

— SSP'lerin yaptığı her şeyin düzgün olduğunu savunacak değilim, dedi. Fakat bizler kendimizi onların aleyhine hazırlamaktayız. Kusurlu ve tam olmasa da insanlık geçmişte çok büyük işler başarmıştır. Eğer yeteri kadar zaman olsaydı, insanlığın geleceğine umutla bakabilirdik. Bütün istediğimiz insanlığın başarıya ulaşması. İnsanlığın körü körüne karanlık bir uçuruma yuvarlanmasını istemiyoruz.

Sustu. Derin derin içini çekti.

— Bay Haig, bebeği bana verecek misiniz?

Don, konuşmadı. Zihninin bütün değişik düşünceleri sanki birden kaybolmuştu. Eğer Mulciber, gerçeği söylüyorsa... Eğer SSP, bütün kötülüklerine rağmen, iyiliksever bir örgütse... sonra... Sonra... Mulciber'in nasıl konuşmasını bekleyebilirdi? Güçlü bir örgütün başkanı, örgüt üyelerinin kötü, zulmü seven kimseler, katiller olduğunu mu söyleyecekti?

Doğru da olabilirdi. Başına gelenlerin bir açıklaması olmalıydı... Olamaz mıydı?... Tabii, Mulciber'in koşullarına göre. Her şeyden önce, Mulciber'in söylediği gibi, insanların yapmak istedikleri devrim tehlikeli ve yıkıcı olabilirdi... Söyledikleri akla yatkındı, SSP, Mulciber'in düşüncesine göre, kimi zaman kötü ve zalimdi, fakat yaptıkları yargılanabilirdi. Omlet yapılırken, yumurtanın kırılması gerekmez miydi?

Don, gerçekleri hatırlamaya, tartmaya, çözümlemeye, karşılaştırma yapmaya çalıştı. Kunitz'in anlattıkları, Francine, Phyllis... Bütün bunlar kendisinin başından geçen tecrübelerle sabitti. Faydasız oluyordu. Kafasındaki bütün düşünceleri arap saçına dönmüştü. Hatta, gerektiği gibi düşünemediğini bile fark ediyordu. Düşünmeye çalışması, elini suya daldırıp balık avlaması kadar güçtü. Bütün dünyası tepetaklak olmuştu. Yoksa başının üzerinde mi duruyordu?

Sonunda, düşünmekten vazgeçti ve sessizce bekledi. Phyllis'in düşüncesi zihninde çok canlıydı. Onu son gördüğü şekilde hatırlıyordu. Kendi kanı içinde suyun dibine doğru çöküşünü tekrar görür gibi oldu. Phyllis ne demişti? «Bebeği ellerine geçirmemeliler.»

Birdenbire, önceden sezinlediği uğraşının bu olduğunu kavradı. işte bu an, zincirin kopmak üzere olduğu andı.

Don:

— Hayır, dedi. Bebeği veremem.

Mulciber, aldığı red cevabına kızmamış göründü.

— Can sıkıcı olmayın, Bay Haig, dedi. Bu sorum, hemen karar veremeyeceğiniz kadar önemlidir. Hem de sizin için.

Duvar boyunca yükselen pencerenin önüne gitti ve gökyüzüne baktı. Ellerini arkasında kavuşturmuştu.

Yüzünü dönmeden:

— Size söylemeliyim, Bay Haig, dedi. Kabul etmeseniz bile bebeği sizden kolaylıkla alabiliriz. Pek emin değilim, ama deneyebiliriz. Her ne olursa olsun, bebeği kendi arzunuzla vermenizi istiyorum. Evet, ne diyorsunuz?

Pencereden döndü. Kelimelerini dikkatle seçmeye çalışarak:

— Tartışacak bir konumuz kaldı, Bay Haig, dedi. Söylemek istediklerimiz, uzun süredir yabancı olduğumuz tek kelimeyle özetlenebilir. Savaş.

Don, şaşkınlıkla tekrarladı.

— Savaş mı?

Don, bu kelimenin kendisinde hiç bir etki yaratmamasını hayretle karşıladı.

— Anlayamadım.

Mulciber, sakin bir tavırla:

— Bu kelime artık sözlüklerimizden bile çıkarılmıştır, dedi.

Yine gülümseyerek Don’a baktı.

— Üç yüz yıldan beri savaş yoktu. Böyle olmakla beraber en can sıkıcı kelimelerden biridir. Siz okumuşlar arasında açıkça konuşmak moda halini almıştır. Her şeyi açıkça konuşmak istersiniz. Evet, tam üç yüz yıldan beri savaşmıyorduk.

Söylediklerinin tepkisini bekledi Don’un konuşmadan dinlediğini görünce devam etti.

— Bu üç yüz yıllık sulh devresinde, bir zamanlar gruplaşmış insanlar tek kütle haline getirildi. Kendi bünyemizde, tüm gezegenleri bir örgüt altında topladık. Proxima'ya bir keşif kolu yolladık. Yakında uzayın derinliklerine kadar inebileceğimizi sanıyorum.

Yorulmuş gibi sustu. Don, Mulciber'in sesinin gittikçe kısıldığını fark etti.

— Böyle olmakla beraber bu iş yarıda kalabilir. Bütün insanların kardeş olduklarını bildiğimiz halde sulhü korumak bizim için çok zordu. Hatta, biyolojik kütlemizde bile, çok zor bir işti. Ya Homo Alatus, Homo Intelicens, ve Home Thoraceus savaca tutuşurlarsa, birbirlerini yerlerse ne olacak? İşte o zaman savaş olacak. Tüm uzayda savaştan başka bir şey olmayacak. Sonunda, büyük insanlık kütlesi kaybolacak. Yüzlerce girdap meydana gelecek, insanlık büyük gedikler verecek. Bataklıklarda kaybolacaklar, kumlara saplanacaklar, ya da çamura gömülecekler.

Heyecanla sustu, sonra:

— Bay Haig, dedi. Bir kere daha soruyorum. Bir kere daha istiyorum. Bebeği bana verin.

Bu kez, Don, hiç düşünmeden, hatta hiç tereddüt etmeden, bir sakınca duymadan hemen cevap verdi.

— İnsanlığın hizmetinde olduğunuzu söylüyorsunuz. Yalan söylüyorsunuz, içinizde insanlığa karşı duyduğunuz nefretten başka bir şey yok. İçiniz kıskançlık ve nefret dolu. Hayır. Bebeği size vermeyeceğim.

Mulciber, cevap veremeden başını önüne eğdi. Don, yüzünün sarardığını hissetti. Mulciber'in yüzü de kireç gibi olmuştu. İhtiyar adam ses çıkarmadan masasına doğru yürüdü. Masanın üzerindeki mikrofona eğilip birkaç kelime fısıldadı.

Kanuşmasını bitirdiği zaman:

— O kadar endişelenmeyin, Haig, dedi.

Don’a baktı ve alayla gülümsedi. Gözleri alev alev yanıyordu.

— Bebeği sizden almamız için sizi öldürmemize lüzum yok. Gerçekte, bebekle aranızdaki bağıntı öylesine güçlü ki, onu sizden zorla almamızın ne sonuçlar doğurabileceğini peşinen kestirebilmemiz mümkün değil. Hiç değilse, şu anda, sizi zorlayacak da değiliz. Bebeğin sizden zorla alınması, meydana gelmiş olan bağı koparmayacağı gibi çevrenizde meydana gelen enerji alanını da ortadan kaldırmayacaktır.

Kısa bir bekleyiş oldu. Masasına oturmuş olan Mulciber, teype bir şeyler doldurmakla meşguldü. Don, omuzlarını çökertmiş, bileklerini bağlayan zincire bakıyordu.

Karşı koyacağı muhakkaktı. Bir an için çılgınca bir düşünceye kapıldı: Don Haig kim? Kişiliği nedir? Neyle karşı koymaya kalkışacak?...

Vulcan’ın bebeğinin kendisinden alınmasına karşı koyacaktı. Karşı koyması başarıya ulaşırsa ne olacak? Başaramazsa ne olacak? Düşünmemeye kesin olarak karar verdi.

Bir zil sesi duyuldu. Mulciber, başını kaldırmadan bir düğmeye bastı. Büronun dış kapısı kayarak açıldı. İçeri iki adam girdi.

Üzerlerinde laborantların giydiği cinsten gömlek vardı. Peşlerinden bir apareyi sürükleyerek getiriyorlardı. Don kızak gibi yaylı kayaklar üzerinde sürüklenen bu şeyin ne olduğunu anlayamadı.

İki adam, peşlerinden sürükledikleri apareyle beraber Mulciber’in masasının önünde durdu. Yüzlerinden hiç bir şey anlamak mümkün değildi. Mamafih, Don Haig, bu yüzlerde, diğer SSP’lerin yüzlerinde görmediği bir ifade olduğuna sezer gibiydi.

Mulciber, başını kaldırmadan boğuk bir sesle:

— Ne yapmanız gerektiğini biliyorsunuz, dedi. Başaracağınızı umuyorum.

— Evet, efendim.

Adamın söylediği bu iki kelime sanki ağızlarından zorlukla çıkmıştı.

Konuşan adam tereddüt ediyordu.

— Ayakları bağlı mı, efendim?

Bu kelimeler de adamın ağzından zorlukla dökülmüş gibiydi. Acaba, SSP’de olmalarına rağmen bilginler, ya da teknisyenler arasında insancıl düşüncelere sahip kişiler var mıydı?

Mulciber:

— Evet, hafif bir bağ, dedi.

— Lütfen, ayaklarını serbest bırakın. Sayaçları okumamıza etkin olacaktır.

Mulciber, mavi-siyah elbiseli nöbetçilere yaklaşmalarını işaret etti. Bir düğmeye dokundu. Don, ayaklarının etrafındaki ağırlığın birden kaybolduğunu hissetti.

Teknisyenlerden biri eğildi ve Don’un sağ ayak bileğinin çevresine bir tel bağladı, öteki teknisyen de, sol kolundaki doğum damgasının üst kısmına aynı tele benzer bir tel bağlamakla meşguldü. Tel halkaların mandallarını sıktıktan sonra bağıntıları kontrol ettiler. Sonra makinelerinin başına döndüler.

Uzun boylu teknisyen:

— Yirmi altı, dedi.

Alçak sesle konuşuyordu.

— Tamam. Üç rakamına.

— Üç rakamı.

İki teknisyen mırıltı halinde aralarında konuşmaya devam ettiler. Don, üzüntüyle ne olacağını bekliyordu. Bütün varlığıyla cebindeki bebeği düşünüyor ve tüm düşüncelerini, bebeği almamaları düşüncesi üzerinde topluyordu. Fakat hiç bir şey hissetmiyordu.

Nihayet kısa boylu teknisyenin kaşları çatıldı.

— Alamıyoruz.

Cebinden bir not defteri çıkardı ve dikkatle tetkik etti.

Sonunda:

— Bir üst sekansı kullanalım dedi. Ne dersin?

— Tabiî. Ne olacağı hiç bir zaman belli olmaz.

Bir kere daha sayaçları okudular, mırıldandı ve karşılıklı konuştular. Mulciber, kâğıtlarla uğraşmayı bırakmış sessizce onları seyrediyordu. Don, birdenbire hemen hemen dayanılamayacak kadar güçlü bir burkulma hissetti.

Ne olduğunu bilmiyordu. Sanki vücudunun bir parçası, bilinmeyen bir güçle çekilip alınmış gibiydi. Ne oluyordu? Görünmeyen kolların arasında mıydı? Bilmediği bir güçle mi karşılaşmıştı? Şaşırtıcı bir ürperti tüm vücudunu kapladı.

Aynı zamanda, saldırı fiziki olmaktan da ileriydi. Don... Don Gaig.. anıları, duyguları, kişiliği şiddetli bir saldırıya uğruyordu. Yerine konamayacak kadar değerli bir şeyin kendisinden çekilip alındığını hissediyordu.

Don, inleyecek durumda bile değildi.

Teknisyenler birbirlerine baktılar ve başlarıyla olumlu bir işaret verdiler.

Uzun boylusu yumuşak bir sesle:

— Alıyoruz, dedi. Bu tertipte bir kez daha deneyelim. Don, nefes nefeseydi. Bütün vücudundan şakır şakır ter boşanıyordu. Yine içinden bir şeyin koptuğunu hissetti. Dayanılmayacak kadar zorlu bir kuvvetin pençeleri arasındaydı.

Bir an için karşı koymamayı düşündü. Teknisyenlerle işbirliği yapmayı, onlara yardımcı olmayı, içindeki acıyı arttırmayı istedi. Fakat

yapmayacaktı, yapamazdı. Hayır, onlara yardım etmeyecekti. Bebeği olmalarına razı olmamalıydı.

Uzun boylu teknisyen eğilmiş ölçü aletlerinin göstergelerini okuyordu.

— Altmış sekiz, dedi.

Parmağıyla bir işaret verdi.

— Gücü biraz daha arttıralım.

Don’un geçirdiği sarsıntı öncesinden daha şiddetli oldu. Don, acının bir dakika sürmesi halinde haykıracağını biliyordu. Böylesini aklına bile getiremezdi.

Kısa boylu teknisyen:

— Dağıtmaya başladı, dedi. Artı iki.

— Eksi iki. Tam.

Makineden gökkuşağı rengini andıran parlak bir ışık fışkırdı.

Kısa boylu teknisyen, dalgın bir tavırla Mulciber’a:

— Zararsız, dedi. Önemli sayılmaz. Şimdi!

Son ve şiddetli bir çekiş oldu. Don, ayaklarının yerden kesileceğini zannetti ve geriye doğru sarsıldı. Sanki, vücuduna görünmez bir duvar çarptı.

Mulciber, boğuk bir sesle nöbetçilerden birine seslendi.

— Tutun onu.

Uzun boylu bir teknisyen, makine tablosunun üzerindeki bir düğmeye bastı. Makinenin yumuşak homurtusu birden kesildi. Odada çıt çıkmıyordu.

Teknisyen, beyaz gömleğinin cebinden uzun konçlu, lastik eldiven çıkardı. Dikkatle eline geçirdi. Bir göstergeye baktı. Sonra büyük bir dikkatle Don’a yaklaştı.

Nöbetçiler Haig’i omuzlarından tutmuşlardı. Zor kullanmak gereksizdi, çünkü Don, hemen hemen baygın sayılabilirdi. Teknisyen elini Don’un

cebine soktu. Hiç bir şey olmadı.

Mulciber heyecanla yerinden doğrulmuş, ayağa kalkmıştı. Yüzü ifadesiz olmakla beraber gözlerinin alev alev yandığını görmek mümkündü. Teknisyen kalın halının üzerinde sessizce yürüdü ve masaya yaklaştı, sonra hafifçe eğilip Mulciber'i selâmladı ve bebeği masanın üzerine bıraktı.

Mulciber, ağlayan bebeği ses çıkarmadan aldı. Öteki teknisyen Don'un kolunda ve ayak bileğinde bağlı olan telleri açmakla meşguldü, iki teknisyen, makineyi de peşlerinden sürükleyerek odadan sessizce çıktılar.

Mulciber, bebeği avucunun içine aldı.

Nihayet:

— Bağıntı kesildi, Bay Haig, dedi.

Don, Mulciber'in kendisinden ne kadar nefret ettiğini hissetti.

Mulciber:

— ... Ve sonunda bebek benim oldu, dedi.

14.

Mulciber, bebekle konuşuyordu. Don, onun mırıltılarını sanki çok uzaklardan duyuyormuş gibiydi.

Don, gözlerinin önünde uçuşan beyaz lekeleri görmemek için gözlerini kapadı ve yarı baygınlığından ayılabilmek için başını salladı.

Mulciber, kendi kendine konuşuyordu.

— Güzel... güzel...

Sonra, söylediklerini tekrarlıyordu.

Don, büyük bir çaba harcayarak başını döndürüp baktı. Büyük odada kendisinden ve Mulciber'dan başka kimse yoktu. Mulciber'in nöbetçileri göndermiş olduğunu bilmiyordu. Aslında, baygınlığı süresinde söylenenleri duymamıştı. İkisi, koca odada yalnızdı.

Don'un bileklerini bağlayan zincir hafif bir gürültü çıkarmış olacaktı. Çünkü, Mulciber, başını kaldırıp ona baktı.

Gözlerindeki parlaklık bir kat daha arttı.

— Görüyorum ki kendinize gelebildiniz, Haig, dedi. Sizi burada bırakmalarını istedim, çünkü... Görmenizi istiyorum ki...

Cümlesini bitirmeden yarıda kesti. Donla konuştuğu halde onu unutmuş görünüyordu. Şimdi bakışlarını yine bebeğe çevirmişti. Yine yumuşak bir sesle, bebeğe söylüyor, onunla tatlı tatlı konuşuyordu.

— Küçük güzel. Küçük sevgili, küçük harika. Şimdi benimsin. Tüm güzelliğin avuçlarımın arasında. Sana sahip olmak hakkı benim, sanıyorum. Sana sahip olmayı hak etmedim mi? Ah, evet.

Mulciber, kısa ve sinirli bir kahkaha attı.

— Hatta tehlikeli bile olsan benim değil misin? Yapında bile tehlike yok mu?

Gözleri yine parıldadı.

— Beni daima sana bağlayacak duygularıma teşekkür etmeliyim. Küçük sevgilimde, yiyici ve tüketici bir güç var. Vücudumu, dilimi ve ellerimi sana borçluyum.

Don, sabırla dinliyordu. Zaten yapabileceği başka bir şey yoktu. Ayaklarında yine ağırlık vardı, ve bilekleri zincirliydi. Bir an için, içindeki nefretin eskisi gibi güçlü olmadığını zannetti. Bebek Mulciber'in değil kendisinindi. Bebekle aralarındaki bağın koparılmasına rağmen, bebeğe bağlılığının kesilmediğine inanıyordu. Bununla beraber Mulciber, bebeği avcunda tutuyor ve hiç bir şey olmuyordu. Don, başaramamıştı. Phyllis ölmüştü. Don, başladığı hiç bir şeyin sonunu getirememişti.

Mulciber kendi kendisine konuşuyordu.

— Küçük harika, küçük sevgili, küçük güzel. Bana nelere mal olduğunu bir bilsen! Belki de ağlamanın nedeni budur.

Mulciber'in ses tonu biraz daha kalınlaştı.

— Oh, evet. Sana sahip olabilmek için kan içinde yüzdüm. Bu dağın üzerinde oturup seni avuçlarımın arasına alabilmek için ne kadar insan öldürüldü, biliyor musun? Yeteri kadar kan, yeteri kadar kan... Ve sen şimdi, ağlayan küçük harika... Neden, senin de ölmen gerekiyor.

Don şaşkınlıkla düşündü:

«Bir bebek nasıl öldürülebilir? Vulcan'ın yarı canlı bu bebeği nasıl öldürülebilir? Fakat Mulciber, bebekle aralarındaki bağı koparmanın yolunu nasıl bulduysa, onu öldürmenin de bir yolunu bulacaktır.»

Mulciber, konuşmasına devam etti.

— Oh, evet. Gitmelisin. Kanatların...

Eli, ceketinin iç cebine gitti.

— ... Sakladığım kanatlarınla gideceksin. Böyle güzel kanatlara sahip olduğun için övünmelism. Ben de övünüyorum. Zararsız olduklarını

biliyorum. Fakat, sen ölmelisin.

Sesinin tonu kalınlaşmış ve zalim bir anlatım yüzüne hakim olmuştu.

Don, yine düşündü:

«Yapamaz. Yapamaz mı? SSP'nin başı olarak, birçok hayatı bilerek almamış mıydı? Phyllis'i bilerek öldürmemiş miydi?»

Ölenler çoktu, ama şu anda önemli sayılamazdı. Don'un tüm düşüncesi Phyllis'ti. Phyllis, adını düşünmesiyle içinin alev alev yandığını hissetti.

Bütün başarısızlığı, Phyllis'in ölümü, Mulciber'e karşı öfkesi... Bütün bunların hepsini tek kelimeyle anlatabilirdi, «Nefret». Evet, tüm hisleri «Nefret» kelimesi üzerine toplanmıştı. Aklında «nefret» kelimesinden başka bir şey yoktu. Hep, Nefret... Nefret... Nefret...

Nefreti tüm benliğini alev gibi sarıyor, içini kavuruyordu. Hayatında şimdiye kadar böylesine nefret etmemişti. Nefretinden sanki gözleri kör olmuştu.

Tam bu sırada, Mulciber'in elindeki ağlayan bebek parlak bir ışıkla aydınlandı. Işık, gözleri kamaştıracak kadar güçlüydü.

Mulciber, bir çığlık attı. Bebeği elinden bıraktı, bir elinin tersini gözlerine kapayarak geriye doğru çekildi.

Don, harekete geçmeden önce ne yapacağını biliyordu. Her mahkûmun yaptığı gibi ellerini başının üstüne kaldırdı ve uzun sayılabilecek olan zinciri Mulciber'in başına indirdi. Zinciri bütün gücüyle savurmuştu.

Mulciber, keskin bir çığlık atarak yıkıldı. Zincir, hemen hemen kafasını ikiye biçmişti. İnlemek fırsatını bile bulamadan ölmüş olduğu kesinlikle belliydi.

Şimdi odaya derin bir sessizlik hakimdi. Don, kendi kalp atışlarını duyabiliyordu. Kelepçeler arasında uzanan zincirin üstüne, sonra yerde, kan gölü içinde yatan adama baktı. Mulciber'in beyninin içinde bile tüyler vardı. Don, bu manzara karşısında kahkahalarla gülmek istedi. Fakat sesini

çıkarmak cesaretini gösteremedi. Çünkü, bir kez gülmeye başladı mı, artık duramayacağını biliyordu.

Mulciber, bebeği, Don'a yakın bir yere düşürmüştü. Don, ayaklarındaki zincirlere rağmen bebeğe uzanabiliyordu. Eğildi, bebeği eline aldı. Küçük bebek, sağlamdı.

Yine ağlıyordu ve yine güzeldi. Don, hissiz bir tavırla bebeğe baktı. Son andaki hisleri öylesine çoktu ki, sanki bebeğe kalmamıştı. Bebeği tekrar arka cebine soktu. Tekrar eğildi ve Mulciber'in ceplerini karıştırarak kanatları aradı.

Kanatlar, bulacağını umduğu cepte değildi. Sonunda onları, Mulciber'in göğsünde buldu. Kanatlar plastik bir zarfa konmuş ve Mulciber'in göğsüne teyple yapıştırılmıştı.

Kanatlar uçuk pembe renkli ve çok minikti. Bir sanat eseri olduğu kuşku götürmezdi. Tavandan vuran parlak ışık altında sanki canlıymış gibi görünüyorlardı. Her ne olursa olsun kanatlar da bebek kadar güzeldi.

Kanatları öteki cebine koydu. Şimdi, yapacağı ne iş kalmıştı? İşi bitmişti. Mümkün olan başka bir işi yoktu.

İlk olarak durumunun pek parlak olmadığını kavradı. Yalnız, silahsız, yardımsızdı ve SSP'lerin büyük kalesinde, düşmanın tam göbeğinde bulunuyordu. Elleri zincirle bağlıydı. Hatta ayaklarını bile kımıldatacak durumda değildi.

Hiç bir şeyin kendisi için önemi kalmamıştı. Bütün gücünü yitirdiğini ve yorgunluktan başının döndüğünü hissediyordu. Başını döndürdüğü zaman, odanın fıldır fıldır döndüğünü gördü. Çaresizlik içinde oluğunu kavramak istemiyordu. Zaten sinirleri yeteri kadar gergindi.

Yorgunluktan ötürü kısa bir süre uyumuş olduğunu düşündü. Kapının dışındaki hafif bir gürültü uyanmasına sebep olmuştu.

Nöbetçiler olmalı, diye düşündü. Her halde nöbetçiler Mulciber'i merak etmişlerdi. Belki de adamın başına bir iş gelmiş olmasından korkuyorlardı.

Bu düşünceyle kalbi yerinden fırlayacakmış gibi çarpmaya başladı. Heyecanlanması gereksizdi. Böyle çaresizlik içinde olduğunu bildiği halde neden heyecanlanıyordu? Yapacakları bütün iş, kapıyı açıp kendisini buradan alıp götürmek olacaktı. Kendisini, yorgunluktan bitap düşüp uyuduğu zaman alıp gömselerdi daha iyi olmaz mıydı?

Titreyip, gözlerini kırpıştırarak bakışlarını odanın içinde dolaştırdı. Oda hâlâ tavandan vuran ışıkla pırıl pırıl yanıyordu. Mulciber, başına yediği darbeden sonra düştüğü yerdeydi. Halının üstü Mulciber'in kanıyla koyulaşmış gibiydi.

Ama yine de odanın içinde bir değişiklik olduğunu hissediyordu. Acaba bu değişiklik ne olabilirdi? Yerinden oynatılmış olan bir şey vardı. Hayır, odaya bir şey ilâve edilmişti. Bir şey... Kapının dışındaki gürültü tekrar duyuldu. Tam bu sırada Don, değişikliğin ne olduğunu gördü. Yerde kocaman bir gölge vardı.

Koyu siyah dev gibi bir gölge ayaklarının üzerinden aşarak karşı duvara kadar uzanıyordu. Gölge nereden geliyordu? Odadaki hangi eşya böylesine kocaman bir gölgeye sebep olabilirdi?

Hayal görüyor olmalıydı. Hayır, gölge, hayal olamayacak kadar gerçekti. Gölgenin siyahlığı elle tutulabilecek kadar yoğun görünüyordu. Ve şimdi, gölgeye bakarken içinde adlandıramadığı bir hissin uyandığını fark etti. Sonra, gölgenin ne olduğunu anladı. Gölge, elindeki demirci balyozunu havaya kaldırmış duran dev gibi bir adamın gölgesiydi.

Kapı sabırsız kimseler tarafından vuruluyordu. Kapıyı vurmakla Mulciber'in öfkeleneceğini bildikleri halde, nöbetçiler kapıyı vurmak cesaretini gösteriyorlardı. Bir ya da iki dakika sonra odaya gireceklerdi... Fakat gölge! Gölge nereden aksedebilirdi? Boş odada böyle bir gölgeye neden olabilecek... Odada böylesine iri bir adam yoktu...

Kapının vurulması tekrarlandı. Bu sefer daha hızlı vurulmuştu. Don, olup bitenleri fark edecek durumda değildi. Sabırsız bir tavırla öne doğru uzanmış, gölgeye bakıyordu. Bir saniye kadar önce hissetmiş olduğu duygunun ne olduğunu birden kavradı. Umutluydu.

Gölge hareketsiz duruyordu. Fakat Don, gölgenin döşemenin içine doğru kaybolduğunu ve kendisinden uzaklaştığını hissetti. Ve şimdi duvarın içinden geçmiş uzayın boşluğuna doğru uzanıyordu. Vücudunu nefes gibi bir esintinin yalayarak geçtiğini hissetti. Ayak bileklerinin çevresindeki ağırlık kalktığı zaman bunun ne olduğunu anladı. Şimdi ayaklarını serbestçe oynatabiliyordu.

Kapı şiddetle vurulmaya başlamıştı. Haykırmalar ve gürültüler duyuluyordu. Kapının tokmağı döndü. Sonra kısa bir sessizlik oldu, peşinden kapıya inen kuvvetli darbelerin sesi duyuldu. Kapıyı kırmaya çalışan nöbetçilerin sesleri net olarak duyuluyordu.

Don, hiç tereddüt etmedi. Karşısındaki duvarda görülen Vulcan’ın gölgesi önünde duran açık bir kapı gibiydi. Her nereye açılıyorsa, buradan geçmek kurtuluş demekti. Hiç bir sakınca duymadan bu gölgeye daldı.

15.

Don, gözlerini uykulu bir tavırla kırpıştırarak kalkıp oturdu. Çevresine bakınarak esnedi. Gün ağarmak üzereydi; gökyüzü hâlâ kızılımsı pembeydi. Oturduğu kumsal ılıktı, ama havada sabahın nemli serinliği vardı.

Dün gece, son derece sarhoş olmalıydı. Huzursuz ve kabuslu bir gece geçirdiği muhakkaktı. Ne içiyordu? Fyon'da kendisine böylesine fazla içki kim verebilirdi? Hayret ettiği nokta, midesinin rahatsız olmamasıydı. Genellikle, çok içtiği akşamların sabahı midesi bulanır ve çıkarırdı.

Ayağa kalktı ve gerinmek istedi. Serbest olarak gerinemediğine göre, garip bir olayla yüz yüze olduğunu düşünmekten kendini alamadı. Elleri... Ne kadar garip! Bileklerini birbirine bağlayan bir zincir vardı.

Omuzlarını çökerterek kımıldamadan durdu ve düşündü. Evet, hatırlıyordu. Düşünceleri, Vulcan'ın bebeğini yarı gömülü bir şekilde bulduğu zamandan Mulciber'i öldürdüğü zamana doğru uzandı. Reddedilemeyecek bir gerçekle karşı karşıyaydı. Düşüncelerinin doğruluğu zincirin üzerindeki kurumuş kân lekelerinden belliydi. Kan lekeleri yanılmasına imkân vermiyordu. Peki, ondan sonra...

Mulciber'i öldürmüştü; SSP'lerin şatosunda, düşmanın tam göbeğinde çaresizlik içinde yalnızdı. Vulcan'ın dev gibi büyük gölgesine girmişti. Oysa, şimdi yine Fyon'da, kendisine yabancı olmayan ılık kumsaldaydı.

İki zaman arasında neler geçmişti? Şaşkınlıkla başını salladı. Başını sallaması, başının fırıldak gibi dönmesine sebep oldu. İki zaman arasında karanlık bir boşluk vardı. Fakat bu karanlık içinde zamanın süratle ilerlemiş olduğundan emindi.

Tekrar kumların üstüne oturdu ve ağlayan bebeği cebinden çıkardı. Bebek her zamanki gibi güzeldi. Üzgün bir tavırla bebeğe baktı. Evet, bebek hâlâ güzeldi, ama eskiden olduğu gibi kendisine ait değildi. Sanki, bebekten yavaş yavaş uzaklaşıyormuş gibi bir his bütün benliğini sarıyordu.

Bebekle arasında kurulan Mulciber'in güçlü bağı olayları değiştirmişti... Hiç değilse kendisini değiştirmişti. Artık Vulcan'ın bebeğiydi.

Fakat bebeğe uygulaması gereken bir şey vardı. Şimdiye kadar hiç bir canlının yapmadığı... Ya da yapamadığı bir şeyi, özellikle kendisinin yapması gerekiyordu. Bu işin yapılması insana onur mu verecekti? Bilmiyordu. Fakat, bu işin yapılması Don Haig'e bırakılmıştı.

Bebeği sol eline aldı. Sağ eliyle... hareketleri acemiceydi, çünkü bileklerindeki zincir serbestçe hareket imkânı vermiyordu... Mulciber'den aldığı zarfı cebinden çıkardı. Sonra, içini çekerek zarfı açtı.

Bir dakika kadar kanatların güzelliği karşısında büyülenmiş gibi dalgın dalgın baktı. Eğer bu kanatları Mulciber, söylemiş olduğu gibi kendisi yapmışsa, işçiliği, bebeği yapan Vulcan'ın işçiliği kadar güzeldi. Don, dikkatle incecik kanatları parmaklarının arasına aldı. Ellerinin titrememesi için nefesini tuttu. Sonra kanatları bebeğin sırtındaki pürüzlü yerlere yerleştirdi.

Kanatlar hemen yapıştı. Don, bebeğin sırtını dikkatle inceleyince, kanatların sonradan yapıştırılmış olduğuna dair en küçük bir iz bile göremedi.

Kendisinden istenen görevi yerine getirmiş, işini tamamlamıştı.

Gökyüzünde, denizde hiç bir değişiklik yoktu. Yalnız bebek değişmişti. Ya da... şimdi... Fakat...

Bir dakika kadar Don, sinirlerinin ezici bir güçle gerildiğini hissetti. Tam merkezde bulunduğu için, evvelce geçirmiş olduğu sinir buhranları kadar dayanılmaz değildi. Gerginliğin fazla acılı olmaması için başka nedenler de vardı. Sonra, yer sarsıntısını andıran, çok büyük olmasıyla varlığını bildiren bir değişiklik dalgası dışarı doğru yayılmaya başladı. Değişiklik dalgası, erimiş cam gölüne atılan bir taşın yaptığı yoğun halkaları andırıyordu.

Bütün Fyon, bu değişiklik dalgasının etkisinde kaldı. Mutfakta yemek pişirmekle uğraşan Payne, tenceredeki yemeği karıştırırken birden durdu.

Nefes almaya çalışarak yutkundu. Nefes alamıyordu; kalbinin atışları değişmişti. Kalbinin sağ tarafta çarptığını düşünmesine sebep olan garip bir hisse kapılmıştı.

Değişiklik dalgası, Dünyaya ulaştı. Küçük komünyon aynasına bakan kadın birden titreyerek sarsıldı, sonra kahkahalarla gülmeye başladı. Gülmesine engel olamıyordu, çünkü aynaya bakmasındaki saçmalık kendisine çok komik geliyordu. Hemen aynayı aldı ve çöp fırınına attı. Katıla katıla gülerken aynanın gittikçe incelip, eriyerek gümüş bir yığın haline gelişini seyretti. Sonra parmak uçlarını hafifçe şakaklarına dokundurdu. Ayna mı? Gülümsedi, Oh, aynaya bakmaktan çok daha iyi işler yapabilirdi.

Değişiklik dalgası Venüs’e ulaştı. Kocasıyla sabah kahvaltısı eden genç kadın gülümseyerek kocasına baktı.

— Öyle sanıyorum ki bir kızımız olacak, dedi.

Genç kadın birkaç günden beri gebe kaldığını biliyordu.

— Ve biliyor musun, Hal? Kızımız ikimizden de çok değişik bir insan olacak.

Değişiklik dalgası Merih’e ulaştı.

Laboratuvarında çalışmakta olan Chou-Ettdra, asistanına, ısı derecesini biraz değiştirerek kertenkeleler üzerindeki deneyin tekrarlanmasını söyledi

Düşünceli bir tavırla:

— Çünkü, dedi. Öyle sanıyorum ki bu kez son derece ilginç sonuçlar alacağız.

Yayılmakta olan değişiklik dalgası, tüm evrendeki bütün insanlar üzerinde şu veya bu şekilde etkin oldu.

Dalganın tam merkezindeki etkisi çok kısa sürmüştü. Bebeğe bakan Don, onun artık ağlamadığını gördü. Zaten bebeğin yüzüne bakmadan önce, göz yaşlarını göremeyeceğini peşinen biliyordu. Bebek kadının yüzündeki

üzüntülü anlatım, bir gölge gibi yavaş yavaş kayboluyordu. Yüzündeki üzüntülü anlatımın yerini, zafer ve mutluluk anlatımı alıyordu.

Bebek, Don’un avucunda duruyordu. Don, zafer anıtını avucunun içinde tuttuğunu hissetti. Sonra bebek kanatlarını iki kere çırptı, sanki zaferini alkışlıyordu. Zevkle gülermiş gibiydi. Don, büyülenmiş gibi başka bir mucizenin olmasını bekledi. Bebeğin dış hatları dalgalandı, bulandı, sonra birden ortadan kayboldu.

Bebek gitmiş, Don’u kumsalda tek başına bırakmıştı. Yalnız olduğuna inanmayarak bakışlarını çevresinde dolaştıran Don, kumsalın göz alabildiğine boş olduğunu gördü. Bebek hiç bir yerde yoktu.

Don, acıyla bağırarak, üzüntüsünü haykıra haykıra söylemek arzusuna kapıldı. Fakat bakışlarını ellerine çevirdiği zaman, bileklerini bağlayan zincirlerin ayaklarının dibine düşmüş olduğunu hayretle gördü.

16.

Ondan sonra Don, kumsaldan hiç ayrılmadı. Susadığı zaman, küçük kaynağa gidip kana kana tatlı su içiyordu. Aç değildi, bütün vaktini kumsalda geçirdiği için yiyecek ihtiyacı duymuyordu. Kimi zaman, denize girip yıkanıyordu.

Kumsalda oturup güneşin doğuşunu ve batışını seyrediyordu. Gözlerinin önünde geçen bu olaylar onun için bir anlam taşımıyordu. Bütün hislerini yitirmiş gibi bir hali vardı.

Acı çekmiyordu; acı duyamayacak kadar kendisinden uzaktı. Bebeğin kendisini terk edişinden beri, yaşantısının etkin hareket gücünü yitirmişti. Arzularının bulunduğu yerde şimdi büyük bir gedik, bir delik vardı.

Kumsalda otururken, kalkıp buradan uzaklaşmayı düşündü. SSP'nin kendisini tekrar yakalamak isteyeceği, ve arayacağı ilk yer Fyon olacaktı. Bundan kesinlikle emindi. Fakat zaman ilerlemiş, Don, kaçmak için harekete geçmemişti. Sonunda, kumsalda bir çukur açmış ve bileklerinden düsen zinciri gömmüştü. Bu çalışması bile yoğunluktan bitkin bir hale gelmesine sebep olmuştu. Bu olaydan sonra da kendisinden büsbütün uzaklaşmıştı.

Kimsenin Don'u rahatsız ettiği yoktu. Bir keresinde, turistlerden kurulu bir grup gülüp konuşarak kumsala gelmişti. Turistler huzursuzlukla Don'a bakmışlar ve hemen kumsalı terk etmişlerdi.

Sonunda, Baade'de kendisini tek tanıyan insan, Payne geldi

Payne, pembe kumlar üzerinde sessizce yürüyerek Don'a yaklaştı. Ağır ayakkabıları kumları az da olsa çıtırdatıyordu. Önünde beyaz bir önlük vardı.

Payne:

— Merhaba, Don, dedi.

Sonra, Don'un yanına çöktü ve hafifçe öksürerek gırtlağını temizledi.

— Turistler kumsalda bir adam olduğunu söylediler. Senin olabileceğini düşünerek geldim.

Don, cevap vermedi.

Payne, konuşmasına devam etti.

— Hepimiz senin SSP'ler tarafından götürüldüğünü düşünmüştük. Duyduğumuz, ya da düşündüğümüz doğru olamaz, çünkü, hâlâ Fyon'dasın. Sahi, nerelerdeydin? SSP yakaladığı kimseyi bırakmaz.

Payne, sustu ve dikkatle Don'a baktı.

Sinirli bir kahkaha atarak:

— Hey, bana bak, Don, dedi. Neyin var?

— ... Yorgunum.

— Evet, ama... Aman sen de, Don, bu kumsalda tek başına ömrünü tüketemezsın. Her zaman içtiğin zaman burada yaşaman için bir sebep olabilirdi, artık içmediğini biliyorum. Kumsalda böyle tek başına oturmuş... Burada oturman için ne sebep var?

Don, omuzlarını çökertti.

Payne:

— SSP'lerin Henry'yi yakaladıklarını biliyor musun? Bir öğle üzeri bara geldiler ve Henry'yi aldılar. Ha, Phyllis vardı ya, hani antika eşya satış kısmında çalışırdı, kızcağız ortadan kayboldu. Herkes barda garip şeylerin dönmekte olduğuna inandı.

Phyllis'in ismi bile Don'a bir şey anlatmıyordu. Don, genç kıza karşı duygusuzdu.

Payne, sabırla ve merakla Don'a bakıyordu.

— Neden Baade'ye gelip eskisi gibi yanımda çalışmıyorsun? diye sordu. Pek iyi bir sayılmaz, ama burada tek başına oturmaktan iyidir. Ayrıca, tek

başıma çok yoruluyorum.

— Olmaz.

— Olmaz demekle yetinemezsin. Eğer hastaysan seni hastaneye yollarız, olur biter. Biliyor musun, Don, Baade... Fyon, değişiyor. Bir bakıma tabiî.

Payne, çekingen bir tavırla konuşuyordu.

— Şey... öyle sanıyorum ki... hepimiz değişiyoruz. Geri dönmelisin. Hasta mısın? Derdin nedir, Don?

Don, yorgun ve usanmış bir tavırla cevap verdi:

— Bir şeyim yok. Sadece yorgunum, o kadar... Bütün gücümü yitirdim. Lütfen, artık git, Payne.

Payne, ayağa kalktı. Ne öfkeli ne de gücenmiş görünüyordu, yalnız biraz şaşırmıştı, o kadar.

— Ne söylemek istediğini anladığımı sanıyorum, dedi. Bir insan üzerine böylesine etkin olabilir.

Birkaç adım uzaklaştıktan sonra tekrar Don’a baktı.

— Üzgünüm, Don. Belki zamanla alışırsın.

Don, bir kere daha kumsalda yalnız kaldı.

Payne’in gelişinden sonra kimse kumsala gelmedi. Hatta turistler bile kumsala gitmekten çekiniyorlardı. Kimi zamanlar Don, ölüp ölmemiş olduğunu merakla düşünüyordu. İnanmadığı halde böyle düşünmek hoşuna gidiyordu. Ama hayatta olduğu kaçınılmaz bir gerçekti.

Günler peşi peşine akıp geçiyordu. Kumsalda yüzünü hafif rüzgâra vermiş bir hiç olarak oturuyordu. Kişiliğini kaybetmişti. Ama her şeyin bir sonu olduğu gibi, Don’un bu durumu da bir sona ulaştı.

O sabah uyandığında, kendisini eskisi kadar boş hissetmiyordu. Uykusu sırasında çok az rüya görmüş olduğunu düşündü. Esnedi, gerindi, havayı derin derin kokladı. Bu hareketi her nedense garibine gitti ve kahkahalarla

gülmeye başladı. Bebeğin gerçekten de gittiğini kavradığı andan bu yana ilk olarak böyle hissediyor, düşünüyordu.

Bir dakika için ciddileşti. Birden, gülmesinin anlamsız ve sebepsiz olduğunu kavradı. İçinde uyanan, kımıldanan bir şey vardı ki, Don, bunun uyanmasını istemiyordu. Tekrar duygulanmak, çevresinde olanlarla ilgilenmek istemiyordu. Kendisini tekrar hayatın akışına kaptırmak, girdaplara dalıp çıkmak istemiyordu. Bütün gün kumsalda oturarak içinde uyanmaya başlayan duygularıyla mücadele etti. Fakat hava karardığı zaman bir şey tarafından çekildiğini hissetti.

Bu çekiş, duygusal değildi; duygularına kolaylıkla karşı koyabileceğini biliyordu. Bu çekiş, ne fiziksel ne de ruhsaldı. Düşüncelerinde bir çekiliş vardı. Sanki, düşünceleri bilmediği bir yere doğru akıyordu. Belirli bir yönü yokmuş gibi görünmekle beraber, bir yöne gittiğinin farkındaydı. Güneşin batıp kızıla boyadığı ufka bakarak, çekişin hangi noktadan geldiğini söyleyebilirdi.

Hava iyice karardı. Huzursuz bir tavırla kumsalda bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başladı. Ayaklarının altındaki kumsal, tıslamayı andıran sesler çıkartıyordu. Her geçen saat içindeki arzular büyüyor, kabarıyor ve dışarı taşıyordu.

Gece yarısı, Payne’den yardım istemek üzere Baade’ye doğru yola çıktı, fakat birkaç metre yürüdükten sonra geri döndü. Kendisine bir yararı dokunmayacağını biliyordu.

Gökyüzündeki yıldızlar ağır ağır yer değiştiriyor ve günün ağarmasına hazırlık yapıyorlardı. Uyuması mümkün değildi. Nihayet, sabah olduğu zaman sevindi.

Ortalık görebileceği kadar aydınlanır aydınlanmaz, yerinden kalktı ve Baade’de eğlence için kullanılan botların bağlı bulunduğu iskeleye kadar yürüdü. Dört ya da beş bot, sabah rüzgârının etkisiyle ağır ağır sallanıyordu.

Otel müşterilerinin çok ender olarak kullandıkları parlak kırmızı kamaralı motoru almaya karar verdi. Motorun paslanmaz demir aksamının üzerinde ufak tefek renk değişiklikleri vardı. Bir an için tereddütle motorun yanında durdu. Gitmek istemiyordu. Fakat bir pusula iğnesinin Kuzey'i göstermesine nasıl engel olunamazsa, zihnindeki çekişe engel olması imkânsızdı.

Motoru bağlı olduğu yerden çözdü ve içine atladı. Ayaklarının altındaki döşemenin gıcırdadığını hissetti. Yakıt göstergesine baktı ve çeyrek depo benzin olduğunu gördü. Ayağının bütün gücüyle iterek motoru iskeleden uzaklaştırdı. Motorun çalışıp çalışmayacağını merak ediyordu. İlk denemede motor çalıştı, ama gürültüsü kulakları çınlatacak kadar fazlaydı. Gürültünün Baade'den duyulmamış olduğunu umdu. Fakat vakit çok erken olduğu için, küçük kasabanın hâlâ derin bir uykuda olduğu kuşkusuzdu.

Uzun bir çember çizerek iskeleden uzaklaştı. Motorun arkasında bembeyaz köpüklerden meydana gelen bir iz kalıyordu. Motorun burnunu, kendisini dayanılmaz bir güçle çeken, ufuktaki noktaya çevirdi.

17.

Don, bir adaya ulaşıncaya kadar bütün gün ve gece yol aldı. Ada, hemen hemen Baade'nin bulunduğu yönün tamamen aksi yönündeydi. Gecenin bir kısmını uykuyla geçirdi. Gün ağarırken uyandığında, soğuktan titreyerek ürperdi. Arkasına baktığı zaman motorun geride bıraktığı beyaz köpüklerin düz bir çizgi halinde uzandığını gördü. Uyuduğu zaman her nasılsa rotasını şaşırmamış ve düz bir çizgi üzerinde yol almıştı. Köpükten ize bir daha baktı ve kilometrelerce uzandığını hayretle gördü.

Ada, bir kilometre çapında ve sanki pergelle çizilmiş gibi muntazam bir daire şeklindeydi. Aslında bu ada, Fyon'un kuruluşu sırasında mühendislerin ve teknisyenlerin kullandıkları bir yerdi. Fyon'un kuruluşundan bu yana, kimse adanın şeklini değiştirmek lüzumunu duymamıştı ve ada olduğu gibi terk edilmişti. Orta kısmına doğru bir yerde, küçük, ahşap barakalar vardı.

Don, motorunu adanın küçük iskelesine bağladı ve tahta rıhtıma çıktı. Yolculuğu süresinde, içindeki hisler değişmemişti. Şimdi, öğrenmek istemenin verdiği heyecan içindeydi. Nihayet, anlayacak, içindeki hislerin neden güçlü olduğunu çözecekti. Aradığı cevabı burada bulacağından kesinlikle emindi. Barakalara doğru acele adımlarla yürüdü.

Barakaların bulunduğu yere gelince burasının geniş bir düzlük olduğunu gördü. Muhtemelen boşaltma alanı olarak kullanılıyor olmalıydı. Bu alanın tam ortasında küçük bir uzay gemisi vardı.

İlk bakışta, Don, bu geminin her zaman gördüğü küçük uzay gemilerinden biri olduğunu düşündü. Fakat daha dikkatle baktığı zaman, ayak kanatlarının ve reaktörlerinin çok daha değişik olduğunu fark etti. Dahası da vardı; geminin yapıldığı maden, dünya gemilerinde olduğu gibi Berilyum alaşımı değildi. Tamamen tersine, geminin madeni gövdesi,

kızılımsı bakıra benzeyen bir alaşımdan yapılmıştı. Geminin giriş kapısı açık duruyordu.

Don, şaşkınlıkla gemiye bakarken, Kunitz, geminin burnunu döndü ve Don'a:

— Merhaba, Don, dedi.

Dudaklarında hafif bir tebessüm vardı.

— Seni bekliyordum.

Kunitz, hiç değişmemişti. Don, onu yine bıraktığı gibi bulmuştu. Pantolonu yine soluk maviydi ve sırtında kolsuz bir gömlek vardı. Don, onun biraz daha uzun boylu olduğunu fark etti. Yüzünün anlatımı da değişikti. Don, ilk olarak Kunitz'in kol ve omuz adelelerine ve düzgün, ince parmaklı ellerine baktı.

Don, şaşkınlıktan kurtulamadan:

— Beni mi bekliyordun? dedi. Ne demek istediğini anlayamadığımı söyleyebilirim.

Kunitz, bu soruya doğrudan doğruya cevap vermedi.

— İçeri gel, dedi. Ve otur. Öyle sanıyorum ki sormak ve öğrenmek istediğin şeyler olacak.

Kunitz, öne düşerek Don'a yol gösterdi. Don, itiraz etmeden yaşlı adamın peşinden yürüdü.

Gemiye girdikleri zaman, Kunitz:

— Ranzanın üstüne oturabilirsin, Don, dedi. Burada en rahat olan yer orasıdır.

Bir ranza, bir masa ve bir koltuk vardı. Geminin içi son derece güzel ve temizdi. Masanın üzerinde, pırıl pırıl yanan bebek kadın duruyordu.

Vulcan'ın bebeği, Don'un uzun zamandan beri sahip olduğu bebek, sahilde kumların içine yarı beline kadar gömülü bulduğu bebek, masanın

üzerinde duruyordu.

Don, sesini bulduğu zaman:

— Bebek burada ne arıyor? diye sorabildi.

Sonra, zorlukla yutkundu.

— Bebeği nasıl ele geçirdin?

Kunitz, ciddi bir tavırla:

— Onu geri çağırdım, dedi. Evime dönüyorum, Don. Bebek benimdir.

Kunitz, evine dönüyordu. Kendisinin olduğu için geri çağırdığı bebeğiyle beraber evine dönüyordu.

Don, eski kuşkularının birden bire zihninde canlandığını hissetti.

— Sen... Şu halde sen, Vulcan’sın, dedi

— Evet.

Uzun bir sessizlik oldu. Kunitz, konuşmadan, elleri kucağında sessizce oturuyordu. Yalnız bir kere öksürdü, o kadar.

Nihayet, Don:

— Bana neden yalan söyledin? diye sordu. Çocuğun hakkında anlattıkların... ve öteki bütün yalanlar. Bana bir sürü yalan söyledin, Kunitz.

Kunitz, başını üzüntüyle salladı.

— Özür dilerim, Don. Yalan söylemek zorunluluğundaydım.

— Fakat neden?

— Kızım hakkında anlattıklarım mı? Anlattığım hikâye baştan sona kadar doğrudur, ancak benim başımdan geçmedi. Beni dinlerken bebekle bağıntını sürdürmen için seni oyalamak amacıyla başlangıç olarak anlattım. Birkaç saat sonra aranızdaki bağıntının kopmayacak kadar sağlam olacağını ve her ne olursa olsun ondan ayrılmak istemeyeceğini biliyordum. Fakat daha önce, onu içki almak amacıyla elinden çıkartacağından korkmuştum.

Onun senden ayrılmasını istemiyordum. Aranızdaki bağın güçlenmesi için seni oyalamak zorundaydım.

Don:

— Fakat bebekten kurtulmam için beni kandırmaya çalışıyor ve onu elden çıkarmam için ısrar ediyordun, dedi.

Kunitz, söylenenleri kabul ettiğini anlatan bir tavırla başını sallayarak:

— Biliyorum, dedi. Senin uyarılmış olmanı arzu ediyordum. Senin uyarılmadan önce birçok tehlikeye atılmana gönlüm razı olmuyordu. Ve sonra...

Gülümseyerek devam etti.

— ...senin inatçılığına güveniyordum.

Don’un rengi sarardı. Öfkesini kontrol ederek:

— Ama bana yaptığın haksızlıktı, dedi.

Kunitz, bir kere daha:

— Özür dilerim, Don, dedi.

Don, konuşmadan önce yerinden kalktı ve kamarada dolaştı. Açık kapıdan içeri vuran sabah güneşi döşeme üzerinde oynaşıyordu.

— Mulciber’in bana söylediği gibi, bu işin içinde sadece bir maşa olduğum doğru mu? Bebeği bulmam için özellikle sen mi bıraktın?

Vulcan, düşünceli bir tavırla:

— Evet, bebeği kumsala ben bıraktım, dedi. Fakat bir maşa gibi kullanılman yanlış. Hayır, bu kelime fazlaca güçlü. Senin serbestçe düşünmen, hiç bir etki altında olmadan hareket etmen ve düşündüğün gibi davranman gerekiyordu. Sadece, senin hareketlerine yön verebilirdim, o kadar. En kabaca bir düşünceyle, ancak bir âlet olabilirdin.

Don, yüzündeki adelelerde beliren tiklere mani olamadan:

— Vulcan’ın âleti, dedi. Söyle bana. Nasıl bir âlettim? Her zaman için bir robot gibi yönetilmiş olduğumu düşünmem pek hoşuma gitmiyor. Mulciber’la aranızdaki uğraşın aslı nedir? Söylediğin gerçeklerle yalanlar arasındaki ayrımı anlamak istiyorum..

Vulcan’ın yüzü karardı, fakat gözlerindeki anlatım değişmedi.

— En iyisi konuşmaya bebekle başlamak ve onun nasıl yapılmış olduğunu anlatmak. Bir, ya da iki yüzyıl önce... hayır, ölümsüz değilim, Don, fakat çok uzun zaman yaşadım...

Don, Vulcan’ın yüzüne dikkatle baktığı zaman, yaşlı adamın yüzündeki yorgunluk çizgilerini görür gibi oldu.

Vulcan, konuşmasına devam etti.

— Bir, ya da iki yüzyıl önce. Bu bebek üzerinde Mulciber’le beraber çalışıyorduk. İlk bebek, yani müzedeki bebek benim tecrübe çalışmalarımdan biriydi. Boşluğun ucunda olduğunu söyledikleri atelyemde bulunuyordu. Tam olmamakla beraber, söylenilenler doğrudur.

Vulcan, düşüncelerini toparlamak istermiş gibi bir saniye sustu.

Sonra :

— Bebeğin planı, çizimi, tamamen benim eserim ve buluşum dedi. Böyle de olsa Mulciber’in ustalığını inkâr edecek değilim. Mulciber, kanatları, ve daha zor olması bakımından, ben de bebeği yapacaktım. İkimiz baş başa vererek çalıştık. İkimiz de birbirimize yardımcı olduk. Yani demek istediğim bebek, parçalardan yapılıyordu ve yapması, kopya etmesi çok zordu.

Başını üzüntüyle salladı

— Babekteki aşındırıcı enerjiyle yakın temasından ötürü Mulciber’da bir takım değişiklikler oldu. Örneğin, dilinin üstünde tüyler çıktı. Aynı zamanda, sana söyledi mi bilmiyorum, yaşantı, hiç bir insanda olmayacak bir şekilde uzuyor. Bebeğimin bu yönden nasıl kullanabileceğini kendisine

uzun uzun anlatmaya çalıştım. Pek memnun olduğunu sanmıyorum. Büyük yetenekleri vardı, ama beni kıskanmaya başladı. Onun böylesine kıskanç olabileceğini düşünemezdim. Beni anlıyordu, çünkü, bütün tecrübesine ve ustalığına rağmen o Mulciber, ben Vulcan'dım.

Vulcan, gerçeği söyleyen bir insan tavrıyla «evet» dermiş gibi başını salladı.

— Vulcan, hayatın ve yarı-hayatm yaratıcısı. Böylece, kuşkulanmayacağını düşündüğü an, yaptığı kanatları aldı ve ortadan kayboldu.

Gözleri daldı. Anılarının canlanmakta olduğu belliydi.

— Onu takip ettim. Bir avuç dolusu gezegen arasında onu yıllarca takip ettim. Haber almıyor değildim, ama Mulciber, çok oynak ve kurnaz bir adamdı. Yıllar göz kapayıncaya kadar çabuk akıp geçiyordu. Senin de anlamış olduğun gibi, bana karşı beslediği kin ve nefreti bütün insanlığa yöneltti. Sonra, ortadan kayboldu. Onu bulduğum zaman, nefret ve kinini kullanarak, insanların kanlı cesetleri üzerine basıp SSP'nin zirvesine çıkmış olduğunu öğrendim. Nerede olduğunu biliyordum. Benden artık kaçmasına imkân yoktu. Böyle olmakla beraber, büyük ve güçlü bir örgütün başkanı olduğu için çok iyi korunuyordu. Onu açığa çekebilmek için bebeği yem olarak kullanmam gerekti. Ancak böylece onu ortaya çıkmaya zorlayabilirdim. Evet, bebeği bulabileceğin bir şekilde kuma gömdüm. Eğer o sabah bulmasaydın, nasıl olsa başka bir sabah bulacaktın. Kumsalda uzun uzun dolaşan senden bankası yoktu. Bebeği bulduğum zaman onu herkese göstereceğinden emindim. Bebeğin meydanda olduğunu öğrenecek olan Mulciber, nihayet bebeği ele geçirebilmek amacıyla ininden çıkacaktı.

Don:

— Bir de kalkmış senin maşan olmadığımı söylüyorsun, dedi.

Sonra bir kahkaha attı. Açık kapıdan döşemeye vuran güneş ışınlarının yönü biraz değişmişti.

Vulcan, sakin bir sesle:

— Hiç sanmıyorum, dedi. Birçok tehlikelere girdim. Her zaman için, bebekle aranızdaki bağın kuvvetlenmesinden önce bebeği satman ihtimali, daha doğrusu tehlikesi vardı. En büyük tehlike, anladığın gibi, sen olmadan bebeğin Mulciber'in eline düşmesiydi. Bu takdirde bebeği imha edebilirdi. Ah, kötü dakikalar geçirdiğimi itiraf edebilirim. Fakat sonunda planım başarılı oldu, ve SSP seni yakaladı.

Mulciber, ölümü kendi eliyle davet etti ve kalesine aldı.

Don, şaşkınlıkla Vulcan'a baktı.

— SSP'ler tarafından yakalanmam senin planın mıydı? Truvanın tahta atı gibi, ha? Şu halde yardım teklifin ... yardım için...

Boğulacakmış gibi sustu. Kelime arıyordu. Nihayet:

— Yani, kürede saklandığım sırada beni SSP'lere ihbar eden sen miydin? diye sorabildi.

Vulcan, başıyla evetledi.

Sonra sade bir dille :

— Evet, dedi.

— Şu halde, Phyllis...

— Üzgünüm. Kız için gerçekten de üzgünüm. Onun ölümü planımda yoktu. Baskın sırasında senin yanında olmaması gerekirdi. Sana haber verir vermez hemen gelip beni görmesini ve kendisiyle konuşmak istediğim bazı şeyler olduğunu söylemiştim. Fakat nedense senin yanında kaldı.

Don :

— Onu sen öldürdün, dedi.

Bir dakika sonra, ekledi.

— Hayır, onu ben öldürdüm.

Vulcan, sanki kendi kendisine başını sallıyormuş gibi evetledi.

— Kalmasını sen mi istemiştin? Evet... Bu baskın, genç kızın kötü talihiydi.

— Mulciber'i öldüreceğimi ner'den biliyordun?

Vulcan, sanki şaşırmış gibi:

— Başka ne yapabilirdin ki? dedi. Bütün yapabileceği bebekle aranızdaki bağı koparmaktı. Aranızdaki bağ koptu, ama psişik enerji dağılmadı. Eğer Mulciber'in ölümü öyle olmasaydı, nasıl olsa başka şekilde olacaktı. Biliyorsun, seni seyrediyordum. Benim gölgemden yararlanarak kaçabildin.

Derin derin içini çekti.

— Artık her şey bitti. Bebeğin kanatlarını taktığın zaman bebekle aranızdaki bağ tamamen dağıldı. Ve şimdi, bebek tamamlandığına göre değişiklik başlayacak. Bebeğin, insanlığın değişmesine yardımcı oldu.

Kamarada derin bir sessizlik hüküm sürüyordu. Dışardan, bir deniz kuşunun canhıraş haykırışı duyuldu. Don, deniz kuşunun rüzgârın etkisiyle dönüp, kıvrıldığını açık kapıdan izliyordu.

Acı bir sesle sessizliği bozdu.

— Nasıl cesaret edebildiğini anlamıyorum.

Vulcan :

— Ha? dedi. Cesaret mi? Ne demek istedin?

Don, zorlukla cevap verdi.

— Bizi böyle bilerek kullanmak cesaretini nasıl gösterdin? Mulciber'den daha iyi bir insan mısın? O insanlıktan nefret ediyordu... Geleceğimizi düşünüyor ve değişmemiz için bizi serbest bırakmıyordu. Bulunduğumuz yerde saymamız için bizi zorluyordu. Senin de ondan aşağı kalır yerin yok. Artık seçim hakkı elimizden alınmış sayılır. Şimdi, ne yapmamıza karar vermişsen, onu yapmak zorunluğundayız. Kuklalar gibi. İpler senin elinde ve biz de sana uymak zorundayız. Yaşayan bebeğinin insanlığı bu mu?

Vulcan, gülümsedi.

Son derece yumuşak ve nazik bir sesle:

— İnsanlık geleceğini kendisi yoğuracak, şekillendirecek. Cesaret bile etmiş olsam, senin söylediğin gibi davranmam mümkün değil. Bebeğim, psişik güçleri bir araya toplamaktan başka bir işe yaramaz. Hiç bir insan arzusu dışında bir gelişme gösteremeyecektir. Bu bebek yüzünden, hiç bir insan acı çekmeyecektir. Bebeğimin yaptığı sadece uyuyan bir gücü uyandırmak ve özgürleştirmek olmuştur. İnsanlığın bilinçli davranması, içgüdülerini kullanması doğal olaylardandır. Bilginler insanlara doğru yolu gösterecektir. Ve vücüttan zihne yükselen güç, yine vücudun serbestçe davranmasında kullanılacaktır.

Başını sallayarak konuşmasına devam etti.

— İnsanlığın geleceğini ben tayin etmeyeceğim. Bunu tasavvur bile edemem. Öylesine zengin, öylesine dolgun bir insanlık var ki, onların gücü hiç bir zaman kontrol edilemez, baskı altında tutulamaz. Muhtemelen insanlık daha güçlü bir canlılık isteyecektir ve insanların geleceği, bu günkünden çok daha canlı olacaktır. Bugün için insanlık, bir kertenkele kadar tembeldir. Bugüne uzak durulan, dokunulmaya cesaret edilemeyen imkânları değiştirmek isteyecektir. İnsanlık aklın almayacağı bir şekilde gelişecek, büyüyecektir. Belki de suda balıkların bulunması gibi, gökyüzünde kanatlı insan yaratıklar olacaktır. Belki de insanlık, soğuğa karşı dayanıklı olacak, bilgisini kullanarak kendisine kanat yapmaya çalışacaktır.

Heyecanlanarak sustu, sonra:

— Don, dedi. Gemiye geldiğin zaman bebeği görmekten öylesine şaşırmıştı ki, ona iyice bakmak fırsatını bulamadın. Ona dikkatle bak.

Parmağıyla masanın üzerinde duran bebeği işaret etti.

Don, söyleneni yaptı. Masanın yanına gidip bebeği eline aldı.

Bebeğin gözleri kapalı, kanatları topluydu. Ağırlığından kaybetmiş olmalıydı, çünkü Don, onun eski ağırlığında olmadığını fark etti. Ayrıca,

onu eline aldığı zaman hissettiği ılıklık yoktu. Bebek hâlâ güzeldi, ama canlılığı yoktu. Artık Vulcan’ın bebeği değildi. Bir sanat yapıtı, son derece güzel bir heykelcikti.

Don :

— Ne oldu dedi, öldü mü?

— Hayır, uyuyor. Eğer ona ihtiyaç olursa, yardımcı olabileceğini kestirirse, yine uyanacaktır. O zamana kadar da insanlık kendi geleceğini, yine kendi hazırlamış olacaktır.

Vulcan’ın açıklaması inandırıcıydı.

Don, düşünceli bir tavırla cevap verdi.

— Evet. Fakat başka yönlerden tehlikeli değil mi? Sözünü ettiğin değişiklik... SSP, değişmemize imkân verecekler mi?

Vulcan:

— SSP artık bir tehlike sayılmaz, dedi. Mulciber, son derece akıllı bir örgütçüydü. Ayrıca, gücünü kabul ettirebilen bir insandı. Geride böyle bir işi başarabilecek bir insan bırakmadı. Subayları arasında çekişme başladı bile. SSP kendi kendini yiyip bitirecek. Sonunda, insanlık üzerindeki gücünü tamamen yitirecek. Dün Phlegethon’dan üç mahkûmun kaçtığını biliyor musun. SSP’lerin arasından böyle kaçışlar başarıyla yapılabildiğine göre çökme başlamış demektir.

Don, elindeki bebeği tekrar masanın üstüne bıraktı.

— Bir soru daha, dedi. Mulciber, insanların arasındaki kavgalardan söz etmişti. Bu doğru mu Acaba... savaş olur mu?

Vulcan, yorgun bir tavırla:

— Hiç sanmıyorum, dedi. İnsanlık savaşmayacak kadar akıllıdır. Büyük bir nehirde ters akıntıların olacağı muhakaktır. Fakat sonunda büyük bir kütle halinde akmaya başlayacaktır. Belki de ufak tefek anlaşmazlıklar olacaktır. Belki de insanlık değişmekte zorluk çekecektir. Fakat öyle

sanıyorum ki, insanlar önlerinde açılan yeni ufka arzulu olarak ulaşmaya çalışacakdır, ve birbirlerinden nefret etmeye fırsat bulamayacaklardır. Henüz doğmamış bir şey tehlikeli olamaz. Gelecek, büyük bir imkândır. Fakat hiç bir toplum geleceğe kötü olarak bakamaz. Evvelki güne dönmen imkânsızdır. Saatleri geri almak mümkün olabilir mi, Hayır, değil mi? Şu halde, mesele kalmamış demektir.

Vulcan, bir saniye kadar düşündükten sonra:

— İnsanlığın benim kuklalarım olduğunu söylemiştin, dedi. Bunun doğru olmadığını yeteri kadar açıklamış olduğumu umarım. Gerisine gelince, kimi zaman, Vulcan'ın bile mucize bebeğinden üstün olmadığını düşünürüm.

Bir dakika kadar gözleri parıltılarıyla yandı.

— Eh, artık kazandım. Mulciber, öldü, ortadan kaldırıldı. Fakat başarım beni çok yordu. Çok uzun yıllar yaşadım. Hayatım yıllarla değil, yüzyıllarla ölçülüyor, öylesine yorgunum ki... Şimdi, uyumak istiyorum. Atelyeme döneceğim, boşluğun ötesinde olduğu söylenen atelyeme. Orada, bebeklerimin arasında derin bir uykuya dalacağım. Yıllar, yüzyıllar geçecek, ve ben hiç uyanmadan uyuyacağım. Her halde bin yıl uyuyacağım.

Vulcan, elini uzattı.

— Benimle gel, Don. Yorgunsun, yaralısın. Fakat insan yeteri kadar uzun uyursa en derin yaraları bile kapanır. Benimle gel ve uyu.

Don, parmak uçlarını dudaklarında dolaştırdı. Açık kapının önüne gidip dışarı baktı. Güneşin durumuna bakılacak olursa, öğle olmalıydı. Tüm ada parlak bir yüzey olarak görünüyordu. Geri döndü ve masanın başında durdu. Kamaranın loşluğuna alışabilmek için gözlerini birkaç kere kırpıştırdı.

— Hayır, dedi. Geleceğin benim için neler hazırladığını bilmiyorum. Söylediğin gibi, yaralıyım. Fakat uyumak istemiyorum. Kumsalda yeteri kadar uyudum, tabiî beni çağırmandan önce. Uzun uykunun buna benzer

olduğunu sanıyorum. Ne ölü ne de canlı, yarı uyuşuk yüzyıllar geçecek. Bunun ne yararı olur? İstemiyorum.

Vulcan, oturduğu yerden kalktı ve genç adamın durduğu masanın yanına gitti. Elini hafifçe koluna dokundurdu.

— Don, dedi. Seni koruyabileceğimi düşünmüştüm.

Sesinde acıyan bir insanın ifadesi vardı.

— Henüz anlayamadın mı? Don... sen de bebeklerimden birisin.

Bir dakika kadar Don, söylenenleri anlamadığını zannetti.

Sonra, kireç gibi beyaz yüzünü yapıcısına çevirdi.

— Hayır, diye fısıldadı.

Vulcan, yumuşak bir sesle:

— Evet, dedi. Bebeklerimden birisin.

— Bir robot mu?

Don, bir kahkaha atmak istedi, ama başaramadı.

— Gerçek olamaz. İnsan olduğum muhakkak.

Bir saniye kadar Phyllis'i düşündü.

— Yiyorum, içiyorum... hatta kadınlara zevk veriyorum. İnsan olduğumu başka ne şekilde ispatlayabilirim? Yalan söylüyorsun. Bu da yalanlarından biri.

Vulcan:

— Çok iyi yapıldın. Bir robotun çok, çok üstündesin. Fakat kadınlardan söz ediyorsun. Söyle bana, hiç çocuğun oldu mu?

— Hayır. Fakat hiç denemedim ki?

— Denemiş bile olsaydın, birşey fark etmeyecekti. Bebeklerim kısırdır, anlıyorsun ya...

— Ben... Doğru değil.

— Evet, Don, söylediklerim gerçek. Her zaman için ispatlayabilirim, Don.

Derin bir sesizlik oldu.

Vulcan :

— Neden on dört yaşından gerisini hatırlamıyorsun dedi. Çünkü, seni yaptığım zaman o yaştaydın ve sana sentetik fikirler aşılamam imkânsızdı. Büyük bir odayı hayal meyal, hatırladığını söylüyorsun. Orası benim atelyem. İlk ışığı benim atölyemde gördün. Atelyem, yapma bir gezegenin hemen hemen yarısını kaplar. Bebeği bu kadar başarıyla nasıl tutabildiğini sanıyorsun. İnsanoğlu, bu bebeği böylesine uzun zaman saklayamaz. Fakat senin etin, kemiğin diğer insanlarınkine benzemez. Seni bebeği zarar görmeden koruyacağın bir şekilde yaptım.

Haig, duygusuz bir sesle:

— Bebeği tutabilmem için mi beni yaptın? diye sordu.

— Evet. Belki söylediklerime inanmak istemiyorsun, ama gerçek bu. Sen de diğer insanlar gibi acı çekersin, ama acın, onlarınki kadar kötü olmaz. Alelâde bir insanla bebek arasında böyle enerji perdesinin meydana gelmesi imkânsızdır. Alelade bir insanı, bebeğimi çağırdığım gibi buraya çağırabilir miydim? Fakat son bir ispat noktası var. Sol koluna bak.

Don, dirseğini kaldırdı, sonra tekrar indirdi.

— Doğum işaretim. Bir şey ifade etmez. Kolumdaki bu işareti kendimi bildiğimden beri hatırlıyorum.

Vulcan, nazik bir sesle:

— Doğum işareti değil, dedi. Benim imzam. Vulcan’ın imzası.

Başını sallayarak konuşmasına devam etti.

— Don, artık biliyorsun atelyeme, seni yaptığım yere dön. Hem ben... hem de yaptığım bebekler ... derin bir uykuya dalacağız. Benimle gel ve yaran kapanıp unutuncaya kadar uyu.

Vulcan’ın doğum işaretini söylemesi üzerine Don’un bütün umutları kırılmıştı. Ellerini ileri doğru uzattı ve dikkatle içini, dışını inceledi. Parmaklarını oynattı. Bütün amacı, ellerinin yapma olup olmadığını anlamaktı. Ah, gerçekti. Avcunun içindeki çizgiler tersti.

Gözlerini kaldırıp Vulcan’a baktı.

Vulcan, yerinden kımıldamamıştı. Dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm vardı.

Don:

— İhtiyar baba, dedi. İhtiyar yaratıcı...

Sözünü bitiremedi.

Vulcan:

— Bunu bir yerde okumuşsun, dedi. Okumayı her zaman severdin, değil mi? Don?

Don, yine tekrarladı.

— İhtiyar baba...

Yine sonunu getiremeden sustu.

Sonra daha kuvvetli bir sesle devam etti.

— Bana uzun bir uyku teklif ettin. Fakat uykunun bence anlamı nedir?

Binyıl da uyusam, yine insan olmayacağım ki. Geleceğim yok. Bebeklerinden biriyim, o kadar.

Sustu, sonra ekledi.

— İstediğim şeyi bana ver.

— Yani?

— Biliyorsun... ölümü.

Vulcan, bir saniye kadar tereddütle durdu. Uzun bir iç geçirdi.

— Evet.

Bir büfenin önüne gitti, açtı, bir şeyler aradı.

Sonra Don’un eline bir su matarası tutuşturdu. Mataranın içindeki sıvı su kadar berrak ve zararsız görünüyordu.

— Al, dedi.

Don, dalgın ve nazik bir tavırla:

— Teşekür ederim, dedi.

Su matarasını sol eline aldı. Parmakları arasındaki madenin soğukluğunu hissetti.

Don:

— Sen gideceksin, değil mi? dedi. Atelyene döneceksin. Atelyen boşluğun ötesinde değil, ama o civarda bir yerde. Allahaısmarladık desem iyi olacak.

Vulcan :

— Evet, gideceğim, dedi. Elini Don’a uzattı. Don, Vulcan’ın elini kavradı. Kuvvetle el sıkıştılar.

Vulcan:

— Allahaısmarladık, Don, dedi.

Kolunu Don Haig’in omuzuna doladı. Don, Vulcan’ın gözlerinin pırıl pırıl yandığını fark etti.

Vulcan, tekrarladı.

— Allahaısmarladık, benim zavallı bebeğim.

Kapıya kadar Don’un yanında yürüdü. Don, gemiden indiği zaman Vulcan’ın açık kapıda durup elini veda edermiş gibi kaldırdığını gördü. Sonra, geminin kapısı kapandı.

Kızılımsı bakır rengindeki gemi sessizce havalandı. Ne roket gürültüsü, ne de roketlerden fışkıran alev vardı.

Gemi, bir an için havada asılı kalırmış gibi oldu, sonra Don’un üzüntülü bakışları altında gittikçe ufaldı ve gözden kayboldu.

Vulcan gitmişti. Don, geri döndü ve iskeleye doğru yürüdü. Elindeki su matarasını düşürmemek için bütün dikkatini harcıyordu. Şimdi, bu matara, kendisi için bebekten çok daha değerliydi.

İskeleye gelince, tahtaların üzerine oturdu ve ayaklarını suya sarkıttı. Mataranın tapasını çıkartıp içindeki sıvıyı kokladı. Kokusuz bir sıvı olmakla beraber, Don, hafif bir çiçek kokusu aldığını düşündü.

Çok yükseklerden doğru, bir uzay gemisini roket sesleri duyuldu. Gemi muhtemelen Fyon yapma gezegeninde bulunan Shapley adındaki öteki şehre gidiyordu. Gemide kimlerin bulunduğunu hayretle düşündü. O insanların gelecekleri nasıl olacaktı? Vulcan’ın bile tahayyül edemediği gelecekleri nasıl olacaktı?

Ama gerçekten de önemli değildi. Onların geleceklerinden nasıl olsa bir şey anlamayacaktı. Dinlenmek için sabırsızlanıyordu.

Matarayı dudaklarına dokundurdu ve kana kana içti.

Su acımtırak ve yoğundu. Don, dudaklarının yandığını hissetti.

Mataranın içindeki sıvıyı son damlasına kadar içtikten sonra, beklemeye başladı. Kısa bir süre sonra, ayak parmaklarından doğru hafif bir uyuşukluk vücuduna doğru yükselmeye başladı. Kalbine hafif bir sıcaklık yayıldı. Don, şimdiye kadar böylesine rahatladığını hissetmemişti.

Vücudu, ağır ağır suya doğru kaydı.

Son düşünceleri, çalmış olduğu motorun otel tarafından bulunmasını ve vücudunun, denizdeki med ve cezir olayını meydana getiren makineleri sıkışarak, onları bozmamasını temenni etmek oldu.

SON

kap; Ünal Çöteli

Don Haig, hayatına bir kadın girene kadar eğlence gezegeni Fyon'un kumsalında yaşıyor ve içip sızmaktan başka bir şey düşünmüyordu. Bu kadın, koca evrende gördüğü en güzel kadındı... Don un bütün yaşantısını kökünden değiştiren bir kadındı...

Kadın, küçük bir bebekten başka bir şey değildi, ama gözlerinden sürekli yaşlar boşanıyor ve Don Haig'in yaşantısını değiştiriyor, ona anlayamadığı bir güç kazandırıyordu...

Fakat Don, bu bebek kadının ne kadar büyük tehlikeler yaratabileceğini hissediyordu. Kadının süper - sırrını bulup ortaya çıkarttığı zaman kendi hayatının sona ereceğini bilemezdi...

Mahkûmlar gezegenine adımını atar atmaz, bebeğin önemini kavramıştı Karşılaştığı herkes, bu ağlayan bebeği eline geçirmek istiyordu, ama onu Don'un arzusu olmadan kimse elinden alamazdı....

Fiatı 750 Kuruş

Kapak baskısı
AROFİS MATBAASI 22 45 45

1.

Uçak

⁂

’ « » — Clarisse McClellan Mildred